

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCCII. ad annum CCCCXXX.

Parisiis, 1644

Kanones Diaphorōn Tēs En Aphrikē Ekklēσίας Synodōn. Canones
Diversorvm Conciliorvm Ecclesiae Africanae.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14918

ANNO
CHRISTI
424

infirmi-
tatem, multis aliis intercurrentibus impedimen-
tis, adduci non poterunt? Nam vt aliqui tamquam a tuæ
sanctitatis latere mittantur, nulla inuenimus patrum Sy-
nodo constitutum. Quia illud quod pridem per eundem
coepiscopum nostrum Faustinum, tamquam ex parte Ni-
cæni Concilii, exinde transmisisse: in Conciliis veriori-
bus, quæ accipiuntur Nicæna, a sancto Cyrillo coepiscopo
nostro Alexandrinæ ecclesiæ, & a venerabili Attico Con-
stantinopolitano antistite, ex authentico missis, quæ etiam
ante hoc per Innocentium presbyterum & Marcellum
subdiaconum, per quos ad nos ab eis directæ sunt, venera-
bilis memoriæ Bonifacio episcopo prædecessori vestro, a
nobis transmissa sunt, in quibus tale aliquid non potui-
mus reperire. Executores etiam clericos vestros quibus-
que potentibus nolite mittere, nolite concedere, ne fumo-
sum typhum sæculi in ecclesiam Christi, quæ lucem sim-
plicitatis, & humilitatis diem, Deum videre cupientibus
præfert, videamur inducere. Nam de fratre nostro Fausti-
no (amoto iam pro suis nefandis nequitias de Christi ec-
clesia dolendo Appiario) securi sumus, quod eum probi-
tate ac moderatione tuæ sanctitatis, salua fraterna caritas
vltius in Africa minime sustinere patiatur. Et alia ma-
nu: Dominus noster sanctitatem vestram æuo longiore
orantem pro nobis custodiat, domine frater.

ΚΑΝΟΝΕΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ
ΤΗΣ ΕΝ ΑΦΡΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΣΥΝΟΔΩΝ.

CANONES DIVERSORVM
CONCILIORVM ECCLESIAE AFRICANÆ.

ΑΝΕΓΝΩΣΘΗΣΑΝ ἐν
μὴν εὐαγγελίου τῆς συνόδου δια-
φοροὶ συνόδοι πάσης τῆς Αφρικανῆς
ἡπείρου, ἡμετέρας ἐν τοῖς ἀελο-
δοσι χρόνοις Αὐρηλίου Ἐπισκόπου
Καρχηδόνος.

RECITATA sunt etiam in
Ista Synodo diuersa Conci-
lia vniuersæ prouinciæ Africae,
transactis temporibus Aurelii
Carthaginensis episcopi cele-
brata.

Incipit Cō-
cilium Afri-
canum hic.

*De Concilio quod Hippone
Regio factum est.*

Concilium
Hipponen-
se.
cccxliii.

Gloriosissimo imperatore Theodosio Augusto III. & Abundantio viris clarissimis consulibus, VIII. Idus Octobris, Hippone Regio, in secretario basilicæ pacis. Gesta huius Concilii ideo descripta non sunt, quia ea quæ ibi statuta sunt, in superioribus probantur inserta.

ἐπειδὴ τὰ ἐν αὐτῇ οὐρανίσθη, ἐν τοῖς δώδεκα τοῖς δεικνύται ἐκείνη.

*De Concilio Carthaginensi, ubi
legati episcopi proconsulares
ad Concilium Adrumetinum
destinantur.*

Concilium
Carthagi-
nense.
cccxlv.

Gloriosissimis imperatoribus Arcadio III. & Honorio II. Augustis consulibus, VI. Kalendas Iulias, Carthagine. In hoc Concilio legati directi sunt episcopi proconsulares ad Concilium Adrumetinum.

*De Concilio Carthaginensi, ubi
multa sunt constituta.*

Concilium
Carthagi-
nense.
cccxvii.

Cæsario & Attico viris clarissimis consulibus, v. Kalendas Septēbris, Carthagine in secretario basilicæ Restitutæ, cum Aurelius episcopus vna cum episcopis confedisset; adstantibus etiam diaconis, aduenientibus quoque Victore sene Puppianense, Tito Migirpense, Evangelo Afluritano, Aurelius episcopus dixit.

Post diem præstitutam Concilii confedimus, vt recordamini fratres beatissimi, & arbitramur omnium prouinciarum per Africam legationes conueni, καὶ προσδοκῶντων ἐν πασὶν τῶν ἐπιτροπῶν τῆς Αφρικῆς τοποτηρητῶν

Εκ τῆς συνόδου τῆς ἐν Ἰππωνί
Ρεγίῳ γρηγοριῆς.

Ἐπὶ τῇ ἐνδοξοτάτῳ βασιλείῳ Θεοδοσίῳ Αὐγούστῳ τῷ τελευτῶ, καὶ ἐπὶ Ἀβουδανίῳ τῷ λαμπροτάτῳ ὑπάτῳ ὁσόδῳ, εἰδοῖς Οικτωβρίαις ἐν Ἰππωνί Ρεγίῳ εἰς τὴν σύγκλητον τῆς ἐκκλησίας πάσης καὶ λοιπὰ πεπραγμένα ταύτης τῆς συνόδου διὰ τῶν ἐκ ἐγραφήσαν,

Εκ τῆς συνόδου Καρχηδόνος, ἔνθα τοποτηρητῶν ἐπίσκοποι τῆς ἀντυπαλιανῆς πρὸς τὴν συνόδον ἀποστέλλονται Αδρουμέτου.

Ἐπὶ τῇ ἐνδοξοτάτων βασιλείῳ Ἀρκαδίου τῷ τελευτῶ, καὶ Ονωρίῳ τῷ δούτῳ, τῷ Αὐγούστῳ ὑπάτῳ, πρὸς δεκάτην καλανδῶν Ἰουλίαν εἰς Καρχηδῶνα. ἐν ταύτῃ τῇ συνόδῳ τοποτηρητῶν ἐπελέγησαν ἐπίσκοποι ἀντυπαλιανοὶ πρὸς τὴν Αδρουμενίαν συνόδον.

Εκ τῆς συνόδου Καρχηδόνος, ἔνθα πολλὰ ὤρεθησαν.

Ἐπὶ Καισαρίου καὶ Ἀθηνοῦ τῷ λαμπροτάτῳ ὑπάτῳ, τῇ πρὸς πέντε καλανδῶν Σεπτεμβρίων, ἐν Καρχηδῶνι εἰς τὴν σύγκλητον τῆς ἐκκλησίας Ρεσπύτης, ἐν τῷ πρὸς κατὰ τὴν Αὐρήλιον ἐπίσκοπον ἅμα ἐπίσκοποις, πρὸς τῶν διακόνων, παραγρηγοριῶν ἐπιμὴν Βίκτωρος τῆς γέροντος τῷ Γουπανίτου, Τίτου τῷ Μηριππιτανοῦ, Εὐαγγέλου Ασσυριανοῦ, Αὐρήλιος ἐπίσκοπος εἶπεν.

Μετὰ τὴν πρὸς οὐρανίσθησαν ἡμεῖς ἐκ τῆς συνόδου κατημύρων ἡμῶν, ὡς μέμνησθε ἀδελφοὶ μακαρεώτατοι, καὶ προσδοκῶντων ἐν πασὶν τῶν ἐπιτροπῶν τῆς Αφρικῆς τοποτηρητῶν

ἡμετέρας συζητήσεως, ἢ ὡς εἶπον προο-
 ρισθεῖσαι, ἀλλὰ καὶ ἀγαθωδεύσης ἐπι-
 σοπῆς τῆς Βυζακίου συλλειτουργ-
 γῶν ἡμῶν· καὶ κείνου δὲ ἐπιμὴν ἡ-
 αναγνωσκομένης τῆς ἡμετέρας ἀγάπης, εἰ
 ἡ ἅμα ἐμοὶ συνεζητήσαν οἱ ἱεροῦ
 ἐπιμὴν ἡμετέρας συνόδου παραλα-
 βόντες, ἐπιμὴν ἀνεγνώσθη ἐκ τῆς
 ἀδελφῶν Οὐραίου καὶ Οὐρβανουδῆ
 ἅμα ἡμῶν σήμερον τῆς συνόδου μετε-
 γόνητων, τοποτηρησία δόξα λαίσα τῆς
 Σιλιφένσης χώρας· πάλιν δὲ ὁ ἀδελ-
 φὸς Ριγίνος τῆς Βεργίσι τῆς χώρας
 γραμματεῖ τῆς ἐμῆς μετεγότητι ἐνεφά-
 νισεν, ὅτι Κελικηνίου καὶ Αὐρηλίου
 τῶν συλλειτουργῶν ἡμῶν τῆς παρῶ-
 ντος καθεδρᾶς τῆς δύο Νυμιδιῶν ἐν οἷς
 γραμμασι τούτοις ἐπαγγέλλεται μέ-
 μνηται ἅμα ἐμοὶ ὑμετέρας ἀγάπης, ὅτι
 ἢ αὐτοὶ κατηξίου ἐλθεῖν παρῶν
 τῶν συνόδου, ἢ καὶ τὸ ἐδος δόξα
 εἶρον τοποτηρηταί. ἐπειδὴ δὲ τὸ
 οὐδαμῶς γέρονε, διαμῦρτον δὲ
 ποσούτου μήκοις τῆς Μαυριτανίας Σι-
 λιφένσης ἐλθόντες τοποτηρηταί, ἐπὶ
 πολὺ μὴ δυνάσκει ἐμβροδύειν. διὰ
 οὗ τῆτος ἀδελφοί, εἰάν δοκῆ τῆς ὑμε-
 τέρας ἀγάπης, τὰ γραμματεῖ τῆς
 Βυζακίως ἀδελφῶν ἡμῶν, καὶ τὸ βρε-
 βιον ὅτι τῆς αὐτῆς ἐπιστολῆς προσέδρα,
 ἐν ταύτῃ τῇ ἀρακλήτῳ συνήδυσαν ἀνα-
 γνωδῶσιν, ἵνα εἰάν ἕνα τῶν ἐξ αὐτῶν
 ἐνεδῶσι τῆς ὑμετέρας ἀγάπης, ὅσα τῆς
 ἐπιμελείας διωκῶσι διορθωθῶσι,
 εἰς κρείττον μετὰ τῶν δῶσι. τὸ γὰρ ὁ
 ἀδελφὸς καὶ συνεπίσκοπος ἡμῶν Μει-
 ζόνιος, ὁ τῆς παρῶντος καθεδρᾶς περὶ
 φανέρως ἀνὴρ, ἀξίως ἑοῦ καὶ τῆς
 συλλεξεως αὐτῶν γραφῶν παρῶν
 ἐπιμὴν ἀνέλεσαν ἤτησεν. εἰάν οὖν
 δέξεται τὰ συζητηθέντα, ἀναγνωδῶσι,
 ἐκείνα ἐκ τῆς ὑμετέρας κατανουδῶσιν
 ἀγάπης.

Dddd iij

*Quod nihil de Hipponensi Concilio sit emendandum.*Concilium
Afri. cap. 1.

XXXIV.
Epigonius episcopus dixit: In hoc breuiario quod decerptum est de Concilio Hipponensi, nihil arbitramur esse emendandum vel asluendum, nisi vt dies sanctæ Paschæ tempore Concilii innotescat.

Vt episcopi, vel clerici non facile filios suos emancipent.

XXXV.

Concilium
Carth. III.
cap. 14.
Concilium
Afri. cap. 2.

Vt episcopi, vel clerici filios suos a sua potestate per emancipationem exire non sinant, nisi de moribus eorum fuerint & de ætate securi, vt possint ad eos iam propria pertinere peccata.

Vt episcopi, vel clerici non ordinentur, nisi omnes suos fecerint Christianos.

XXXVI.

Concilium
Carth. III.
cap. 18.
Concilium
Afri. cap. 3.

Vt episcopi, & presbyteri, & diaconi non ordinentur priuquam omnes qui sunt in domo eorum, Christianos catholicos fecerint.

Quod præter panem & merum mixtum aqua nihil in sacramentis offerri debeat.

XXXVII.

Concilium
Afri. cap. 4.

Vt in sacramentis corporis & sanguinis Domini nihil amplius offeratur, quam quod ipse Dominus tradidit, hoc est panis & vinum aqua mixtum. Primitiæ vero, seu mel & lac, quod vno die solennissimo in infantu mysterio solet offerri: quam-

Οπ οὐδὲν ἐκ τῆς ἐν Ἰππωνί σιωδου εἶη διορθωτέον.

λδ'.

Επίγονος Ἐπισκοπος εἶπεν ἐν τούτῳ τῷ βρεβίῳ τῷ Διοδρεφθέντι ἐκ τῆς ἐν Ἰππωνί σιωδου, οὐδὲν νομίζομεν εἶη διορθωτέον ἢ διορθωτέον, εἰ μὴ ἴνα ἡ ἡμέρα τῆς ἀγίου πάσχα ἐν τῷ καιεστῆς τῆς σιωδου γνωρευθεῖ.

Πεὶ τῶν, τῶν Ἐπισκόπων καὶ τῶν κληρικῶν μὴ ὡχεσθῶς τὰ τέκνα αὐτῶν ποιεῖν ἐμαυτοῦ.

λέ'.

Ὡσεὶ τῶν Ἐπισκόπων καὶ τῶν κληρικῶν τὰ τέκνα αὐτῶν μὴ εἶναι αὐτεξουσίως ἀπέναι διὰ ἐμαυτοῦ πώσωνος, εἰ μὴδ' αὐτῶν εἰς τῶν ἱερέων καὶ εἰς τῶν ἡλικίῳ αὐτῶν πληροφορηθῶσιν, ὡς λοιπὸν τὰ ἀμειψήματα αὐτῶν εἰς αὐτῶν σιωπείν.

Πεὶ τῶν, τῶν Ἐπισκόπων καὶ κληρικῶν μὴ χροτονεῖσθαι, εἰ μὴ πάντας τῶν ἰδίοις χριστιανοῖς ποιήσωσιν.

λς'.

Ὡσεὶ Ἐπισκόπων καὶ διακόνων καὶ πρεσβυτέρων μὴ χροτονεῖσθαι πρὶν ἢ πάντας τῶν ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῶν χριστιανῶν ὁρθοδόξων ποιήσωσιν.

Πεὶ τῶν μὴ εἶναι πρὸ αὐτῶν ἄρτου καὶ οἴνου ὕδαλι μεμιγμένου, ἢ ποτε ἐν τοῖς ἀγίοις προσφύρεσιν.

λς'.

Ἰνα ἐν τοῖς ἀγίοις μηδὲν πλέον τῆς σωματικῆς καὶ τῆς ἀμαρτικῆς κωλύου προσενεχθεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ κύριος πρὸ δώκε· ἔτ' ἐστὶν ἄρτις καὶ οἶνος ὕδαλι μεμιγμένου. ἀπαρχὴ δ' εἴτε μέλι εἴτε γάλα, ὡς εἶωθε, προσφύρεσιν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἐδίμω εἰς τὸ τῶν νηπίων μω-

ἐπιεικῶς εἰ καὶ τὰ μάλιστα γάλα ἐν θυ-
σιαστικῶν προσφέρεται, ὁμοίως ἰδίαν
ἔχειτω κρεῖως βύζογινον, ὡς ἐκ τῆς
ἀγάματος τῆς κρεῖως σώματος καὶ
αἵματος δύνανται μηδὲν δὲ πλέον ἐν
ταῖς ἀποχρῆμασι προσφέρεται, ἢ δὸς
σαφυλῶν καὶ σίτου.

Ὡς κληρικοὶ ἢ ἐπικρατιομήτορες πρὸς
παρθένοις ἢ χήρας μὴ εἰσέναι.

λθ.

Κληρικοὶ ἢ ἐπικρατιομήτορες πρὸς
χήρας ἢ παρθένοις, εἰ μὴ κατ' ἐπι-
τροπῆν καὶ συναίνεσιν τῆς ἰδίου ἐπι-
σκοποῦ ἢ τῶν πρεσβυτέρων, μὴ εἰσέναι
καὶ τὸ ὅτι μὴ μόνον ποιεῖται, ἀλλὰ
καὶ τῶν ἐκκλησιῶν, ἢ τῶν τούτων μὲν ὧν
ὁ ἐπίσκοπος ἢ οἱ πρεσβύτεροι μόνον
ἔχουσι τὴν εἰσοδὸν πρὸς τὰς ποιου-
σάσιν γυναικάς, ἢ ὅπου παύσει κλη-
ρικοὶ ἢ ἐπιμνηστικῶν χριστιανῶν.

Περὶ τῆς ἐπισκοποῦ πρὸς τὸν ἐπίσκοπον μὴ
προσαγορεύεσθαι ἔξαρχον τῶν
ιερέων.

λθ.

Ὡς τῆς ἐπισκοπικῆς καθέδρας
ἐπίσκοπον μὴ λέγεσθαι ἔξαρχον τῶν
ιερέων, ἢ ἀκρον ἱερέα, ἢ ποιουτὸς ἐπι-
σκοπῆς ἢ πρῶτος ἀλλὰ μόνον ἐπίσκοπον τῆς
ἐπισκοπικῆς καθέδρας.

Περὶ τῆς μὴ καπιλάειας τῶν κλη-
ρικῶν, εἰ μὴ ἐπιξενουμήτορες.

μ.

Ὡς τῶν κληρικῶν χάριν τῆς πρώ-
της ἢ πίνης μὴ εἰσέναι εἰς καπιλαίαν, εἰ
μηδ' ἀπὸ ξενίας ἀνάγκη σωθευμένων.

uis in altari offerantur, suam ta-
men habeant propriam benedi-
ctionem, ut a sacramento Domi-
nici corporis & sanguinis distin-
guantur; nec amplius in primi-
tiis offeratur, quam de vis &
frumentis.

*Vt clerici, vel continentes, ad
virgines vel viduas non
accedant.*

XXXVIII.

Clerici, vel continentes, ad
viduas vel virgines, nisi ex iussu
vel permisso episcoporum aut
presbyterorum, non accedant:
& hoc non soli faciant, sed cum
conclericis, vel cum his quibus
episcopus aut presbyter iusserit:
nec ipsi episcopi & presbyteri
soli habeant accessum ad huius-
modi feminas, sed ubi aut cleri-
ci presentes sunt, aut graues ali-
qui Christiani.

Concilium
Afric. cap. 5.

*Vt princeps sacerdotum non ap-
pelletur episcopus.*

XXXIX.

Vt primæ sedis episcopus non
appelletur princeps sacerdotū,
aut summus sacerdos, aut ali-
quid huiusmodi, sed tantum pri-
mæ sedis episcopus.

Concilium
Afric. cap. 6.

*Vt clerici tabernas, nisi in pere-
grinis, non ingrediantur.*

XL.

Vt clerici edendi vel bibendi
causa tabernas non ingredian-
tur, nisi peregrinationis neces-
sitate compulsi.

Concilium
Afric. cap. 7.

Vt a ieiunis Deo sacrificia celebrentur.

XLI.

Concilium
Afric. cap. 8.

Vt sacramenta altaris non nisi a ieiunis hominibus celebrentur, excepto vno die anniuersario, quo cœna Dominica celebratur. Nam si aliquorum pomeridiano tempore defunctorum, siue episcoporum, siue ceterorum commendatio facienda est, si illi qui faciunt, iam pransi inueniuntur.

Vt in ecclesiis conuiuia minime celebrentur.

XLII.

Concilium
Afric. cap. 9.

Vt nulli episcopi vel clerici in ecclesia conuiuentur, nisi forte transeuntes hospitiorum necessitate illic reficiant: populi etiam ab huiusmodi conuiujs, quantum fieri potest, prohibeantur.

De pœnitentibus.

XLIII.

Concilium
Afric. c. 10.

Vt pœnitentibus secundum differentiam peccatorum episcopi arbitrio pœnitentiæ tempora decernantur: & vt presbyter inconsulto episcopo non reconciliet pœnitentem, nisi absentia episcopi necessitate cogente. Cuiuscumque autem pœnitentis publicum & vulgatissimum crimen est, quod vniuersam ecclesiam commouerit, ante absidem manus ei imponatur.

De virginibus.

XLIV.

Concilium
Afric. c. 11.

Vt virgines sacrae cum parentibus, a quibus custodiebantur,

Περὶ τῆς ἀπὸ νηστικῶν τῶ θεῷ
προσάγεαθ θείας.

μα'.

Ὡς ἄγια θείας κείνου, εἰ μὴ ἀπὸ
νηστικῶν ἀνθρώπων, μὴ ἴπτελεῖται,
Ἐξηρημένης μίας ἑποίας ἡμέρας, ἐν ἣ
τὸ κυριακὸν δεῖπνον ἴπτελεῖται. ἐὰν
δὲ ἰανῶν κτ' ἢ δελινὸν καμρὸν πελοπι-
σαντων, εἴτε ἴπποκόπων εἴτε ἴλοιπῶν,
παράδειξις γρηνηται, μόναις ἀρχαῖς ἐκ-
τελεσθῆ, ἐὰν οἱ ταύτῃ ποιῶντες, ἀ-
εὐσήσαντες ἐρεθῶσιν.

Περὶ τῆς μηδαμῶς συμποσία ἐν ταῖς
ἐκκλησίαις ἴπτελεῖται.

μβ'.

Ὡς ἴπποκόποις ἢ κληρικοῖς ἐν τῇ
ἐκκλησίᾳ μὴ συμποσίαζεσθαι, εἰ μὴ δὲ
ἀνὰ τὴν ἀνάγκη ξενίας διαβαίνοντες ἐκεῖ
καταλύσωσι. καὶ οἱ λαοὶ δὲ ἀπὸ τῆς
ποιοῦσθαι συμποσίων, ὅσον διω-
τὸν ἐστὶ, καλυθῶσιν.

Περὶ τῆς μετανοουῶτων.

μγ'.

Ὡς τοῖς μετανοοῦσι κτ' ἢ τῆς ἀ-
μώρημάτων διαφορὰν τῇ τῆς ἴπποκό-
πων κρίσει τὰς μετανοίας ἐν καμρῶ ἴπ-
φίλειται. πρεσβύτερος ἢ ἀπὸ ἀγνώμων
τῆς ἴπποκόπου μὴ καταλλάσσει μετα-
νοουῶτα, εἰ μὴ δὲ ἀνάγκης σιωπῆ-
σης ἐν τῇ ἀποσίᾳ ἴπποκόπου. οὐπ-
νος δὴ ποτε ἢ μετανοουῶτος, εἰ πύβλι-
κον καὶ τεθρυλλημένον ἐστὶ τὸ ἔγκλημα
τὸ σύμπεσαν ἢ ἐκκλησίᾳ ἀκινῆν, πρὸ
τῆς ἀψίδος τοῦτω ἢ χεῖρ ἴπτελεῖται.

Περὶ παρθέτων.

μδ'.

Ὡς τὰς ἱεράς παρθέτους, ὅτε τῆς
πατέρον χωρίωνται, ὅς ὧν ἐφυ-
λάττον-

ἀπόντος, ἢ τῆ ἐπισκόπου, ἢ ἀπὸ
ἀπόντος, ἢ τῆ πρεσβυτέρου παροίας
ταῖς πτωχῶναις ζωαῖξί παρὰ πείρας,
ἢ ἅμα κατοικούσας ἀλλήλας φυλάτ-
τειν, ἵνα μὴ πανταχοῦ πλάζωμαι, ἢ
ὑπόληψιν βλάβωσι τῆς ἐκκλησίας.

priuatæ fuerint, episcopi vel
presbyteri, vbi episcopus absens
est, prouidentia grauioribus fe-
minis commendetur, vt simul
habitantes inuicē se custodiant,
ne passim vagando ecclesiæ læ-
dant existimationem.

Περὶ τῶν ἀδελφωμάτων, καὶ ὑπὲρ αὐτῶν
ἀποκρίνεσθαι μὴ δυναμένων.
μέ.

*De ægrotantibus, qui pro se re-
spondere non possunt.*
XLV.

Ὡσεὶ τῶν ἀδελφωμάτων, οἱ ἄλλοι ὑπὲρ
ἐαυτῶν ἀποκρίνεσθαι οὐ δύνανται, τότε
βαπτίζονται, ὅτε τῆ αὐτῶν παροίαν
πῶς ἀπὸ αὐτῶν μὴ δυναμένων
ἰδίῳ εἴπωσαν. ὡσεὶ τοῖς σκληροῖς καὶ μί-
μοις, ἔτι τοῖς λοιποῖς τοῖς ἐξ ἑσθῆτος παρ-
σώτοις, ἢ ἀποστάταις, μετανοοῦσι καὶ
ἐπιστρέφουσι πρὸς τὸ θεόν, χαρὴν ἢ κατὰ μάχην μὴ δευεῖσθαι.

Vt ægrotantes, si pro se re-
spondere non possunt, cum vo-
luntatis eorum testimonium sui
periculo proprio dixerint, bap-
tizentur. Vt scenicis, atque hi-
strionibus, ceterisque huiusmo-
di personis reconciliatio non ne-
getur.

Concilium
Afric. c. 12.

Περὶ τῶν παίδων τῶν μὴ τύχον.
μς.

De passionibus martyrum.
XLVI.

Ἐξέστω ἐπιμὴν ἀναγιγνώσκουσας τὰ
πάθη τῶν μὴ τύχον, ὡς καὶ αἱ ἐπίσημα
αὐτῶν ἡμέραι ἐπιτελοῦνται.

Liceat etiam legi passiones
martyrum, cum anniuersarii
dies eorum celebrantur.

Concilium
Afric. c. 13.

Περὶ Δονατιστῶν, καὶ παιδῶν τῶν παρὰ
τοῖς Δονατισταῖς βαπτισθέντων.
μζ.

*De paruulis, qui apud Donati-
stas baptizati sunt.*
XLVII.

Ἦρεσεν ἵνα ἐρωτησώμεθα τῶν ἀδελ-
φῶν καὶ συνιερέων ἡμῶν Σιρίκιον καὶ Σιμ-
πλικιανὸν πρὸς τὸν μόνον τῶν νεότητων τῶν πα-
ρὰ τοῖς Δονατισταῖς βαπτισθέντων, μή-
πως ἔτι ὅπῃ οἰκεία προέσθαι ἐπιση-
σαν, ἢ τῶν γονέων πλὴν ἢ ἐμποδίσθαι αὐ-
τοῖς πρὸς τὸ μὴ παρονοεῖν εἰς ὑπουρ-
γίαν ἢ ἀγίου θείας ἡλικίας, ὅταν πρὸς τὸ
ἔτι τοῦ ἐκκλησίας σωτηριώδη προέσθαι
ἐπιστρέψωσι. τῶν τῶν ἐναρχθέντων,
Ὁνωρέτος καὶ Οὐρβανός, οἱ ἐπίσκοποι
τῆς Μαυριτανίας Σιλιφένσης χώρας, εἶ-
πον ἐν πολλοῖς, ὅτε πρὸς τὸ ὑμετέραν
Concil. Tom. 4.

De Donatistis placuit, vt con-
sulamus fratres & confacerdo-
tes nostros Siricium & Simplicianum de solis infantibus, qui
baptizantur penes eosdem: ne
quod suo non fecerunt iudicio,
cum ad ecclesiam Dei salubri
proposito fuerint conuersi, pa-
rentum illos error impediatur, ne
promoueantur sacri altaris mi-
nistri. Quibus infertis, Honora-
tus & Urbanus episcopi, legati
prouinciæ Mauritanie Sitiphens-
is, dixerunt: Iamdudum, cum
apud sanctitatem vestram alle-
Eccc

Concilium
Afric. c. 14.

garemus scripta, dilati sumus ea contemplatione, quousque fratres nostri aduenire possent de Numidia legati. Sed quia non pauci dies sunt, quibus expectati minime venerunt: vltra prætermittere, quæ nobis mandata sunt a nostris coepiscopis, non oportet: atque ideo fratres suggestionem nostram libenter admittite. De fide enim Nicæni tractatus audiuius, verum & de sacrificiis inhihendis post prandium, vt ab ieiuniis, sicut dignum est, offerantur, & tunc, & nunc firmatum est.

De rebaptizationibus & reordinationibus, vel translationibus episcoporum.

XLVIII.

Concilium
Afric. c. 35.

Illud autem suggerimus mandatum nobis, quod etiam in Capuensi plenaria Synodo videtur statutum, vt non liceat fieri rebaptizationes, reordinationes, vel translationes episcoporum. Nam Cresconius Villæ Rhegicenfis episcopus, plebe sua derelicta, Tubiensem inuasit ecclesiam, & vsque hodie commonitus, secundum quod statutum fuerat, relinquere eandem quam inuaserat plebem, contempsit. Aduersus istum quæ pronuntiata fuerant, confirmata quidem audiuius: sed petimus, secundum quod nobis mandatum est, vt dignemini dare fiduciam, quo iam necessitate ipsa cogente liberum nobis sit rectorem prouinciæ secundum statuta gloriosissimorum principum aduersus illum adire: vt qui miti admonitione sanctitatis vestræ acquiescere noluit, & emendare illicitum, auctoritate iudiciaria protinus exclu-

ἀγιστωσίω ἀπετελλόμεθα, τὰ γρα-
φέντα ὑπὲρ ἡμῶν ταύτη τῇ κατανού-
σῃ, ὅτι παροσδοκώμενοι ἀδελφοὶ ἡμῶν
παράγχεσθε τοποτηρητὰς Νομμίδας.
ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκ ὀλίγων ἡμέραι εἰσὶν ἀφ'
οὔοι παροσδοκώμενοι οὐδαμῶς κα-
τέλαβον, πρῶτον παριδεῖν τὰ ἐντε-
λέντα ἡμῖν διὰ τῆς σωεπισκόπων οὐ-
δεῖ. καὶ διὰ τῶν ἀδελφῶν τῶν ἀναφορῶν
ἡμῶν παροθύμως εἰσδέξασθε. περὶ τῆς
πίστεως γὰρ ἡμεῖς ἐν Νικαίᾳ τραχέως
ἠκούσαμεν. ἄλλοι δὲ περὶ τῆς γινο-
μένων μὲν ἢ ἀριστον ἀγίων, ἢ ἀπὸ νη-
σικῶν, ὡς ἐστὶν ἄξιον, παροσφύερον-
ται· καὶ τότε ἐβεβαίωθη.

Περὶ ἀναβαπτισμάτων καὶ ἀναχρο-
τωνῶν ἢ μεταβάσεων ἐπισκόπων.

μη.

Εκεῖνο δ' ἀναφέρομεν ἐντελέν ἡμῖν,
τὸ ἐν τῇ συνόδῳ τῇ ἐν Καπούῃ ὁρε-
θέν, ὡς μὴ εἶναι γίνεσθαι ἀναβα-
πτιστὰς ἢ ἀναχροτητῶν ἢ μετακινή-
σας ἐπισκόπων. Κρησκάνιος οὖν τῆς
Ρεκένσης ἀρχιεπίσκοπος κατέφρο-
νήσας ἑαυτοῦ λαῶν, τῇ Τουβικηνῇ ἐπέ-
βη ἐκκλησίᾳ, καὶ ἕως τῆς σήμερον πολ-
λάκις ὑπομνηθεὶς καὶ τὸ ὁρεθέν κα-
τέλιπεν τὴν αὐτῆς ἐκκλησίαν, ἢ ἕτι
ἐπιλάθων, οὐχ ἔειλε. περὶ τούτου δ' ἐπὶ
παροσφύεροντα, βεβαίως ἠκούσαμεν
καὶ ἀποδομεν καὶ τὸ ἐντελέν ἡμῖν,
ἵνα κατεξιώσῃτε δοῦναι παροσφύεροντα
ἐπὶ ἀδείας ἡμῖν γινέσθαι ὅτι αὐτῇ ἢ
ἀνά τῃ παροσφύεροντα τῶν ἀρχόντων τῆς
χωρᾶς κατ' ἐκεῖνου παροσελθεῖν, καὶ
ταῖς διατάξεσι τῆς ἐνδοξοτάτων βασι-
λέων, ἵνα ὁ τῆς παροσφύεροντα ὑπομνήσῃ ἢ ὑμε-
τέρας ἀγιστωσίως περὶ παροσφύεροντα μὴ δε-
λήσας, καὶ διορθώσασθαι τὸ ἀσυσχῶ-
ρητον, αὐθεντῶν παροσφύεροντα παροσφύεροντα.

μα κωλυθῆ. Αὐρήλιος Ἐπίσκοπος εἶ-
πεν· Φυλαχθέντος τῆς τύπου τῆς κα-
ταστάσεως μὴ κριθῆ τῆς συνόδου ὑπο-
χων, εἰ μὴ ἔπιπεν αἰτηθεὶς παρὰ τῆς
ὑμετέρας ἀγάπης, ἵνα ἴσως παρη-
τήσατο· ἐπειδὴ ἐκ τῆς οικείας κατα-
φρονήσεως καὶ μονοτονίας ἀπειλήθεν
εἰς ἑρριπικὴν ἕξοσίν. Οὐωρεῖτος
καὶ Οὐρβανὸς οἱ Ἐπίσκοποι εἶπον· τῆτο
οὐκ ἔστιν ἀρέσκει; ἀπὸ πάντων τῶν Ἐπι-
σκοπῶν ἐλέχθη· δίκαιόν ἐστιν, ἕρεσκε.

Πόσοι Ἐπίσκοποι Ἐπίσκοπον χρο-
τονεῖν ὀφείλοισιν.
μθ.

Οὐωρεῖτος καὶ Οὐρβανὸς Ἐπίσκο-
ποι εἶπον· κακὸν ἡμῖν ἐπέβη, ἐπει-
δὴ ἐκ τῆς πλησίον ἀδελφοὶ ἡμῶν δύο
Ἐπίσκοποι τῆς Νομιδίας χροτονῆ-
σαι ἐτόλμησαν ἱερέα, κρίνατε μὴ γλυ-
δαί χροτονίας Ἐπισκόπων, εἰ μὴ ἀπὸ
δωδεκα.

Αὐρήλιος Ἐπίσκοπος εἶπεν· ὁ ἕρ-
χαιὸς τύπος Φυλαχθήσεται, ἵνα μὴ
ἡθονες τελεῶν τῶν ὀρειδέντων εἰς χρο-
τονίαν Ἐπισκόπων ἕρεσωσι· διότι ἐν
Τερόλις τυχόν καὶ ἐν Ἀρζουίη δῆλον
ἔστιν ἕρεσκεν βαρβάρων ἔθνη. ἐν Τριπό-
λι δὲ πέντε καὶ μόνον εἰσὶν, ὡς γινώσκετε,
Ἐπίσκοποι· ἕ δὲ αὐτὸν ἕρεσκε πολλὰ
καὶ ἕρεσκε ἀεθμοδὸν δύο ἀνάκτην κα-
τέχευται. δυχερὲς γὰρ ἐστὶν ἕρεσκε οἰουδή-
ποτε ἀεθμοδὸν πάντας διώδα ἀπαν-
τήσαι· μὴ ὀφείλει τῆτο αὐτὸ ἕρεσκε πο-
δῶν εἶναι τῶν χρησίμων τῶν ἐκκλησίας; καὶ
ἕρεσκε εἰς ταύτην τῶν ἐκκλησίας, εἰς τὴν κα-
τέχευται ἡ ὑμετέρας σκελεθῆν ἀγίω-
σῶν, συχερὲς καὶ γεδν καὶ κυρεακλὴ
χροτονεμθίως ἕρεσκε μὴ ἕρεσκε διώδα-
μαί σκελεθῶν δωδεκα ἢ δεκα, ἢ οὐκ
πολὺ ἐλέχθη σκελεθῆν Ἐπισκόποις;

Concil. Tom. 4.

datur. Aurelius episcopus dixit :
Seruata forma disciplinae non æ-
stimabitur appetitus, si a vestra
caritate modeste cōuentus rece-
dere detrectauerit, cum fuerit,
suo contemptu & contumacia
faciente, etiam auctoritate iudi-
ciaria conuentus. Honoratus &
Vrbanus episcopi dixerunt: Hoc
ergo omnibus placet: ab vniuer-
sis episcopis dictum est: Placet,
& iustum est.

*Quot episcopi ordinare episco-
pum debeant.*

XLIX.

Honoratus & Vrbanus epi-
scopi dixerunt: Et illud nobis
mandatum est, vt quia proximi
fratres nostri Numidiæ duo epi-
scopi ordinare præsumpserunt
pontificem, non nisi a XII. cen-
teatis celebrari episcoporum or-
dinationes.

Concilium
Afric. c. 16.

Aurelius episcopus dixit: For-
ma antiqua seruabitur, vt non
minus quam tres sufficiant, qui
fuerint destinati ad episcopum
ordinandum, propterea quia in
Tripoli forte, & in Arzuge in-
teriacere videntur barbaræ gen-
tes. nam in Tripoli, vt asseritur,
episcopi sunt quinque tantum-
modo, & possunt forte de ipso
numero vel duo necessitate ali-
qua occupari: difficile est enim
vt de quolibet numero omnes
possint occurrere; numquid de-
bet hoc ipsum impedimento esse
ecclesiasticæ utilitati? Nam &
in hac ecclesia, ad quam dignata
est vestra sanctitas conuenire,
crebro ac pene per diem Domi-
nicā ordinandos habemus: num-
quidnam frequenter duodecim
potero, vel decem, vel non mul-
to minus aduocare episcopos?

Eccc ij

sed facile est mihi duos adiungere meæ paruitati vicinos. Quapropter cernit mecum caritas vestra hoc ipsum obseruari non posse.

Quot addi debeant episcopi numero ordinatorum, si de ordinando episcopo fuerit contradictum.

L.

Concilium Afric. c. 17.

Sed & illud est statuendum, vt quando ad eligendum episcopum conuenerimus, si qua contradictio fuerit oborta, quia talia tractata sunt apud nos, non præsumant ad purgandum eum qui ordinandus est, tres episcopiam: sed postuletur ad numerum supradictorum vnus vel duo, & in eadem plebe cui ordinandus est, discutiantur primo personæ contradicentium. Postremo etiam illa quæ obiiciuntur, pertractentur: & cum purgatus fuerit in conspectu publico, ita demum ordinetur. Si hoc cum vestræ sanctitatis animo concordat, roboretur vestræ dignationis responsione.

Ab vniuersis episcopis dictum est: Satis placet.

Vt de ecclesia Carthaginis dies Paschæ nuntietur.

L I.

Concilium Afric. c. 18.

Honoratus & Urbanus episcopi dixerunt: Quoniam de commonitorio nostro omnia tractata noscuntur, addimus etiam de die Paschæ nobis esse mandatum, vt de ecclesia semper Carthaginensi, sicuti affollet, instruamur, & non sub angu-

δυο δὲ γείτονας προσζήξαι διχέρως ὅτι τῆ ἐμῆ βραχύτητι. διὸ ὄρεῖ σὺν ἐμοὶ ἢ ὑμετέρας ἀγάπη, τὸ αὐτὸ μὴ διώαδαι παραφουλαβλήαι.

Πόσοι Ἐπίσκοποι προσεθλήαι ὀφείλοισι τῷ ἀριθμῷ τῶ χροτονουῶτων, εἰάν τις τῶ μέλλοντος χροτονείαδς Ἐπισκόπου ἀντιλογία γῆνη.

ν.

Εκείνο ὃ ὀρέσται δεῖ, ὡσεὶ ἐδὴ ποτε πρὸς Ἐπιλογίῳ Ἐπισκόπου προσελθωμένων, καὶ ἀναφυῆ ἰς ἀντιλογία, ἐπειδὴ τὰ τοιαῦτα πρὸ ἡμῶν ἐτρακτάθησαν, πολυμῆρον εἶναι λοιπὸν, τρεῖς μόνους πρὸς τὸ καθάρα τῶ χροτονουῶτων ἀριθμὸν διρεθλήαι. ἄλλὰ τῶ προσελθόντι ἀριθμῷ προσεθῆ εἰς ἑ δύο. καὶ Ἐπι αὐτῶ τὸ λαοδ οὐ μέλλει χροτονείαδαι, ὅξεταδῶσι πρὸς τὰ πρὸς ὄρωπα τῶ ἀντιλογόντων εἰς ὑστρον γὰ καὶ τὰ προσεθῆ μὲν συζήτῶσι, καὶ ὅτε καθαρὸς φανείη Ἐπι δημοσίας προσόψεως, εἴθ οὕτως χροτονουῶται. εἰάν τὸ κατὰ δέχεται ἢ ὑμετέρας ἀγισμῶν, τῆ ὁμονοητικῆ δποκρίσῃ τὸ ὑμετέρου ἀξιώματῶ βεβαιωθῆ.

Απὸ πάντων τῶ Ἐπισκόπων ἐλέχθη· πάνυ δέρεσκέ.

Ὡσεὶ δὸπὸ τῆς ἐκκλησίας Καρχηδόνος ἀγγέλλεσται τὴν ἡμέραν τῆ παρχα.

να.

Ὁ προσεθῆ καὶ Οὐρβανὸς οἱ Ἐπίσκοποι εἶπον· ἐπειδὴ τὰ ἐν τῶ κομμονιτωεῖῳ ἡμῶν πάντα δεῖ συζήξαι, προσεθῆ μὲν ἐπὶ μὲν ἐνταλὲν ἡμῶν πρὸς τὴν ἡμέραν τῆ παρχα· ἵνα καὶ τὸ εἰσόδὸς δὸπὸ τῆς ἐκκλησίας Καρχηδόνος αἰεὶ πρὸς καθάρα ζώμεθα, ἑ μὴ ἐν σενῶ

τῆς χρόνου διαστήματι. Αὐρήλιος Ἐπίσκοπος εἶπεν· ἐὰν δοκῇ τῇ ἀγιοσυνή ὑμῶν, ἐπεὶ δὴ μεμνήμεθα ἡδὴ ἐκ πολλοῦ ἡμᾶς ἐπαγγελλομένους, ὥστε ἐν ἐκείνοις συναυτοῖς συνέρχεσθαι πρὸς τὸ συζητεῖν, ὅταν εἰς ἐν σωέλθωμεν, τότε διαδοθήσεται τὸ ἀγίου πάρα ἡμέρα διὰ τῶν ἐπιτροπικῶν ἐν τῇ σωόδω τοποτηρητῶν. Οὐωρεῖτος καὶ Οὐρβανὸς Ἐπίσκοποι εἶπον· νῦν διὰ τῆς παρουσίας σωελθείσεως αἰ τοῦ μεν, ἵνα γραμμασι πῶσαι τὰς ἡμετέρας ἐπιτροπίας καταξιώσῃτε. Αὐρήλιος Ἐπίσκοπος εἶπεν· ἀναγκαῖόν ὅστιν οὕτως γρηέται.

Περί τῶν ἐπιτροπίας Ἐπισκοπέπιδος.
νβ.

Κακῆϊνο ἡμῖν διὰ λόγου ἐντέταται, ὥστε καὶ ἡμᾶς καταξιώσῃ τὸ οὐρανὸν ὑπὸ τῶν Ἱπτανῶν σωόδου, ὁφείλομεν ἐκείτω ἐπιτροπίαν ἐν τῷ καιρῷ τῆς σωόδου Ἐπισκοπέπιδος, ὅτι ἐν τούτῳ καὶ τῶν ἄλλων συναυτῶ ὑπέρθετε καὶ τὰξιν Ἐπισκοπέπιδος τῆς Μαυριτανίας. Αὐρήλιος Ἐπίσκοπος εἶπε· πότε πρὸς τῆς τῆς Μαυριτανίας χώρας οὐδὲν ὠρίσασθαι, διὰ τὸ εἰς τὰ τέλη τῆς Αφρικῆς κείσθαι αὐτῶν καὶ ὅτι τῶν βαρβαρικῶν παράκεινται. ὁ δὲ θεὸς πρῶτοι ἐκ σωλοισίας διώσας ἡμᾶς καὶ μὴ ἐπαγγελλομένους τῆτο ποιῆν, καὶ πρῶτῶν εἰς πλὴν χώραν ὑμῶν. ὁφείλετε γὰρ ἐννοεῖν ἀδελφοί, ὅτι ἐὰν λογισμὸς ἀπατή, τῆτο πρὸς ἑαυτῶν διεξελθεῖν ἡδυνάωντο καὶ οἱ Τριπολιτάνοι καὶ Ἀρζουίτῆνοι ἀδελφοί.

sto temporis spatio. Aurelius episcopus dixit : Si sanctitati vestrae videtur, quoniam nos spondidisse iamdudum meminimus, ut singulis quibusque annis ad tractandum conveniamus, & cum conuenerimus in vnum, tum euulgabitur sanctus Paschae dies per legatos qui adfuerint Concilio. Honoratus & Urbanus episcopi dixerunt : Nunc de praesenti cœtu petimus, ut literis prouinciam nostram de hac die informare dignemini. Aurelius episcopus dixit : Ita fiat necesse est.

De visitandis prouinciis.

LII.

Honoratus & Urbanus episcopi dixerunt : Et illud nobis verbo mandatum est, ut quia constitutum est in Concilio Hipponensi, singulas prouincias tempore Concilii visitandas esse, dignemini etiam, quod hoc anno secundum ordinem distulstis, vel alio anno Mauritaniam prouinciam visitare. Aurelius episcopus dixit : Tunc de prouincia Mauritania, propterea quod in finibus Africae posita sit, nihil statuimus, siquidem vicinae sunt barbarico : sed praestet Deus, ut ex abundantia non pollicentes venire possimus ad vestram prouinciam. Cogitare enim debetis, fratres, quia hoc sibi & Tripolitani & Arzugitani fratres potuerunt exigere, si ratio pateretur.

Concilium Afric. c. 19.

Vt dioeceses, nisi ex consensu episcopi proprii, episcopum non accipiant.

LIII.

Concilium,
Afric. c. 20.

Epigonius episcopus dixit: Multis Conciliis hoc statutum a coetu sacerdotali est, vt plebes quæ in dioecibus ab episcopis retinentur, quæ episcopos nunquam habuerunt, non nisi cum voluntate eius episcopi a quo tenentur, proprios accipiant rectores, id est episcopos. At vero quia nonnulli dominatu quodã adepto communionem fratrum abhorrent, vel certe, cum deprauati fuerint, quasi in quadam arce tyrannica sibi dominatum vendicant: quod plerique tumidi atque stolidi aduersus episcopum suas ceruicis erigunt presbyteri, vel conuiuui sibi concinnantes plebem, vel certe persuasum maligno; vt illicito fauore eisdem velint sibi collocare rectores. Quod quidem infigne mentis tuæ tenemus votum, frater religiose Aureli, qui hæc sæpe oppressisti, non curando tales petitores. Sed propter eorum malos cogitatus, & prauè continuata Concilia hoc dico, non debere rectorē accipere eam plebem, quæ in dioecesi semper subiucuit, nec vnquam proprium episcopum habuit. Quapropter si vniuerso sanctissimo coetui placet hoc, quod persecutus sū, confirmetur. Aurelius episcopus dixit: Fratris & confacerdotis nostri prosecutioni non obfisto: sed hoc me & fecisse & facturum esse profiteor circa eos
πε· τῆ ἀδελφοῦ καὶ συνεπισκόπου ἡμῶν τῆ Ἐξακολουθήσε· ἐκ διδύσασαι, ἄλλα τῆ το ἐμέ καὶ πεποινηκῶ καὶ ποιήσαντα ὁμολογῶ, δηλαδὴ περὶ τῶν

ὧστε τὰς διοικήσεσ, εἰ μὴ καὶ συναίνεσιν τῆ ἰδίου ἐπισκόπου, ἐπισκόπον ἔσθρον μὴ δεχέσθαι.

νγ'.

Ἐπίγονος ἐπίσκοπος εἶπεν· ἐν πολλὰς συνόδους ἄρξαται συνεδρίῳ ἱερατικῷ, ἵνα τὰ πλήθη τὰ ἐν ταῖς ἐξουκίαισ· διὰ τῶν ἐπισκόπων κατεργόμενα, τὰ ἰδίου ἐπισκόπον μηδέποτε ἐγκότα, εἰ μὴ καὶ συναίνεσιν τῆ ἐπισκόπου, ἄρ' οὐ Ἐξαρχῆσ κατέργονται, μὴ λαμβάνουσιν ἰθυτὰς ἰδίοις, τῆ τῆ ἐστὶν ἐπισκόποις. ἐπειδὴ ἕνεκεν δηλαδὴ τυραννίδος ἕνεκεν ἐπιπετυχηκότες, πλὴν τῆ ἀδελφῶν κοινωνίαν ἄποσρέφον· καὶ ὅταν δὲ ἀποφασιλῶσιν, ὡς αὐτὸ ἐνὶ παλαιᾷ τυραννίδι δεσποτίας ἐαυτοῖς ἐκδικοῦσι· πολλοὶ ἢ ἐκ τῆ πρεσβυτέρον Φιλοσύμῳ καὶ μαρτοῖ, τῶν αὐχένας ἐπανισῶσι καὶ τῆ οἰκείων ἐπισκόπων, τὸ πλήθος συμποσίους καὶ κερκῆσαι συμβουλίας διεγείροντες, ὡς ἐννοία τῆ τῆ ἐαυτῶσ ἰθυτὰς καδισανῶν. Ἔπο δὲ ἐπιστήμωσ διελίαν παρὰ τῆ ὑμετέρας κατεργῶν διανοίας, πῶσ τατὰ ἀδελφῆ Αὐρήλιε, ὅτι πολλάκις τὰς ποιούτας ὁρμαὶ μὴ ποροδεργόμεν· ἐκώλυσαι· διὰ δὲ τὰς τῶν ποιούτων κακοδελεῖσ ἐννοίας, καὶ τὰ φάυλωσ συμφρονούμενα βουλίματῶ, τῆ το λέγω, μὴ ὀφείλειν καθηγητῶ ἰδίου δεξάσαι τὸ πλήθος τὸ ἐν τῆ λεγόμενῳ ἐξουκία ἱσοκείμενον δεργῶ ἐπισκόπω, καὶ μηδέποτε ἰδίου ἐπισκόπον ἐγκότα. διὸ ἐὰν συμπάση τῆ ἀγνωτῆσ συνόδω δερέσκη τὸ παρ' ἐμοῦ, βεβαιωθῆ. Αὐρήλιε· ἐπίσκοπε· εἶπε· τῆ ἀδελφοῦ καὶ συνεπισκόπου ἡμῶν τῆ Ἐξακολουθήσε· ἐκ διδύσασαι, ἄλλα τῆ το ἐμέ καὶ πεποινηκῶ καὶ ποιήσαντα ὁμολογῶ, δηλαδὴ περὶ τῶν

ὁμογουώτας, οὐ μόνον τῇ ἐν Καρχι-
δόνι ἐκκλησίᾳ, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τῇ ἱε-
ραλικῇ συγκληρώσει. εἰσὶ γὰρ πλείοι
συμπνέοντες τοῖς οἰκείοις πλήθεσι, ἀ-
λίνα, ὡς λέλεκται, ἀπατώσι, κηδόντες
ταῖς ἀκοαῖς αὐτῶν, καὶ κολακίζοντες πρὸς
ἐαυτοὺς ἀνθρώποις κατεγνωσμένου
βίου· μάλλον δὲ Φισιούμυροι καὶ ἐκ
τῆς συγκληρώσεως ταύτης ἐαυτοὺς χω-
ρίζοντες· οἱ ἕνα τῶν ἰδίων πληθῶν ἐπὶ
δύμυροι, πολλὰκις συγκληθέντες ἐλ-
θεῖν εἰς σύνοδον παραιτούμεται, ὡς Φο-
βούμυροι μήπως τὰ τέτων ἀποπήμα-
τα φανερωθῶσι. λέγω οὖν, ἐὰν δο-
κῆ, ὁ Φείλομυρ παντὶ ἑσπῶ ἀγωνίσα-
σαι, ἀλλὰ μηδὲ ταῖς ἰδίαις ἐκκλησίαις
ταῖς κακῶς εἰς αὐτοὺς παρελθούσαις,
καὶ ἵνα αὐτοῖς καὶ δημοσίᾳ ἐκβαλ-
λωνται, καὶ αὐτῇ τῇ ἑσπῶ παροφείον-
των καθεδρᾷ ἀποκινῶνται. καὶ γὰρ
τοῦ σύμπαντος τοῖς ἀδελφοῖς καὶ ὅλη
τῇ συνόδῳ παροσκολλώμενοις, μὴ
μόνον τὴν οἰκείαν κατέχον δικαίως
καθεδρᾷ, ἀλλ' ἐπιμὴν ταῖς τοιαύταις
διοικήσεσιν κεκτῆσθαι. τοῦ δὲ διοικῶ-
ντος τοῖς ἰδίοις ὄχλοις ἐρεκεῖσθαι, καὶ
τὴν ἀδελφικῆς ἀγάπης κατὰ φρονουώ-
ντας, μὴ μόνον ταῖς διοικήσεσιν ἀπολλύειν,
ἀλλ' ἐπιμὴν, ὡς εἶπον, καὶ τῶν ἰδίων
τόπων ἐρεκεῖσθαι * ἐρεκεῖσθαι ὡς ἀντι-
ρ-
τας διωασεία. Οὐρανός καὶ Οὐρβαν-
νός ἐπίσκοποι εἶπον ἡμεῖς παρο-
νοια τὴν ὑμετέρας ἀγίωσιμῆς ταῖς πάν-
των διανοίαις ἐνεκατέσθαι, καὶ λογι-
ζόμεθα ὁφείλειν τῇ πάντων ἀποκρίσει βεβαιωθῆναι τὴν ὑμετέραν ἐξακο-
λούησιν. σύμπαντες οἱ ἐπίσκοποι εἶπον· ἐρέσκει, ἐρέσκει.

fane, qui fuerint concordēs, non
solum circa ecclesiam Cartha-
ginensem, sed circa omne sacer-
dotale consortium. Sunt enim
plerique conspirantes cum ple-
bibus propriis, quas decipiunt,
vt dictum est, earum scalpentes
aures, blandi ad seducendum, vi-
tiosæ vitæ homines, vel certe in-
flati, & ab hoc consortio separati,
qui putant propriæ plebi in-
cubandum; & nonnunquam
conuenti ad Concilium venire
detrectant, sua forte ne prodan-
tur flagitia, metuentes. Dico, si
placet, circa hos, non tantum
diœceses non esse seruandas, ve-
rum & de propria ecclesia, quæ
illis male fauerit, omnimodo ad-
nitendum vt etiam auctoritate
publica reiciantur, atque ab
ipsis principalibus cathedris re-
moucantur. Oportet enim, vt
qui vniuersis fratribus ac toto
Concilio inhæserit, non solum
suam iure integro, sed & diœceses
possideat. At vero, qui sibi-
met putant plebes suas sufficere,
fraterna dilectione contempta,
non tantum diœceses amittant,
sed, vt dixi, etiam propriis publi-
ca careant auctoritate, vt rebel-
les. Honoratus & Urbanus epi-
scopi dixerunt: Summa prouisio
sanctitatis tuæ cohæsit menti-
bus singulorum, & puto, om-
nium responsione ea quæ profe-
qui dignatus es, roboranda. V-
niuersi episcopi dixerunt: Pla-
cet, placet.

* ἐ. π. α. β. γ.

Vt alienus clericus minime suscipiatur ab alio.

LIV.

Concilium
Afric. c. 21.

Epigonius episcopus dixit: In multis Conciliis hoc statutum est, etiam nunc hoc confirmandum est a vestra prudentia, beatissimi fratres, vt clericum alienum nullus sibi praecripiat episcopus praeter eius arbitrium, cuius fuerit clericus. Dico autem Iulianum, qui ingratus est Dei beneficiis per meam paruitatem in se conlatis, ita temerarium & audacem extitisse, vt eum qui a me baptizatus est, cum esset puer egentissimus, mihi ab eodem commendatus; cumque multis annis a me aleretur atque increfceret; hunc, vt dixi, baptizatum esse in ecclesia mea per manum paruitatis meae constat. Idem in diocesi Mappaliensi lector esse coeperat, imo annis ferme duobus legerat. Nescio quo contemptu humilitatis meae idem Iulianus eum arripuit, quem dicit quasi proprium ciuem sui loci Vazaritani, me inconsulto vsurpare: nam & diaconum illum ordinauit. Hoc si licet, pateat haec licentia a vobis, beatissimi fratres, sin minus, ta impudens cohibeatur, ne se misceat communioni cuiusquam. Numidius episcopus dixit: Si non postulata, neque consulta tua dignatione id videtur fecisse Iulianus, iudicamus omnes inique factum, atque indigne. Quapropter nisi idem Iulianus correxerit errorem suum, & cum satisfactione

το παρὰ ξας Ιουλιανός, κρίνομεν πάντες ἀδίκως χυρόμενον καὶ μὴ ἀξίως. διό εἰ μὴ ὁ αὐτὸς Ιουλιανὸς διορθώσῃται πλὴν οἰκταίαν πλάϊλω, καὶ μὴ ἄπο-
δεσ-

Παρελ' ἄλλοτελοῦς κληρικὸς μηδ' αὐτῶς ἐπιφών ὑποδέχεται ἐπισκόπων.

νδλ.

Επίγονος ἐπίσκοπος εἶπεν· ἐν πολλαῖς συνόδοις τῶτο ὀρεσθέν, ἔτι νῦν ἐπιμὴν ἐκ τῶν ὑμετέρων ἐβέβαιώθη σωέσεως, μακαριώτατοι ἀδελφοί, ὡς μηδὲνα ἐπίσκοπον ἰδιοποιεῖσθαι ἄλλοτελον κληρικόν, παρὰ πλὴν κρίσιν τῶ προτέρου ἀδελφοῦ ἐπισκόπου. ἀναφίερθ' δὲ Ιουλιανὸν ἀχαρίτως ἐνεχθέντα παρὰ τὰς διὰ τῆς ἐμῆς βραχυπέρας εἰς αὐτὸν σωβυδείσας ποσάτας τῆς θεοῦ βεργασίας, καὶ οὕτως προπετῶς καὶ πολυμερῶς διαχυρόμενον, ὡς ἔπειτα ἀπὸ νηπίας ἡλικίας ἐπὶ ἐμοῦ βαπτισθέντα, ἔπειτα καὶ διὰ πολλῶν ἐν δόξῳ ἔξ' αὐτῶν παρὰ τὸν ἐμοῦ, καὶ ἐπὶ πολλὰ ἐπιπέσει ἐμοῦ τραφέντα καὶ αὐξήθέντα, ἔπειτα ὡς εἶπον, ἐν τῇ ἐμῇ ἐκκλησίᾳ τῇ χειρὶ τῆς ἐμῆς μετετέθητο βαπτισθέντα, ἔπειτα δὲ χυρόμενον ἐν τῇ τῶν Μαπαλιτῶν ἐπισκοπείᾳ ἀναγνώσων χυρόμενον, ἔπειτα δὲ δύο ἐπὶ ἐκεῖσε ἀναγνώσκοντα· τῶτον ἐν οἴδῳ ποῖα κατὰ φρονήσιν τῶν ἐμῶν μετετέθητο ἀφαρπάσσει ἔπειτα αὐτὸν Ιουλιανόν, ἔπειτα λέγειν πολίτην τῶ διαφέροντος αὐτῶ βαλαριανίου τόπου, καὶ παρὰ πλὴν ἐμῶν γνώμων πούτω κατὰ κεχρησθέντα· καὶ γὰρ καὶ διάκονον τῶτον ἐχρητόνησεν. ἔπειτα εἰ ἐξέστι, γνώσθ' ὑμῶν ἢ ποιαῦτη ἀδελφὰ μακαριώτατοι ἀδελφοί· εἰ δὲ μήτε, τὸ οὕτως ἀναίδες κωλυθῆναι, ἵνα μὴ ὁ λεχθεὶς Ιουλιανὸς ἐπικοινωνῇ ἄλλοτελοῦς. Νουμήδιος ἐπίσκοπος εἶπεν· εἰ μὴ ἐσθ' ἐπιθέσει μηδὲ ἀπτεθείσει τῆς οἰκίας φανείη τῶ-

θεραπίσειας τῶ ὑμετέρῳ λαῷ ἢ αὐ-
τὸν ἀποκαταστήσει κληρικόν, ὃν ἐτόλ-
μησε χηροτονῆσαι, καὶ τῆν ὀρειδέντων
τῆ συνόδου παρῆσαν, καὶ χειραγῆς
ἀφ' ἡμῶν τῆς οἰκείας μονοτονίας ἀπε-
νέγκοι πλὴν κρίσιν. Ἐπίγονος ἑπίσκοπος
εἶπεν· ὁ καὶ πλὴν κείρων πατήρ, καὶ αὐ-
τῆ τῆ παροικίᾳ ἄρχαίτατος ἔεπα-
νεπὸς ἀνὴρ ὁ ἀδελφός καὶ συλλειτουργ-
γός ἡμῶν Βίκτωρ, πλὴν ἀίτησιν ταύ-
των χυικῶ βούλεται ἐπιπᾶσιν ἐκτελεσθῆναι.

eundem clericum, quem fuerat
aufus ordinare, reuocauerit tuæ
plebi, contra statuta Concilii fa-
ciens, contumaciæ suæ, separa-
tusa nobis, excipiet iudicium.
Epigonius episcopus dixit: Æ-
tate pater, & ipsa promotione
antiquissimus, vir laudabilis, fra-
ter & collega noster Victor vult
hanc petitionem generalem om-
nibus effici.

Περὶ τῆς ἔξεσθαι τῶ ἑπισκόπῳ Καρ-
χυδόνος, ὅθεν δέλει, κληρικόν χη-
ροτονεῖν.

*Vt Carthaginensi episcopo, un-
de voluerit, clericum liceat
ordinare.*

νέ.

L V.

Concilium
Afric. c. 21.

Αὐρήλιος ἑπίσκοπος εἶπεν· ἢ λό-
γον μου προσδέξαθε ἀδελφοί. σωτέ-
ρι πολλὰς αἰτιθῶναι με δὸτὸ ἐκ-
κλησιαστικῶν ἐνδεομένων διακόνων ἢ
πρεσβυτέρων ἢ ἑπισκόπων· καὶ ὅμως
μειντημένος τῆν ὀρειδέντων, πούτοις
ἐπομαι, ὥστε συνελθεῖν με τῶ ἑπισκό-
πῳ αὐτῷ τῆς ζητουμένου κληρικῶ, καὶ
ταῦτα αὐτῶ ἐμφανίσαι, ὅτι κληρι-
κὸν αὐτῷ αἰτιῶνται οἱ τῆς οἰασθήποτε
ἐκκλησίας. ἰδοὺ οὖν ἐπιπᾶσιν παρόντος
ἐκ ἀνιπλέγροισι· διὰ δὲ τὸ μήτε μὲν
ταῦτα συμβῆναι, ἢ τ' ἐστὶν ἐναντιω-
θῆναι μοι εἴτ' ἐν πύπῳ τῶ παρῆσαν
λιπῶν ἐμοδ αἰτουμένων· ἐπειδὴ οἰ-
δατε πολλῶν ἐκκλησιῶν καὶ χηροτο-
νιῶν φρονέειν με βασιλεῖν, ὡπνιδή-
ποτε τ' σωιερῶν συνελθεῖν μὲν δύο ἢ
τρεῶν μὲν πρῶτον τῆς ἡμετέρας συγ-
κληροσέως, εἰ δὲ ἀκαδοσώτως ὑρε-
θεῖν, δίκαιόν ἐστι κρίναι πλὴν ὑμετέρων
ἀγάπῃ, ἢ δεῖ ποιῆσαι. ἐγὼ γὰρ, ὡς
ἔστε ἀδελφοί, καὶ συγχώρησιν θεοῦ πολ-
λῶν ἐκκλησιῶν φρονέειν με δὴ τέχομαι.

Aurelius episcopus dixit: Ser-
monē meum admittite fratres.
Contingit nonnunquam vt po-
stulemur ab ecclesiis, quæ præ-
positis egent, vel presbyteris, vel
episcopis: & tamen memor sta-
tutorum, id sequor, vt conue-
niam episcopum eius, atque ei
inculcem, quod eius clericus a
qualibet ecclesia postuletur. sed
forte in hodierno non reluctati
sunt, & nequando contingat vt
reluctentur, cum fuerint a me in
hac causa postulati, quem scitis
multarum ecclesiarum & ordi-
nandorum curam sustinere. Iu-
stum est ergo, vt quemlibet con-
facerdotum conueniā cum duo-
bus e confortio nostro, vel tri-
bus testibus. Sin vero inde uotus
extiterit, quid censet caritas ve-
stra faciendum? Ego enim cun-
ctarum ecclesiarum, dignatione
Dei, vt scitis fratres, sollicitudi-
nem sustineo. Numidius episco-
pus dixit: Fuit semper hæc licen-

tia huic fedi, vt vnde vellet, & de cuius nomine fuisset conuentus, pro desiderio cuiusque ecclesie ordinaret episcopum. Epigonius episcopus dixit: Bonitas sequestrat possibilitatem: minus enim prælumis frater, cum te bonum & clementem omnibus reddis. habes enim hoc in arbitrio, satis est, vt satisfiat personæ vniuscuiusque episcopi in prima tantummodo conuentione. Si autem quodlibet huic fedi vendicandum sibi fuerit arbitratus, necesse habes tu omnes ecclesias suffulcire: vnde tibi non potestatem damus, sed tuæ assignamus, vt liceat voluntati tuæ & semper tenere quem voles, vt prepositos plebibus vel ecclesiis constituas, qui postulati fuerint, & vnde velis. Postumianus episcopus dixit: Deinde, qui vnum habuerit, numquid debet illi vnus presbyter auferri? Aurelius episcopus dixit: Sed episcopus vnus esse potest, per quæ dignatione diuina presbyteri multi constitui possint; vnus autem episcopus difficile inuenitur constituendus. Quapropter si necessarium episcopatu quis habuerit presbyterum, & vnum, vt dixisti frater, habuerit, etiam ipsum ad promotionem dare debet. Postumianus episcopus dixit: Ergo si habet alius abundantes clericos, debet mihi alia plebs subuenire. Aurelius episcopus dixit: Sane quando tu ecclesie alteri subueneris, persuadetur illi qui plures habet clericos, vt vnum tibi ordinandum largiatur.

κλησία σὺν ἡλθεῖς, σὺν ὠθηθήσεται καὶ ὁ σὺν πλείονας ἔχων κληρικοί, ἕνα ὅξ' αὐτῶν εἰς χροτονιάου θεοφιλιώταται.

ξεν ἡ αὐθεντία αὐτῆ τῶ θεῶν πύτω, ἵνα ὅθεν ἦλθε, καὶ ὡς οἰουδὴποτε παροτρῆπι ὀνόματις κ' τὴν ἐπιτομίδου ἐκείνης ἐκκλησίας ἐχροτονήθη ἐπίσκοπον. Ἐπίτρον ὁ ἐπίσκοπος εἶπεν ἡ ἀγαθοδελία μεσάξ τὴν ὄξουσίδου. ἦ ἴσον γὰρ πολμάς, ἦ πρ' δὴν, ἀδελφὲ, ἐν τῶ πᾶσιν ἐαυτὸν ἀποδῆκνύειν ἀγαθὸν καὶ φιλαγάθεσον. ἔχας γὰρ ἔτο σὺ τῆ κρισίς σου, τὸ ἀποδραπέυσαι ἐνὸς ἐκείνου ἐπισκόπου τὸ παροσωπον' σὺ παροτῆ ἢ κ' μόνον σιωλδῶς, εἰ σιωλδῶς τὸ ἐπ' ὄξουσίας τῆ τῆ καθεδρα εἶναι ἐκδικητέ. ἐπειδὴ ἀνὰ κίλιν ἐχας αὐτὸς πάσας τὰς ἐκκλησίας ὑποσπείζων. ὅθεν ἐξουσίδου θεοῦ ἡμεῖς οὐ δίδομεν, ἀλλ' ἐπιπροχαρίζομεν τῶ τῆ τῆ προαιρέσει, ὡς ὅξ' εἶναι αἰε κρατεῖν ὁ αὐτὸς δέλης, καὶ παροχελίεσαι παροσῶτας τὰς ἐκκλησίας, καὶ τὰς λοιπὰς σὺν ζητουμένοις, καὶ ὅθεν σιωλδῶς. Ποσομελιανὸς ἐπίσκοπος εἶπεν εἶτα, εἰ αὐτὸς ἕνα κ' μόνον ἢ παροσβύτρον, μὴ ὀφείλει κ' αὐτὸς ὁ εἰς ὄξ' αὐτὸ ἀφαιρεθῆναι; Αὐρήλιος ἐπίσκοπος εἶπε κ' συγχώρησιν θεοῦ δύναται ὁ εἰς ἐπίσκοπος πολλοὺς χροσῶνεν παροσβυτέροις. παροσβύτερον δὲ παροσ ἐπίσκοπὸν ἐπιτήδης διαρεῶς ἀλέσκε. διὸ ἐδὸ τις ἀρεθῆ ἔχων ἕνα μόνον παροσβύτρον, κ' αὐτὸν ἐπιτήδον τῆ ἐπισκοπῆ, καὶ αὐτὸν ἕνα ὀφείλει δοῦναι παροσ χροσῶν. Ποσομελιανὸς ἐπίσκοπος εἶπεν οὐκοῦν ἐδὸ ἄλλος ἐπίσκοπος ἔχει πλῆθος κληρικῶν, ὀφείλει μοι τὸ ἕτερον πλῆθος σιωλεθῆν. Αὐρήλιος ἐπίσκοπος εἶπε: δηλαδὴ ὁν ἴσον σὺ τῆ ἕτερον ἐκ-

Περὶ τῶν ἐν ταῖς παροικίαις χρο-
 τονιδύοις Ἐπισκόποις μὴ ἵνα
 ἑαυτοῖς ἐκδικεῖν διοίκησιν.

Vt episcopi, qui in diocesisibus
 fuerint ordinati, diocesim si-
 bi nullam vindicent.

v5.

LVI.

Concilium
 Afric. c. 23.

Ὁνωρᾶτος καὶ Οὐρβανὸς οἱ Ἐπι-
 σκοποὶ εἶπον· ἠκούσαμεν ὀρεῖσθαι, ἵνα
 αἱ παροικίαι μὴ ἀξιάσθαι λαμβά-
 νων Ἐπισκόποις, εἰ μὴ καὶ σωαίνουσιν
 τούτου, ὅφ' ὄν καθίσταντο. ἐν δὲ τῇ χώ-
 ρῃ ἡμῶν καὶ συγχώρησιν τῆς Ἐκκλησίας
 κατέστην τὰς διοικήσεις Ἐπισκόπου,
 ἵνα εἰς τὰς αὐτὰς παροικίας χροτο-
 νιδύοντες Ἐπισκοποὶ ἑαυτοῖς ἐπὶ μὲν
 ἑτέρας διεκδικήσῃ· τὸ καὶ καλυ-
 πτωθῆναι τῇ ἀγάπῃ τῆς ὑμετέρας κρίσεως,
 καὶ ἀναρτηθῆναι τῆς λοιπῆς ὀφείλει.
 Ἐπὶ τῶν Ἐπισκόπων εἶπεν· ἐκείτω
 Ἐπισκόπων τὸ πρὸς ἐπιφύλαξιν, ἵνα
 ἐκ τῆς συγκαταστάσεως τῶν παροικιῶν μηδὲν
 ἀποδρεφθεῖται πρὸς τὸ ἴδιον κτήσασθαι
 Ἐπισκόπον, εἰ μὴ καὶ σωαίνουσιν τὴν
 Ἐκκλησίαν ἕχοντες. ἐὰν δὲ αὐτὸς πα-
 ραχρήσῃ, ὥστε τὴν αὐτῆς διοίκησιν
 Ἐπιτραπίσῃ ἴδιον κτήσασθαι Ἐπι-
 σκοπον, εἰς τὰς λοιπὰς παροικίας
 ἀνάσσει μὴ Ἐπιβάλλεσθαι διοικήσεως,
 διότι μία ἐστὶ τὸ σῶμα τῶν πολλῶν
 ἀφαιρεθείσα, αὐτῇ καὶ μόνῃ ἡξιώθητε
 μὲν ἰδίας Ἐπισκοπῆς ἀναδέξασθαι.
 Αὐρήλιος Ἐπίσκοπος εἶπεν· ἐκ ἀμφι-
 βάλλω τῇ πάντων ὑμῶν ἀγάπῃ δρε-
 σκεῖν, ὥστε τὴν καὶ συγχώρησιν τῆς πε-
 τέρου Ἐπισκόπου ἐν τῇ διοικήσει πα-
 ραχρηθέντα Ἐπισκόπων μόνον αὐτὸν
 κατέχῃ λαὸν εἰς ὃν ἐχροτονήθη.
 ἐπειδὴ οὖν πάντα νομίζω εἶναι τετρα-
 κταίμενα, ἐὰν πάντα σοιγῆ τῶν λοι-
 σμῶν ὑμῶν, πάντα βεβαίωσατε τῇ ὑμετέρῃ ἐκφωνήσει. πάντες οἱ Ἐπίσκοποι
 εἶπον· πᾶσιν ἡμῖν ταῦτα ἤρεσε· καὶ τῇ ἡμετέρῃ ὑπογραφῇ ταῦτα βε-

Honoratus & Urbanus epi-
 scopi dixerunt: Audiuimus con-
 stitutum, vt dioceses non me-
 reantur episcopos accipere, nisi
 consensu eius sub quo fuerant
 constitutæ: sed in prouincia no-
 stra cum aliqui forte in diocesi,
 concedente eo episcopo in cui-
 us potestate fuerant constitutæ,
 ordinati sunt episcopi, etiã dioc-
 ceses sibi vindicant; hoc & corri-
 gi caritatis vestræ iudicio, & in-
 hiberi de cetero debet. Epigo-
 nius episcopus dixit: Singulis e-
 piscopis seruatum est quod de-
 cebat, vt ex massa diocesium
 nulla carperetur, vt proprium
 episcopum habuisset, nisi ipse
 consensum adhibuisset conce-
 dendi. Sufficiat enim si conce-
 serit, vt eadem diocesis permis-
 sa proprium tantum episcopum
 habeat, ceteras sibi non vindicet
 dioceses; quia exempta de fasce
 multarum sola meruit honorem
 episcopatus suscipere. Aurelius
 episcopus dixit: Non dubito ca-
 ritati vestræ omnium placere,
 eum, qui in diocesi concedente
 episcopo, qui matricem tenuit,
 solam eandem retinere plebem
 in qua fuerat ordinatus. Quo-
 niam igitur vniuersa arbitror
 fuisse tractata, si omnia cum ani-
 mo vestro conuenerunt, sermo-
 ne vestro cuncta roborate. Vni-
 uersi episcopi dixerunt: Omnia
 nobis hæc placuerunt, & hæc

nostra subscriptione firmamus. & subscripserunt. Aurelius episcopus ecclesie Carthaginensis huic decreto consensit, & prælecto subscripsi. similiter & ceteri episcopi subscripserunt.

In hoc Concilio statutum est, ut episcopi sine formata non nauigent.

Hæc in Cōcil. Africa-
no supra
Canonis huius
codicis
34. præpo-
nuntur.

Cæsario & Attico viris clarissimis consulibus sexto Kalendas Iulias, Carthagine, placuit, ut nullus episcoporum nauiget sine formata primatis. Gestæ in authenticis, qui quæret, inueniet.

De Concilio isto legati ad imperatores infra scripti diriguntur episcopi.

Post consulatum gloriosissimi imperatoris Honorii Augusti IV. & Eutyichiani viri clarissimi, quinto Kalend. Maias, Carthagine in secretario basilicæ Restitutæ. In hoc Concilio legationem susceperunt Epigonius & Vincentius episcopi: ut pro confugientibus ad ecclesiam, quocumque reatu inuolutis, legem de gloriosissimis principibus mereantur, ne quis eos audeat abstrahere.

δήποτε * ἐκκελευσμένων βιθιώας, ὡσε μὴδὲνα πολυῶν ἀποσταῶν.

In hoc Concilio legatio destinatur ad Romanum & Mediolanensem episcopos, de paruulis qui apud hæreticos baptizati sunt. & ad imperatorem de idolorum reliquiis auferendis, & de altis rebus quamplurimis.

Post consulatum Fl. Stilico-

βαιουδίνου. καὶ ὑπέγραψαν. Αὐρηλιος ἐπίσκοπος τῆς ἐκκλησίας Καρχηδόνος τῶν ἁγίων δεκρέτω σωθήναι, καὶ ἀναγνωσθέντι ὑπέγραψα. ὁμοίως καὶ οἱ λοιποὶ ἐπίσκοποι ὑπέγραψαν.

Εν ταύτῃ τῇ σωδῶδι ἀείδῃ, ἵνα ἐπίσκοποι χωρὶς ἀπολυτικῆς μὴ πλώσῃ.

Ἐπὶ Καυσαρείας ἐς Ἀθήνας τῆς λαμπροτάτων ὑπάτων, τῇ περὶ ἐξ καλανδῶν Ιουλιῶν, ἤρεσε μὴδὲνα τῶν ἐπίσκοπων πλὴν χωρὶς ἀπολυτικῆς τῆς πρεσβυτείας. τὰ πεπραγμένα ὁ ζήτῃ, ἐν τοῖς ἀνθεντικοῖς βύρῃσι.

Ἐκ τῆς σωδῶδος ταύτης τοποτηρηταί πρὸς βασιλέας ὑπογεγραμμένοι ἐπίσκοποι ἀπετέλλοντο.

Μετὰ τῶν ὑπατεῖαν τῆς ἐνδοξοτάτων βασιλέων, Ονωρείου Αὐγούστου τῶν πετάρτων, καὶ Εὐτυχιανοῦ τῆς λαμπροτάτου, τῇ περὶ πέντε καλανδῶν Μαΐων, ἐν Καρχηδόνι εἰς τὸ σήκητον τῆς πρεσβυτείας ἐκκλησίας. ἐν ταύτῃ τῇ σωδῶδι τοποτηρησίαν ἀνεδέξαντο Ἐπιρόνιος ἐς Βικενλιανὸς οἱ ἐπίσκοποι ἵνα νόμου ἀξιώσωσι παρὰ τῶν ἐνδοξοτάτων βασιλέων περὶ τῶν καταφυθέντων εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ οἰασι-
*al. ἡγε-
μῶν

Εν ταύτῃ τῇ σωδῶδι πρεσβεία ἀποτέλλεται πρὸς τοὺς Ρώμης καὶ Μεδιολάνου ἐπίσκοπους περὶ τῶν νεπίων τῶν παρὰ τοῖς αἰρετικοῖς βαπτισθέντων. ἐπὶ παρὰ τῶν βασιλέων δὲ, περὶ τῶν ἐκκαλεσθέντων τῶν εἰδώλων ἀφαρεθῶν, καὶ περὶ ἄλλων δὲ πλείων πραγμάτων.

Μετὰ τῆς ὑπατεῖας Φλαβίου Στελί-

χανος τῆ λαμπεροῦ, τῆ παρὸ δε-
 καεξ καλανδῶν Ιουλιαν, ἐν Καρχη-
 δῶνι εἰς τὸ σῆκητον τῆ Ρεστίτουτῆς ἐκ-
 κλησίας, παρεχόμενος ἅμα τοῖς συνε-
 ποκόποις αὐτοῖς, παρεσῶτων τῶν δια-
 κόνων, Αὐρήλιος Ἐπίσκοπος εἶπε· τῆ
 ἐκκλησιῶν τῆ θεοῦ τῶν ἀνὰ πᾶσαν τὴν
 τῆ Αφρὸν χώραν καθιδρυμένων τὰς
 ἀνάγκας ἀριβάς ἅμα ἐμοὶ ἐπίσταται
 ἢ ὑμετέρεα ἀγάπη, ἀγιώτατοι ἀδελ-
 φοί. Ἐπειδὴ τῆ κυρίου πρὸς ἕνατος
 καὶ ἐν μέρει σωθήσῃ ἢ ἄρροισία τῆς
 οἰκίας ὑμῶν συνελεύσεως, δοκεῖ μοι εἰς
 μέσον παρεκκλήσασθαι αὐτάς, ὡς εἴρη-
 ται, ἀνάγκας, ἅσπερ οἰκεία φρονεῖ δὲ
 ἠδωκῆσθαι ἀνιχνύσασθαι· ἀς ἴνας λυίκα
 Ἐπικυροῦσθαι ἢ ὑμετέρεα εἰλικρινότης,
 ἀκόλουθον ἔσται δόποδεξασθαι ἕνα συνε-
 ρέα ἐν τῆ ἡμετέρου ἀεθμοῦ, τῆ ὀφεί-
 λοντα τῆ τῆ κυρίου βοηθεία διὰ τῆ βί-
 χων ὑμῶν, ταύτας αὐτάς τὰς ἀνάγκας
 ἀναδέξασθαι, Ἐ ἀιδρείως ὄξανυσίας
 δόποκομίσαι πρὸς τὰ πρᾶμαλικῆ τῆς
 Ιταλίας μέρη, ὅστις διωκῆσθαι αὐτῶν τε
 πλὴν ἀνάγκῃ καὶ τῶ πόνον καὶ τὴν ἐν-
 δειαν ἡμῶν πρᾶσθαι τοῖς ἀγιώτατοις
 ἀδελφοῖς Ἐ συλλειτουργοῖς ἡμῶν Ἐπο-
 μῶν Αναστασίω τῶ παροσκωπητῶ ἀγιώ-
 τῆς δόποσολικῆς καὶ δέδρας Ἐπισκόπου·
 τῆ δὲ ἐπὶ μὲν τῶ ἀγιώτατω ἀδελ-
 φῶ Βενερίω τῶ ἱερεὶ τῆς ἐν Μεδιο-
 λάνῳ ἐκκλησίας. ἐν τούτων γὰρ τῶ θε-
 νων ἐκωλύθη, ὅπερ Ἐπιγνοῖεν κοινῶ
 κινδυνῶ μεγάλως ὀφείλειν παρονο-
 θέτωσιν· ὅτι ποσῶν τῶ κληρικῶν ἐν-
 δεια, καὶ πολλὰ ἐκκλησιῶν οὕτως ὑ-
 παρῶσιν ἔρημοι, ὡς μηδένα διά-
 κονον καὶ ἀρεάμματον ἔχον διελοκι-
 σσαι. πρὸ δὲ τῶ λοιπῶν ἀνώφεων βαθ-
 μῶν καὶ τὰς ἐξων σιωπητέον ὑπολαμβάνω· ἐπειδὴ, ὡς εἶπον, ἐδὴ ἢ Ἐ Διακόνου

nis viri clarissimi XVI. Kalen-
 das Iulias, Carthagine in secre-
 tario basilicæ Restitutæ. Cum
 Aurelius episcopus vna cum e-
 piscopis suis confedisset adstan-
 tibus diaconis, Aurelius episco-
 pus dixit: Ecclesiarum Dei per
 Africam constitutarum necessi-
 tates mecum optime nouit car-
 itas vestra, sanctissimi fratres, &
 quoniam præstitit Dominus vt
 ex aliqua parte sancti cœtus ve-
 stri esset congregata præsentia:
 videtur mihi, vt has easdem ne-
 cessitates, quas pro sollicitudine
 nostra indagare potuimus, in
 medium proferamus; quas cum
 approbauerit vestra sinceritas,
 sit consequens, eligendum esse
 vnum e nostro numero con-
 sacerdotem, qui auxiliante Domi-
 no, orationibus vestris, & has ip-
 sas necessitates suscipere possit,
 & gnauiter peragendas implere,
 perrecturus ad transmarinas Ita-
 liæ partes, vt tam sanctis fratri-
 bus & confacerdotibus nostris,
 venerabili sancto fratri Anasta-
 sio sedis apostolicæ episcopo,
 quam etiam sancto fratri Venerio
 sacerdoti Mediolanensis eccle-
 siæ, necessitatem ipsam, ac dolo-
 rem, atque inopiam nostram
 valeat intimare. Ex his enim se-
 dibus hoc fuerat prohibitum,
 quod nouerint, communi peri-
 culo prouidendum; maxime,
 quia tanta indigentia clerico-
 rum est, multæque ecclesiæ ita
 desertæ sunt, vt ne vnum qui-
 dem diaconum, vel inlitteratum,
 habere reperiantur. Nam de ce-
 teris superioribus gradibus &
 officiis tacendum arbitror, quia,
 vt dixi, si ministerium diaconi

facile non inuenitur, multo magis superiorum honorum inuenire non posse certissimum est, & quotidie nos planctus diuersarum pene emortuarum plebiū iam non sustinemus: quibus nisi fuerit aliquando subuentum, grauis nobis & inexcusabilis innumerabilium animarū pereuntium caufa apud Deum mansura est.

Vt paruuli apud Donatistas baptizati, in catholica ecclesia clerici ordinentur.

L VII.

Concilium Afric. c. 24.

Vnde quoniā superiori Concilio statutum esse mecum recognoscit vnanimitas vestra, vt hi qui apud Donatistas paruuli baptizati sunt, nondum scire valentes erroris eorum interitum: & posteaquam ad aetatem rationis capace peruenerunt, agnita veritate falsitatem eorum abhorrentes, ad ecclesiam Dei catholicam per vniuersum mundū diffusam, ordine antiquo, per manus impositionem recepti sunt, debere talibus suscipiendū munus clericatus non impedire nomen erroris, cum veram ecclesiam illorū putauerint ad fidem accedendo, & ibi Christo crediderint, & trinitatis sacramenta perceperint; quæ omnia vera & sancta atque diuina esse certissimum est, & in his omnem anime spem constitutam. Quamquam & hæreticorum præsumpta audacia, veritatis nomine palliata, hæc tradere audeat, quæ quoniam simplicia sunt, vt præmonet beatus apostolus dicendo: Vnus Deus, vna fides, vnum ba-

υπουργία εκ διχασθῶς διρίσκειται, πολλὰ πλέον παρ' ἡμᾶς τῶν ἀνωτέρων ἡμῶν κατὰ δὴλον ὑπερβία καὶ τῶν κατὰ μισρονοῖς τῶν διαφορῶν καὶ χερδὸν δόκοντων λαῶν τῶ λοιποῦ οὐχ ὑποφύρομεν οἷς εἰ μηδέποτε τελήσωμεν βοηθῆσαι, βαρυτάτη καὶ ἀναπολόγητος αἰτία τῶν δόκοντων ψυχῶν ἐκδέχεται ἡμᾶς παρὰ τῶ θεῷ.

Ωστε τὰς μικροὺς παρὰ τοῖς Δονατισταῖς βαπτιστοῦς, ἐν τῇ καθολικῇ κληρικῶς χρῶσθαι εἶδαι.

Διὸ ἐπειδὴ ἐν τῇ ἀνωτέρῃ συνόδῳ ὀρεθῶν μέμνη) ἅμα ἐμοὶ ἢ ὑμετέροις ὁμοψυχία, ὥστε τῶν παρὰ τοῖς Δονατισταῖς μικροῖς βαπτιστοῦς, μηδέπω διωκτοῦς γνώσκων τῆς πλάνης αὐτῶν τ' ὀλεθρον, μὴ τὸ εἰς κείραν λογισμοῦ δεικτικῶς παρὰ γινώσκων, ὅτι γνωσθεῖς τῆς ἀληθείας, τίω φανερῶς τῆς ἐκείνων βδελυτοῦς παρὰ τῆ καθολικῇ τῶ θεοῦ ἐκκλησίᾳ τ' διὰ πάντα τὸν κόσμον διακεχυμένω, τὰ ξει δεχθῆναι διὰ τῆς ὁμοψυχίας τ' χερδὸς ἀναδέχθαι, τῶν ποιούτων ἐκ τῆ τῆς πλάνης ὀνόματος μὴ ὀφείλουν ἐμποδίζεσθαι εἰς τὰς κληρονομίας, ὅπου τῶν ἀληθινῶν ἐκκλησίᾳ ἰδίω ἑαυτῶν ἐλογίσαντο τῆ πίστι παρὰ τῶν μῶν, καὶ ἐν αὐτῇ τῶ Χριστῷ πιστεύσαντες, τῆς τελεῆς τῶ ἀγιάσματῶ ὑπεδέξαστο. ἅ ἕνα πάντα ἀληθῆ καὶ ἀγία καὶ θεῖα εἶ) δὴ λὸν ὅστι, καὶ ἐν πύτοις πᾶσαι τῆς ψυχῆς ἐλπίδα ὑπερβία. καὶ εἰ τὰ μάλιστα οὐκ ἢ τ' αἰρετικῶν παρὰ τῶν τὸ λῆμα τῶ ὀνόματι τῆς ἀληθείας ἐνδουλεύμενά ἕνα παραδίδοναι παρὰ τῶν, τῶν ἐπειδὴ ἀπλᾶ εἰσιν, ὡς διδάσκει ὁ ἅγιος δόκοντος λέγων· εἷς θεός, μία πίστις, ἐν

βαπτισμα· κὺ τὸ ὀφείλον προσάπαξ
 διδοῦμαι, ἐπιναληφθῆναι ἐκ ἕξουσι-
 ας, ἀναθεματιζομένης τῆς πλάνης ὀνόμα-
 τος, διὰ τῆς ἰπιδέσεως τῆς χροῦς ἀνα-
 δεῖξασιν εἰς τὴν μίαν ἐκκλησίαν, ἣν
 ὡς εἶρηται, πειραταὶ κὺ μόνω μητῆρα
 τῆς χριστιανῶν, ἐν ἣ πάντα τὰ ἀγία-
 σματα σωτηριωδῶς αἰώνια καὺ ζωλι-
 κα ἁραλαμβάνον· ἅπανα τοῖς ἰπιδ-
 μύουσι ἐν τῇ αἰρέσει μεγάλω τῆ κα-
 ταδίκης τὴν ἡμωρίαν ποίησιν,
 ἵνα ὁπρὶν αὐτοῖς ἐν τῇ ἀληθείᾳ πρὸς
 τὴν αἰωνίω ζωῶ ἀκολουθητέον φω-
 τεινοτέρως, ἢ τὸ γνήσιον αὐτοῖς ἐν τῇ
 πλάνῃ σκοτεινότερον κὺ πλέον καταδε-
 δικασμένον. ὁπρὶν ἐν ἐφουρον, ἔ τῆς
 ἐκκλησίας τῆς καθολικῆς μητέρος τὰ
 διδύματα ἰπιδόντες, πάντα ἐκείνα
 τὰ ἀγία μυστήρια φίλτρῳ τῆς ἀλη-
 θείας ἰπιδύσαν καὺ ὑπεδέξαντο. τοῖς
 τοιούτοις ὅταν δοκιμὴ χροῦς βίου
 προσέλθοι, ἀναμφιβόλω κὺ κληῖρος
 πρὸς ἑσσυρίαν τῆς ἀγίων προσκυ-
 ρηθήσεται· καὺ μάλιτα ἐν τῇ ποσῶ-
 τη τῆς πρὸς ματῶν ἀνάληψι, οὐδεὶς ὅστιν
 ὁ μὴ τῆς παραχωρῶν. εἰ δὲ ἴενες τῆ
 αὐτῆς δογματῶς κληρικοὶ μὴ τῆ πλῆ-
 θους καὺ τῆς ἡμῶν αὐτῶν πρὸς ἡμᾶς
 μετὰ τῆν ποθήσασιν, οἱ ἴενες τῶ ἕσσυ-
 τῆς ἡμῶς συμβουλεύουσι πρὸς ζωλι-
 κα καὺ κληρικοὶ πρὸς σωτηρίαν. ἀλλὰ
 τῆς τῆς κατὰ ἀληθείαν κρίνω τῆ μείζονι
 κατανοήσει ἰπιδόμων τῆς πρὸς ἑσ-
 συρίαν ἀδελφῶν, ἵνα τῆ σωτηριῶν
 αὐτῶν βουλή τῆ ἡμετέρας ἀναφορᾶς
 ἡμῶν λόγον διαγνώσι, κὺ ἡμᾶς βεβαιώ-
 σαι κατὰ ξιῶσασιν εἰς τὸ ὀφείλον πρὸς
 τοῦτου τῆς πρὸς ματῶν ἡμῶν πρὸς ἡμῶν
 μόνον δὲ πρὸς τῆς ἐν νη-
 πότη βαπτισθέντων ἑσσυρίαν, ἵνα εἰ ἑσσυρίαν
 αὐτοῖς, τῆ ἡμετέρας σωαι-
 νέσασιν πρὸς ἡμᾶς πρὸς τῆς χροῦς
 τούτοις. πάντα τοῖσι ἀ ἀνώττω

ptifima: & iterari nō liceat quod
 semel dari oportet, anathemati-
 zato nomine erroris recipiantur
 per manus impositionē in vnam
 ecclesiam, columbam, vt dictum
 est, & vnam matrem omnium
 Christianorum, vbi omnia illa
 sacramenta salubriter, & aeter-
 na, & vitaliter accipiuntur: quæ
 perseuerantibus in hæresi mag-
 nam damnationis pœnam con-
 quirunt, vt quod eis in veritate
 ad æternam vitam consequen-
 dam esset luminosius, hoc in er-
 rore sit tenebrosius atque dam-
 nosius. Quod fugientes nonnul-
 li, & matris ecclesiæ vbera cog-
 noscentes, qui illa omnia san-
 cta mysteria amore veritatis cre-
 diderunt, atque perceperunt,
 quibus sacramentorum rebus
 cum vitæ bonæ probitas acces-
 serit, sine dubio ad officium cler-
 icatus tales esse applicandos, &
 maxime in tanta rerum necessi-
 tate, nullus est qui non conce-
 dat. Quamquam nonnulli eius-
 dem sectæ clerici cum plebibus
 atq; honoribus suis ad nos trans-
 ire desiderent: qui amore hono-
 ris aut persuadent ad vitam, aut
 retinent ad salutem. Sed hoc
 maiori fratrum supradictorum
 considerationi dimittendū cen-
 seo; vt prudentiori suo consilio
 nostræ suggestionis sermonem
 cum perpenderit, quid de hac
 re eis placeat, nos informare di-
 gnetur. Tantum de his qui in-
 fantes baptizati sunt, satagimus,
 vt nostræ, si placet, in iisdem or-
 dinandis consentiant voluntati.
 omnia ergo quæ superius com-

* ἡ. κατὰ
 λατινῶν

prehendimus apud sanctos episcopus, agenda esse mecum honorabilis fraternitas vestra perpendat.

συνηγέζουμι παρά τοῖς ἀγιωτάτοις ἐπισκόποις, ὡρακίᾳ εἶναι δικαιοῦμα ἐμοῖ ἢ ἐνῆμος ὑμῶν ἀδελφότης.

De reliquiis idolorum, vel templis ab imperatoribus abolendis.

Περὶ τῶν ἑκκαταλεμμάτων τῶν εἰδώλων, καὶ ναῶν τῶν ὀφειλόντων ἐξαλειφθῆναι.

L VIII.

Concilium Afric. c. 25.

Instant etiam aliae necessitates a religiosis imperatoribus postulandae, ut reliquias idolorum per omnem Africam iubeant penitus amputari: nam plerisque in locis maritimis, atque possessionibus diuersis, adhuc erroris istius iniquitas viget: ut praecipiantur & ipsa deleri, & templorum, quae in agris, vel in locis abditis constituta nullo ornamento sunt, iubeantur omni modo destrui.

νη.

Ὡν χάριν ἀιτήσαι δεῖ ἐπὶ τῶν θρησκευτικωτάτοις βασιλεῖς, ὥστε τὰ ἑκκαταλεμματα τῶν εἰδώλων τὰ κατὰ πᾶσαν τὴν ἀφρικὴν κελθεῖν παντελῶς διακοπιῶναι. καὶ γὰρ ἐν πολλοῖς τόποις παραδουλοῦσι καὶ διαφόροις κήσεσι, ἀκμάζει ἐπὶ τῆς πλάνης ταύτης ἡ ἀδικία: ἵνα ὡρακίᾳ καὶ αὐτὰ ἀπαλειφθῶναι, ὥστε οἱ ναοὶ αὐτῶν οἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς ὥστε ἐν δόποικρυμμένοις τόποις χωρὶς ἕως δικοσμίας καθεστῶτες, παντὶ ὄρω κελθεῖν κατὰ ἑξαφίᾳ.

Vt clerici de iudicii sui cognitione non cogantur in publico dicere testimonium.

Περὶ τῶν κληρικῶν χάριν διαγνώσεως τῆς οἰκείας αὐτῶν κρίσεως, μὴ ἀναγκάζεσθαι δημοσίως μάρτυρεῖν.

L IX.

Concilium Carthag. V. cap. 1. Concilium Afric. c. 26.

Petendum etiam, ut statuere dignentur, ut si qui forte in ecclesia quamlibet causam iure apostolico ecclesiis imposto agere voluerint, & fortasse decifum clericorum vni parti displicuerit; non liceat clericum in iudicium ad testimonium deuocari eum, qui cognitor vel praesens fuerit: & ut nulla ad testimonium dicendum ecclesiastici cuiuslibet persona pulsetur.

νη.

Δεῖ ἀιτήσαι ἐπὶ μὲν, ἵνα ὀρίσθαι κατὰξιώσωσιν, ὥστε ἐδύνας ἐν ἐκκλησίᾳ οἵανδήποτε ἀιτήσαν ἑποσηλικῶς δικαίῳ τῶ τῆς ἐκκλησίας ἐπικλειμῶ γυμνάσαι δελήσωσι, καὶ ἴσως ἢ ὅμη τῶν κληρικῶν τῶ ἐνὶ μέρει ἀπείροισι, μὴ δεῖναι πρὸς δικαστήριον εἰς μάρτυριαν προκαλεῖσθαι τὸν κληρικὸν ἐκείνον τὸν ὁφείλον τὸ αὐτὸ πρὸς ἑσθμα σκοπήσαντα, ἢ καὶ σκοπομῶν ὡρακίᾳ καὶ ἵνα μηδὲ πρὸς ὡρακίᾳ.

πῶ ἢ ἐκκλησιαστικῶ πρὸς ὡρακίᾳ ἐναχθεῖν ὡρὲ τῶ ὀφείλειν μάρτυρεῖν.

Περί

Περὶ τῆς ἀφελείας τὰ τῆς Ἑλλώων
συμπόσια.

ξ.

Καὶ κείνο ἐπὶ μὲν δεῖ αἰτήσαι παρὰ
τῆς χριστιανῶν βασιλείων, ἐπειδὴ πα-
ρὰ τὰ θεῖα παραγγέλματα ἐν πολλοῖς
τόποις συμπόσια οὕτως ὀπιτελοῦνται
ὡς τὴν ἐθνικῆς πλάνης περὶ εὐχέμεντα,
ὡς καὶ χριστιανοὶ τῶν Ἑλλῶσι λάθρα
περὶ σωμάτων ἐν τῇ πόλει τελετῆ
ἵνα κελύσωσι τὰ τοιαῦτα κωλυθῆ-
ναι καὶ ἐν τῆς πόλεων καὶ ἐν τῆς κλη-
σεων· μάλιστα, ὅτι καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς
χρησίοις τῶν μακαρίων μὲν τῶν ἀνά-
γιναι πόλεις καὶ εἰς αὐτῶν τῶν ἱεροῦ
τόποις τὰ τοιαῦτα πλημμελήματα
Φωρῶνται· ἐν αἷς ἡμέραις, ὅπου καὶ λέ-
γαν ἀρχαῖα ἔστιν, ὀρχήσας μυσταρῶν
εἰς τῶν ἀρχαῖων καὶ εἰς τὰς πλατείας ἐκ-
τελοῦσιν, ὡς τῆς τῶν οἰκοδομησῶν ἡ-
μῶν, καὶ ἄλλων ἀναθεμάτων ζωαι-
κῶν τῆς ἀδοῖ τῆς ἑλευθέρων εἰς τὴν ἀγίαν
ἡμέραν παραχρησῶν, λαγναις ὑ-
βρεσιν ἐφορῶν· ὡς καὶ αὐτῆς τῆς ἀγίας
πίστεως χρεὸν φερέται πᾶσι περὶ ἑστέ-
λθωσιν.

Περὶ θεωριῶν, ἵνα ἐν τῇ κυριακῇ
καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς τῆς ἀγίων ἑορ-
ταῖς μηδαμῶς ὀπιτελῶνται.

ξά.

Καὶ κείνο ἐπὶ μὲν δεῖ αἰτήσαι, ἵνα τὰ
θεωρία τῶν θεατρικῶν παιχνιδίων ἐν τῇ
κυριακῇ ἢ ἐν ταῖς λοιπαῖς φαιδραῖς
ἡμέραις τῶν χριστιανῶν πίστεως κωλύ-
ων· μάλιστα, ὅτι ἐν τῇ ὁδοῦ εἰς ἀγίου
πάρα οἱ ὄχλοι μάλιστα εἰς τὸ ἵππο-
δρομον ἢ εἰς τὴν ἐκκλησίαν συνέρ-
χονται· ὅφειλόν μετενεχθῆναι τὰς ὀρι-
σμέναις αὐτῶν ἡμέραις, ὅτε ἀπαντήσῃ,

Concil. Tom. 4.

De paganorum conuiujs.

LX.

Illud etiam petendum, vt Concilium
Aftic. c. 27.
quoniam contra præcepta diui-
na conuiuia multis in locis exer-
centur, quæ ab errore gentili at-
tracta sunt, ita vt nunc a paganis
Christiani ad hæc celebranda cog-
antur; ex qua re temporibus
Christianorum imperatorū per-
secutio altera fieri occulte vi-
deatur: vetari talia iubeant, &
de ciuitatibus & de possessioni-
bus imposita pœna prohibere:
maxime cum etiam in natalibus
beatissimorum martyrum per
nonnullas ciuitates, & in ipsis
locis sacris talia committere non
reformident. Quibus diebus etiam,
quod pudoris est dicere, sal-
tationes sceleratissimas per vi-
cos atque plateas exercent: vt
matronalis honor, & innumera-
bilium feminarum pudor, deuote
venientium ad sacratissimum
diem, iniuriis lasciuientibus ap-
petatur; vt etiam ipsius sanctæ
religionis pene fugiatur acces-
sus.

De spectaculis, vt die Domini-
co, vel ceteris sanctorum fe-
stiuitatibus minime celebren-
tur.

LXI.

Necnon & illud petendum, Concilium
Aftic. c. 28.
vt spectacula theatrorum cete-
rorumque ludorum, die Domi-
nica, vel ceteris religionis Chri-
stianæ diebus celeberrimis amo-
ueantur; maxime quia sancti Pa-
schæ octauarum die populi ad
circum magis quam ad eccle-
siam conueniunt, debere trans-
ferri deuotionis eorum dies si-

Gggg

quando occurrerint, nec oportere etiam quemquam Christianorum cogi ad hæc spectacula: maxime, quia in his exercendis quæ contra præcepta Dei sunt, nulla persecutionis necessitas a quoquam adhibenda est: sed, uti oportet, homo in libera voluntate subsistat sibi diuinitus concessa. Cooperatorum enim maxime periculum considerandum est, qui contra præcepta Dei magno terrore coguntur ad spectacula conuenire.

De clericis damnatis.

LXII.

Concilium Carthag. V. cap. 2. Concilium Afric. c. 29.

Et illud petendum, ut statuerentur dignentur, ut si quis cuiuslibet honoris clericus iudicio episcoporum quocumque crimine fuerit damnatus, non liceat eum siue ab ecclesiis quibus præfuit, siue a quolibet homine defendari, interposita pœna damni, pecuniæ, atque honoris, quo nec a-tatem, nec sexum excusandum esse præcipiant.

εἶναι μὴδὲ φύσιν ἀπολογητέαν εἶναι κελύσωσιν.

De histrionibus Christianis factis.

LXIII.

Concilium Afric. c. 30.

Et de his etiam petendum: ut si quis ex qualibet ludicra arte ad Christianitatis gratiam venire voluerit, ac liber ab illa macula permanere, non eum liceat a quoquam iterum ad eadem exercenda reduci vel cogi.

ὡς τὰ αὐτὰ γυμνάσματα πάλιν

De manumissionibus ut in ecclesia celebrandis, ab imperatore postcendum.

LXIV.

Concilium Afric. c. 31.

De manumissionibus sane in

καὶ μὴ ὀφείλῃεν ὑπὸ τῶν χριστιανῶν πρὸς τὰ θεῶτα ταῦτα ἀναγκάζεσθαι.

* * *

Περὶ τῆς ἀδικαζομένων κληρικῶν.

ξβʹ.

Κακέينو δεῖ αἰτῆσαι, ἵνα ὀρίσῃαι κατὰ ξιώσωσιν, ὡς κληρικῶν οἰασθήποτε ἡμῆς τυχερόντα, ἐπὶ οἰασθήποτε ἐκ κλήματι τῆς τῶν Ἀποκόπων κρίσεως ἀδικαζέμενα, μὴ ὀξείναι τὸ αὐτὸν εἶπε παρά τῆς ἐκκλησίας ἧς ὑπῆρχεν, εἶπε τῆς οἰασθήποτε ἀδελφοῦ διεκδικεῖσθαι, ποινῆς τῆς τῶν ἀρετῶν ζήμιας χρεμάτων τε καὶ ἡμῆς, ὅπως μὴδὲ καὶ

Περὶ τῶν μίμων τῶν γυμνασίων χριστιανῶν.

ξγʹ.

Περὶ τούτων ἐπιμὴν αἰτῆσαι δεῖ, ἵνα ἐδώκεν ὁξ οἰουσθήποτε παιχνιδίου Ἀπιδάματος πρὸς πέντε χριστιανισμοῦ χάριν ἐλθεῖν θελήσει, ἵνα ἐλθέρος ἀπὸ ἐκείνων τῶν ἀσπλάδων διαμείναι, μὴ ὀξὸν εἶναι ὑπὸ τοῦ ποιοῦτον ὡς τὸ ἐπέσθαι ἢ καταναγκάζειν.

Περὶ ἐλευθεριῶν τῶν ἐκ τῆς ἐκκλησίας γυμνασίων, αἰτητέον ἀπὸ τοῦ βασιλέως.

ξδʹ.

Περὶ ἐλευθεριῶν δηλαδὴ ἐκ τῆς

ἐκκλησία κηρυκτέων, ἐδὴ τὸ τοιοῦτον οἱ ἡμέτεροι σωτηρίας φάρονται ποιούντες διὰ τὸ Ἰταλίαν, καὶ ἡμεῖς δὴλον πεποιθήσεις τῆς τοῦτων τάξεως ἐπιπύ, ὁδοδείσης φανεροῦς ἀδείας πεμπομίου τοποτηριῶν, ἵνα οἰαδήποτε ἄξια πίστεως ὑπὲρ τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἀσάσεως καὶ τῆς τῆς ψυχῶν σωτηρίας ἐκτελέσαι διωηθείη, καὶ ἡμεῖς ἐπαγγελῶς ἐνώπιον τῆς κυρίου ὑποδεξώμεθα πάντα πάντα. ἐὰν τῆς ἡμετέρας ἀγισμῶν ἡ δόξα, ὁξείπατε, ἵνα καὶ τίς ἐμὴν ἀναφορῶν βεβαίαν οὖσαν ὑμῖν ἐπιδείξω, καὶ τὰ ὅρα τῆς πάντων ἡμῶν σωματέσεως ἡ αὐτῶν εἰλικρινότης ἡδέως προσδέξεται. διὸ πάντων τῶν ἐπισκοπῶν ἐλέχθη· πᾶσιν δὲ ὁμοῦ, τὰ ὡροτεθέντα καὶ σωτηρίας διὸ τῆς οἷς ἀγισμῶν

ecclesia dicendis, si id nostri sacerdotes per Italiam facere reperiuntur, nostrae etiam erit fiducia istorum ordinem sequi: data plane licentia misso legato, ut quaecumque digna fide pro statu ecclesiae & salute animarum agere potuerit, nos laudabiliter in conspectu Domini accepturos. Quae omnia, si sanctitati vestrae placent, edicite; ut & meam suggestionem ratam esse vobis aduertam, & nostram omnium consensionem sinceritas eorum libenter accipiat. Ab vniuersis episcopis dictum est: Omnibus placent haec quae iniuncta sunt peragenda, & prudenter a tua sanctitate enarrata.

Γερεμίου Αἰκίου ἐπισκόπου τῆς κατὰ δίκην ἀνέστη.
ξέ.

De Equitio episcopo damnato.

LXV.

Αὐρήλιος ἐπίσκοπος εἶπεν· Ἐ Αἰκίου ἐπιμὴν τῆς ἐκπαλαί καὶ τῆς ἰδίᾳ ἀξίᾳ τῆς ἐπισκοπῶν γνώμης κατὰ δίκην ἀνέστη, τὸ ὡρομα ἐκ οἰμαί ὡροματὲ τῆς πρεσβείας· ἵνα, ἐὰν τυχὸν τῶν ἐν ἐκείνοις τοῖς μέρεσιν, ἐσω ὡρομα φροντίδων τῶν ἀπὸ ἀδελφῶν ἡμῶν ὑπὲρ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κατὰ ἀσάσεως, ὡς ἔχῃ καὶ ὅπου ὄξον εἴη, κατ' ἐκείνου διαὡρομάσασαι. διὸ πάντων τῶν ἐπισκοπῶν ἐλέχθη· πολὺ δὲ ὁμοῦ καὶ αὐτῆς ὁξυκοινοῦσι· μάλιστα, ὅτι ἐκπαλαί κατὰ δίκην ἀνέστη ὁ αὐτὸς Αἰκίος, καὶ ἡ τοῦτου ἀνάγκη ἀνησυρία, ὑπὲρ τῆς κατὰ ἀσάσεως καὶ σωτηρίας τῆς ἐκκλησίας, μᾶλλον καὶ μᾶλλον πάντας κατὰ μαχητέα ὄξον. καὶ ὑπέγραψαν. Αὐρήλιος ἐπίσκοπος τῆς ἐν Καρχηδὸνι ἐκκλησίας, τῶν παρόντων ἡμῶν φίσματι σωτή-

Aurelius episcopus dixit: Equitii etiam olim merito suo episcopali sententia damnati, non arbitror praetereundam esse legationis causam, ut si forte eum in illis partibus repererit, sit eidem fratri nostro curae pro ecclesia statu quod oportuerit, vel vbi licuerit, aduersus eum peragere. Ab vniuersis episcopis dictum est: Multum placet & ista persecutio: maxime cum olim damnatus sit Equitius, & eius impudens inquietudo pro statu & salute ecclesiae magis magisque vbi que repellenda. Et subscripserunt. Aurelius episcopus ecclesiae Carthaginensis, huic de-

Concilium Afric. c. 31.

creto consensu, & prælecto sub-
scripti: similiter & ceteri episco-
pi subscripserunt.

*In hoc Concilio literæ leguntur
Anastasio Romani pontifi-
cis, de Donatistis catholicos
episcopos admonentis.*

Concilium
Carthagi-
nense
cccc. i.

Vincentio & Flavio viris cla-
rissimis consulibus, Idibus Sep-
tembris, Carthagine in secreta-
rio basilicæ Restitutæ, cum in
Concilio congregati in ecclesia
Carthaginenfi confedissemus,
ex Africanis omnibus prouinciis
episcopi, id est, Aurelius eius-
dem sedis episcopus cum colle-
gis suis, quos eorum subscriptio
manifestat: Recitatis epistolis
beatissimi fratris & confacerdo-
tis nostri Anastasio, ecclesiæ Ro-
manæ episcopi, quibus nos pa-
ternæ & fraternæ caritatis soli-
citudine ac sinceritate adhorta-
tus est, vt de hæreticorum &
schismaticorum Donatistarum
insidiis & improbitatibus, qui-
bus Africanam ecclesiam ca-
tholicam grauiter vexant, nullo
modo dissimulemus: gratias agi-
mus Domino nostro, quod illi
optimo ac sancto antistiti suo
tam piam curam pro membris
Christi, quamuis in diuersitate
terrarum, sed in vna compage
corporis constitutis, inspirare di-
gnatus est.

Φόροις τῆς γῆς μέρεσιν, ἀλλ' ἐν μιᾷ στόματι ἁρμονίᾳ καὶ ἁγιασμοῖς.

*Vt cum Donatistis lenius
agatur.*

LXVI.

Concilium
Afric. c. 33.

Deinde pertractatis & confi-
deratis omnibus, quæ vtilitati

νεσσι, καὶ ἀγνωσθέντι ὑπέγραψαν.
ὁμοίως καὶ οἱ λοιποὶ Ἐπίσκοποι ὑπέ-
γραψαν.

Εν ταύτῃ τῇ συνόδῳ γραμματὰ δια-
γινώσκον) Αναστάσιος Ἐπίσκοπος Ρω-
μῆς, πρὸς τῶν Δονατιστῶν ὑπομνη-
σκοντὰ τῶν καθολικῶν ἐπισκόπων.

Ἐπὶ Βικεντίου καὶ Φλαβίου τῶν λαμ-
πρότατων ὑπάτων, εἰδοῖς Σεπτεμβρί-
αις, ἐν Καρχηδονίᾳ εἰς τὸ σπήριον τῶν
ἐπιστοῦτης ἐκκλησίας πρὸς συνόδον σω-
αχθέντες καὶ προσκαθίσαντες οἱ ἐκ πα-
σῶν τῶν ἐν Ἀφρικῇ ἐπιστοῦτων ἐπίσκοποι,
τῶν τῶν Αὐρήλιος ὁ ἐξ αὐτῶν ἑστὸς ἐπί-
σκοπος μὲν τῶν ἐπιπέσον αὐτῶν, οἱ δὲ θεοὶ ἡ
οικεῖα ὑπογράψαντες, εἶπεν ἀγνωσθέν-
των γραμμάτων τῶν μακαριωτάτου
ἀδελφοῦ καὶ συνιερέως ἡμῶν Αναστα-
σίου τῶν τῶν Ρωμαίων ἐκκλησίας Ἐπι-
σκόπου, δι' ὧν ἀδελφικῆς, μαλλον ὅ
πατρικῆς ἀγάπης μεμνη καὶ εὐλι-
κρινότητι ἡμᾶς προσεπέψατο, ἵνα πρὸς
τῆς τῶν αἰρετικῶν καὶ σχισματικῶν Δο-
νατιστῶν Ἐπιβουλῆς καὶ ἀδικιωτίας τῶν
τῶν πᾶσαν τῶν Ἀφρικῶν χωρὶς καθο-
λικῶν ἐκκλησιῶν βαρῶς πορνοῦσης,
μηδαμῶς πρὸς ἀπροσποισιμότητα, χά-
ριτας ὁμολογοῦμεν τῶν δεσποτῶν ἡμῶν
θεῶν, ὅτι ποιούτων δι' ἐκείνη φρονίδια
ἐμπνέουσα κατέξισσε τῶν οὕτως καλ-
λίστων καὶ ἀγιωτάτων αὐτῶν ἱερέων ὑπὲρ τῶν
μελῶν τῶν Χριστοῦ, τῶν καὶ ἐν δια-

Πρὸς τῶν μὲν τῶν Δονατιστῶν πρὸς ἄλλους
διαπραξάσασθαι.

ξς'.

Μετὰ ταῦτα ἡ λαοφθόντων καὶ
κατανοηθέντων πάντων τῶν τῶν ἐκκλη-

σαστική χρησιμότητι σωτηρέξαν δοκύντων, ἵππινδύσαντος κὶ ἐνηγήσαντο τῶ πνύματος ἔθεο, ἐπέλεξαμίθα ἠπίως καὶ εἰρηνικῶς διαπεράξαδα μὲ τῶ μνημονυθέντων ἀνθρώπων, κὰν εἰ τὰ μάλιστα ἐκ τῶ κωριακοῦ σώματι ἐνώσεως αἰηουχάσω διχονοία δόποζέζωσιν, ἵνα ὅσον τὸ ἐν ἡμῖν, πᾶσι καδούλου γνωθῆ ποῖς τῆ ἐκείνων κοινωνία κὶ ἐταμεία σαχλωθεῖσιν ἀπὸ πάσας τας τῆς Αφρικῆς ἐπαρχίας, πῶς ἐλεεινῆ πλάνη κατεδέθησαν. ἴσως, καδὼς λέγει ὁ δόποζολος, ἡμῖν ἐν ἡμερόπτη σωμαζόντων ἐδὲ τὰ διάφορα φρονουῦτας, δώσι αὐτοῖς μετανοοῦα περὶ τὸ ἔπιγινάει τὴν ἀλήθειαν, ἔ ἵνα ἀνασφήλωσιν ἐκ τῶ τῶ διαβόλου βρόχων οἱ ἀχμαλωθέντες αὐτῶ εἰς τὸ αὐτῶ ἔλλημα.

ecclesiae conuenire videbantur, annuente atque admonente spiritu Dei, elegimus cum memoratis hominibus, quamuis de dominici corporis vnitatem inquieta dissensione præcisiss, leniter & pacifice agere; ut quantum in nobis est, omnibus qui eorum communione & societate irretiti sunt, per vniuersas prouincias Africanas penitus innotescat, quam miserabili errore deuincti sunt: ne forte, sicut dicit Apostolus, nobis in mansuetudine corripientibus diuersa sentientes, det illis Deus penitentiam ad cognoscendam veritatem, & respiciant de diaboli laqueis, captiuati ab ipso ad ipsius voluntatem.

Περεὶ γραμμάτων ὀφειδόντων ποῖς ἀρρητοῖς δόποζαλλῶα, ὡσε κατὰ δὴλα γνέαζ τὰ μέταξὺ τῶ Δοναπισῶν κὶ Μαξιμιανισῶν περαχθέντα.

De literis mittendis iudicibus, ut ea quæ inter Donatistas & Maximianistas acta sunt, innotescant.

ξζʹ.

LXVII.

Ἦρεσε πίνω, ἵνα ἐκ τῶ ἡμετέρας σιωόδου γραμμάτα περὶς ἐδὲ τῆς Αφρικῆς ἀρρητοῖς δοθῶσιν, ἀφ' ὧν ἀπῆσαι ἀρμόδιον ἔδοξε περὶ ἔ βοηθῶσαι τῆ κοινή μησελ τῆ καθολικῆ ἐκκλησία, ἐν οἷς ἡ τῶ ἔπιποκόπων ἀνδενπία ἐν ταῖς πόλεσι κατὰ φρονεῖ. τῶ τῶ ἐστὶν, ἵνα ἀρρητοῖς διωασεῖα ἔ ἐπιμελεία, κὶ χρεσιμικῆ πῆσε ἀναζητήσωσι τὰ γνυόμενα ἐν ὅλοις ποῖς τόποις, ἐν οἷς οἱ Μαξιμιανισαὶ τὰς ἐκκλησίας κατέχον ἐπ' ἔ ἔ τῶς ἀπ' αὐτῶν δόποζέζωσαντας καὶ δημοσίοις πεπεραγμένοις τῶ περὶ πούτων γνωθῶσιν βεβαίωα πᾶσιν ἀναγκαίως ποιήσωσιν ἐν τε δῶα.

Itaque placuit, ut ex Concilio nostro literæ darentur ad iudices Africanos, a quibus hoc peti congruum videretur, ut in hoc adiuuent communem matrem ecclesiam catholicam, in quo episcopalis auctoritas contemni in ciuitatibus potest: id est ut iudiciaria potestate atque diligentia ex fide Christiana quid gestum sit in omnibus locis, in quibus Maximianistæ basilicas obtinuerūt, qui ab eis schisma fecerunt, inquirant, & gestis publicis propter firmam notitiam omnibus necessariam, faciant inherere.

Concilium Afric. c. 34.

*Vt clerici Donatistarum in ec-
clesia catholica suscipiantur
in clero.*

LXVIII.

Concilium
Afric. c. 35.

Deinde placuit, vt literæ mit-
tantur ad fratres & coepiscopos
nostros, & maxime ad sedem a-
postolicam, in qua præfidet me-
moratus venerabilis frater &
collega noster Anastasius, quo
nouerit habere Africā magnam
necessitatem, propter ecclesiæ
pacem & vtilitatem: vt & ipsis
Donatistis, quicumque clerici
correcto consilio ad catholicam
vnitatem transire voluerint, se-
cundum vniuscuiusque episcopi
catholici voluntatem atq; con-
siliū, qui in eodem loco gu-
bernat ecclesiam: si hoc paci
Christianæ prodesse visum fue-
rit, in suis honoribus suscipian-
tur, sicut prioribus eiusdem di-
uisionis temporibus factum esse
manifestum est. Quod multarum
& pene omnium Africanarum
ecclesiarum, in quibus talis
error exortus est, exempla tes-
tantur: non vt Concilium quod
in transmarinis partibus de hac
re factum est, dissoluatur; sed vt
illud maneat circa eos qui sic
transire ad catholicam volunt,
vt nulla per eos vnitatis con-
cisio procuretur. Per quos au-
tem vel omni modo perfici,
vel adiuuari manifestis fraterna-
rum animarum lucris catholica
vnitas in locis in quibus de-
gunt, visa fuerit, non eis obsit,
quod contra honores eorum,
quamuis salus nulli interclusa
sit, in transmarino Concilio sta-

Περί τῶν ἐκ τῶν κληρικῶν τῶν Δονατιστῶν
ἐν τῷ κλήρῳ τῆς καθολικῆς ἐκκλη-
σίας ἀναδέχεσθαι.
Ξη.

Εἰς ὑστερον ἤρεσεν, ἵνα γραμματε-
πεμφθῶσι πρὸς τὰς ἀδελφοὺς καὶ συν-
επισκόπους ἡμῶν, καὶ μάλιστα πρὸς τὴν
ἀποστολικὴν καθέδραν, ἐν ἧ ὑποκα-
θιστῶν ὁ μνημονωθείς πρῶτος ἀδελφὸς
καὶ συλλειτουργὸς ἡμῶν Ανα-
στάσιος· ἐπειδὴ γινώσκεις τὴν Ἀφρικανὴν
μεγάλῃ ἔχον ἀνάγκῃ, ὥστε διὰ τὴν
τῆς ἐκκλησίας εἰρήνην καὶ χρησιμότη-
τα, ἢ δι' αὐτῶν τῶν Δονατιστῶν, οἵτινες
δηποτε κληρικοὶ διορθομετρίας τῆς βου-
λῆς πρὸς τὴν καθολικὴν ἐνόησαν με-
τελθεῖν θελήσειεν καὶ τὴν ἐνός ἐκείνου
καθολικοῦ ἐπισκόπου πρῶτον εἰσε-
βουλήν τῆς ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ κυβερ-
νήσεως τῆς ἐκκλησίας, ἐὰν τὸ συμ-
βάλλεσθαι τῇ τῆς χριστιανῶν εἰρήνῃ φα-
νείη, ἐν ταῖς ἰδίαις ἡμεῖς αὐτοῖς ἀνα-
δεχθῶμεν καθὼς καὶ ἐν τοῖς προλα-
βοῦσι χρόνοις περὶ τῆς αὐτῆς διαστά-
σεως γινέσθαι φανερόν ἐστιν· ὅτι πολλῶν
καὶ σχεδὸν πάντων τῶν ἐν τῇ Ἀφρι-
κῇ ἐκκλησιῶν, ἐν αἷς ἡ τοιαύτη πλάνη
ἀνεφύη, τὰ παραδείγματα μὲν πύ-
ρονται, οὐχ ἵνα ἡ σωδοσία ἢ ἐν τοῖς
πρωμαλικῶν μέρεσι περὶ τούτου τῆς
πρωμαλικῆς γνησιότητος διαλυθῆ, ἀλλ'
ἵνα ἐκεῖνο μείνη περὶ τῶν οὕτως με-
τελθεῖν πρὸς τὴν καθολικὴν ἐκκλη-
σίαν βουλομένων, ὥστε μηδεμίαν ἐπι-
τύπτω τῆς ἐνόησεως σωτομίαν περὶ
εργάζεσθαι. δι' ὧν δὲ παρὶ τῶν ἐκ-
πελεθεῖται ἢ πρῶτον εἰρησθῆται ἢ κα-
θολικῇ ἐνόησε φανερῶν κέρδη τῶν ἀδελ-
φικῶν ψυχῶν φανείη ἐν τοῖς τόποις οἷς διάγροισι, μὴ ἐμποδίσῃ τούτοις τὸ
ὀριθεῖν καὶ τῶν ἡμῶν αὐτῶν ἐν τῇ πρωμαλικῇ σωδοσίᾳ, ὅπου τὸ σωθῆναι οὐδενὶ

προσώπων δόπο κλείσται τὸ εἶναι, ἵνα οἱ χροτονηθέντες ἐν τῷ τῷ Δοναλιστῶν μέρει, ἐὰν πρὸς τὴν καθολικὴν πίστιν διορθωθέντες μετελθεῖν θελήσῃεν, μὴ κτλ τὴν φραματικὴν σὺν ὁδὸν μὴ δεχθῶσιν ἐν ταῖς οἰκείαις ἑμαῖς· ἀλλὰ μᾶλλον οὕτοι προσδεχθῶσι, δι' ὧν τῇ καθολικῇ ἐκκλησίᾳ γίνεται ἡ εὐνοία.

Περὶ τῆς πρεσβείας πρὸς τὸν Δοναλιστῶν δόποσιν ἡμεῖς χάριν τῆς πλὴν εἰρήνης συνδεῖναι.

ξθ.

Ἦρσαν ἐπειτα, ὡς ἐπὶ τούτων προχθέντων τοποτηρητῶν πρὸς τὴν κηρύξαι εἰρήνῃ ἐν ὁπότε, ἡς ἑνὸς χωρὶς ἢ τῶν χριστιανῶν σωτηρία καθίσταται οὐ δύνανται, πεμφθέντες ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἀεθμοδ πρὸς τὸν τῷ ἀπὸν Δοναλιστῶν, εἴτε ἑναὶ ἔχουσιν ὀπισκοποῦσι, εἴτε λαοὶ· δι' ὧν τοποτηρητῶν πᾶσιν ἐν γνώσει γίνονται, πῶς οὐδὲν ἔχουσιν ἄλογον κτλ τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας· μάλιστα ἵνα φανερὸν πᾶσι γίνῃ διὰ τῶν πολιτικῶν πεπραγμένων πρὸς πίσωσιν τῆς δόποδείξεως, ἀπὸ αὐτῶν τῶν Μαξιμιανιστῶν τῶν ἰδίων ἡσμοτικῶν ἐπρεξασαν. ἐνταῦθα αὐτοῖς διόθεν δόπο δέκνυται, ἐὰν ὀπισκοπῶσι θελήσῃεν, οὕτως ἀδίκως τότε αὐτῶν δόπο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνώσεως δόποσάντας, ὡς περ κρᾶζουσιν ἀδίκως ἀπὸ αὐτῶν τῶν Μαξιμιανιστῶν νῦν δόποσῃ. ἐν δὲ τῆς ἀεθμοδ τούτων, οἱ ἑναὶ φανεροὶ τῆς οἰκείας βουλῆς αὐτῶν πᾶ καπεδίκασαν, μὴ πᾶσιν ἐν ταῖς ἰδίαις ἑμαῖς ἀνεδέξαντο καὶ τὸ βάπτισμα, ὃ οἱ πρὸ αὐτοῖς κατεδεδικασμένοι καὶ ἐκβεβλημένοι δέδωκασι, προσεδέξαντο, πρὸς τὸ δεχθῆναι, πῶς μωρῶ καρδία ἀντιέστανται τῇ εἰρήνῃ τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ διακεχυμένης, ταῦτα ποιῶντες ὑπὲρ τῆς

tutum est, id est, ut ordinati in parte Donati si ad catholicam correcti transire voluerint, non suscipiantur in honoribus suis secundum transmarinum Concilium: sed exceptis his, per quos catholica unitati consulitur.

Ut legatio ad Donatistas componendae pacis gratia dirigatur.

LXIX.

Deinde placuit, ut his peractis, legati etiam praedicandae pacis atque unitatis, sine qua salus Christiana non potest obtineri, e numero nostro ad ipsorum Donatistarum, siue quos habent episcopos, siue ad plebes mittantur, per quos omnibus in notitiam perferatur, quam nihil habeant quod aduersus ecclesiam catholicam iuste possint dicere: maxime ut manifestum fiat omnibus per gesta etiam municipalia, propter documentorum firmitatem, quid ipsi de Maximianistis schismaticis suis egerint: ubi eis diuinitus demonstratur, si attendere velint, tam inique tuncillos ab ecclesiae unitate praecifos, quam inique nunc clamant a se Maximianistas schisma fecisse: ex quorum tamen numero quos iam plenarii Concilii sui auctoritate damnauerant, in suis honoribus denuo receperunt, baptismum, quem damnati & exclusi dederant, acceptauerunt: ut videant, quam stulto corde resistant paci ecclesiae toto orbe diffusae, cum ista faciant

Concilium Afric. c. 35.

pro parte Donati, neque se isto-
rum quos ita receperunt, com-
munionem propter intuitum pa-
cis contaminari dicant, & nos
contemnant, id est, ecclesiam ca-
tholicam, etiam in extremis ter-
rarum partibus constitutam, per
eorum communionem inquinata-
tam, quos tunc accusantes con-
uincere nequiverunt.

μέροις τῆς Δονάτου, καὶ μὴ λέγοντες
ἐαυτοὺς μολυνέσθαι τῇ κοινωνίᾳ τῆς
ἐκ τῶν αὐτῶν οὕτως διὰ τὸ ἀκούσιον τῆς
εἰρηνῆς ἀναδέχθεντων· ἡμῖν δὲ Φιλο-
νεικοῦντες, τῶν ἐστὶ τῆς καθολικῆς ἐκ-
κλησίας, ἐπὶ μὲν καὶ τῆς ἐν τοῖς ἐξέτοις
μέρεσι τῆς γῆς καθεστῶσι, διὰ τὴν μίαν
καὶ τοῦτων κοινωνίαν, ὡν ἑνὸς παρῶ-
ντος κατηπῶντο πάντες, ἐλέγχεται αὐ-
τοὺς ἐκ ἡδυνήθησαν.

*Qui clerici ab uxoribus debeant
abstinere.*

LXX.

Concilium
Cartha. V.
cap. 3.
Concilium
Afric. c. 37.

Præterea, cum de quorundam
clericorum, quamvis erga ux-
ores proprias, incontinentia re-
ferretur; placuit, episcopos, &
presbyteros, & diaconos secun-
dum priora statuta etiam ab ux-
oribus continere: quod nisi fece-
rint, ab ecclesiastico remouean-
tur officio. Ceteros autem cleri-
cos ad hoc non cogi, sed secun-
dum uniuscuiusque ecclesie con-
suetudinem obseruari debere.
τῶν ἐκάστης ἐκκλησίας σωθήσαν παραφυλάττειται.

Περὶ τῶν ποῖοι ὀφείλοισι κληρικοὶ
γαμετῶν ἀπέχεσθαι.

δ.

Γρὸς τῆς πύτοις ἐν τῷ περὶ ἐγ-
κρατίας τῆς περὶ τῶν οἰκείας γαμετῶν
ἑνὸς μνημονοῦνται κληρικῶν, ἤρε-
σαν, ὡς ἐστὶν ἐπιτοκοποιεῖ καὶ πρεσβυ-
τέρους καὶ διακόνους καὶ ἐστὶν ἰδίους ὅροις,
καὶ ἐκ τῶν ἰδίων ἐπὶ μὲν ἀπέχεσθαι
γαμετῶν ὅσῳ εἰ μὴ ποιήσασιν, ὅσοι τῆς
ἐκκλησιαστικῆς δοτικῆς τῶν τῆς
ἐστὶν δὲ λοιποῖς κληρικοῖς παρῶν τῶν
μὴ ἀναγκαζέσθαι, ἀλλ' ὀφείλειν καὶ
τῶν ἰδίων λαοῖς ἐπι-
τελιμπανόντων.

*De his qui plebes proprias dere-
linquunt.*

LXXI.

Concilium
Cartha. V.
cap. 5.
Concilium
Afric. c. 38.

Rursum placuit, ut nemini sit
facultas, relicta principali cathedra,
ad aliquam ecclesiam in dioe-
cesi constitutam se conferre, vel
in re propria diutius quam oportet
constitutum, curam vel fre-
quentationem propriæ cathedrae
negligere.

Περὶ τῶν ἐστὶν ἰδίους λαοῖς ἐπι-
τελιμπανόντων.

σα.

Πάλιν ἤρεσαν, ὡς μηδενὶ ὀξεῖναι
ἐπιτοκοπῶν καὶ ἀλειφθείσης τῆς αὐθεν-
τικῆς αὐτῆς καθέδρας, παρῶν τῶν ἐκ-
κλησιῶν ἐν διοικήσει καθεστῶσαν ἐαυ-
τὸν ἀποφέρειν ἢ ἐν οἰκείᾳ παρῶν μα-
τι ὑπὸ τῆς ἐπιτοκοπῆς ἀπαρολο-
μῆναι, ἀμελεῖν τῆς φροντίδος καὶ τῆς
σωεχίας τῆς ἰδίου θρόνου.

Περὶ

Περὶ νηπίων ὀφειλόντων βαπτίζεσθαι
ὁσέως ἀμφιβάλλεται πρὸς αὐ-
τῶν, εἰ ἄρα ἐβαπτίσθησαν.
οβ'.

Ομοίως ἤρεσε πρὸς τῶν νηπίων, ὁσέ-
ως μὴ ἐλείσκονται βέβαιοι ἰσχυροί,
οἱ πᾶντα ἀναμφιβόλως βαπτισθέντες
εἶναι λέγοντες, καὶ οὐδὲ αὐτὰ διὰ τὴν
κείραν πρὸς τῆς ἀραδοδείσεως αὐτοῖς
μυσταγωγίας ἀποκρίνεσθαι ὑπερηφάνως
ἔχωσι, χωρὶς ἕως ἀποδομμάτων
ὀφείλιν ταῦτα βαπτίζεσθαι, μὴ ποτε
ὁ ποιούτος διαζυγίᾳ ἀποστρέψῃ αὐτὰ
τῆς ποιούσης ἕνεκα ἀγασμοῦ καὶ ἀθέσεως.
ὅτι πούτου ἵπ' οἱ ποποθηγαὶ τῶν Μαύ-
ρων ἀδελφοὶ ἡμῶν πρὸς ἐβουλόσαντο,
ὅτι πολλοὶ ποιούτοις ἀπὸ τῶν βαρ-
βάρων ἐξαγοράζονται.

Περὶ τῆς τῶν ἡμερῶν τῆς πάσχα ἐν τῇ
ἡμέρᾳ τῆς σιωδου ἀγγέλλεσθαι.
ογ'.

Ομοίως ἤρεσαν, ὡς τῆς ἡμερῶν τῆς
προσοκωντῆς πάσχα διὰ τῆς τετυπω-
μένων ἀπογραφῆς πᾶσιν ἐμφανίζε-
σθαι, ἢ τῆς σιωδου ἡμέρας, ἢ αὐτῆς φυ-
λαχθῆναι, ἢ ἕως ἐλεῖσθαι ἐν τῇ ἐν Ἰππωνί
σιωδου ἕνεκα, ἢ πρὸς δέκα καλαν-
δῶν Σεπτεμβρίου. ὀφείλει ἵπ' καὶ ἡρα-
φλίω πρὸς τὸν πρὸς βίοντας πα-
σῶν τῶν ἐπὶ γῆν, ἵνα ὅτε παρ' ἑαυ-
τοῖς σιωδου προσκαλοῦνται, ταῦτ' αὐτῶν
τῶν ἡμερῶν φυλάξωσιν.

Περὶ τῆς μὴ ὀφείλιν ὑπερκοποῦν ὑπερ-
ξενούμυρον καὶ ζεῖσθαι ἐν τῇ κατέ-
δρα ὑπερξενόσθαι.
οδ'.

Ομοίως ἐλέσθη, ὡς μὴ ἐνὶ ὑπερξεί-
ναι μεσότητι τῆς κατέδραν κατέχῃν, ἢ ἕως
μεσότητος δέδω, διὰ οἷα σὸς ποτε τῶν λαῶν
απουδαῖς ἢ διαζυγίαις, ἀλλὰ ἀπουδα-
ζειν ἐν τῶς ἐνιαυτῶν τοῖς αὐτοῖς πρὸς νοεῖ-
Concil. Tom. 4.

*De infantibus baptizandis,
quoties dubitatur utrum
fuerint baptizati.*

LXXII.

Item placuit de infantibus,
quoties non inveniuntur certifi-
fimi testes, qui eos baptizatos ef-
se sine dubitatione testentur,
neque ipsi sunt per aetatem de
traditis sibi sacramentis idonei
respondere, absque ullo scrupu-
lo esse baptizandos, ne ista tre-
pidatio eos faciat sacramento-
rum purgatione priuari. Hinc
enim legati Maurorum, fratres
nostri, consuluerunt, quia mul-
tos tales a barbaris redimunt.

Concilium
Cartha. V.
cap. 6.
Concilium
Afric. c. 39.

*Diem Paschæ, & diem Concilii
nuntiandum.*

LXXIII.

Item placuit, ut dies venera-
bilis Paschæ formatarum sub-
scriptione omnibus intimetur;
dies vero Concilii idem seruetur,
qui in Hipponensi Concilio
constitutus est, id est, X. Kalen-
das Septembris. Et scribendum
ad singularum quarumque pro-
uinciarum primates, ut quando
apud se Concilium congregant,
istum diem non impediunt.

Concilium
Cartha. V.
cap. 7.
Concilium
Afric. c. 40.

*Ne interuentor episcopus cathe-
dram, ubi interuentor est, te-
neat.*

LXXIV.

Item constitutum est, ut nul-
li intercessori licitum sit cathe-
dram, cui intercessor datus est,
quibuslibet populorum studiis
vel seditionibus retinere, sed da-
re operam, ut intra annum eif-
H h h h

Concilium
Cartha. V.
cap. 8.
Concilium
Afric. c. 41.

dem episcopū prouideat. quod si neglexerit, anno exempto interuentor alius tribuatur.

De defensoribus ecclesiarum ab imperatore pofcendis.

LXXV.

Concilium
Cartha. V.
cap. 9.
Concilium
Afric. c. 42.

Ab imperatoribus, vniuersis visum est, postulandum propter afflictionem pauperum, quorum molestiis sine intermissione fatigatur ecclesia, vt defensores eis aduersus potentias diuitum cum episcoporum prouisione delegentur.

De episcopis, qui ad Concilia non occurrunt.

LXXVI.

Concilium
Cartha. V.
cap. 10.
Concilium
Afric. c. 43.

Item placuit, vt quotiescumque Concilium congregandum est, episcopi qui neque aetate, neque aegritudine, neque aliqua grauiori necessitate impediuntur, competenter occurrant, & primatibus suarum quarumque prouinciarum intimerur, vt de vniuersis episcopis vel duæ, vel tres turmae fiant, ac de singulis turmis vicissim quotquot electi fuerint, ad diem Concilii instantissime occurrant. Quod si non potuerint occurrere, excusationes suas in tractoria conscribant: vel si post aduentum tractoria aliqua necessitates repente forsitan ortæ fuerint, nisi rationem impedimenti sui apud suum primatem reddiderint, ecclesiae suæ communionem debere esse contentos.

De Cresconio.

LXXVII.

Concilium
Afric. c. 44.

De Cresconio Villa Regensii, hoc omnibus visum est, vt hinc quoque primati Numidiae

δαμ Ἐπισκοπον. εἰ δὲ ᾤελ τῆτο ἀμελήσοι, μὴ τὴν πρῶτων τῶ ἐπιταυτῶ ἕτερος ἡ Φιλοθεῖ μεσίτης.

Πεὶ ἐκδικῶν τῆς ἐκκλησιᾶν, τὸ φερόντων δὲ τὸ βασιλέως ἀπηθῶμαι. οὐ.

Σύμπασι ἐδόξεν ἀπῆσαι δὲ τῆ βασιλέων διὰ τὴν πενήτων κἀκωσι, ὧν τῶς ἐπαχθῆαις ἀπαύτως ἡ ἐκκλησία παρενοχλεῖται, ὡσεὶ ἐκδικῶς πύτοις μὴ τὸ Ἐπισκόπων πρῶτος ἀπληρωθῶμαι καὶ τῆς τῶ πλοισίων πρῶνιδος.

Πεὶ τῆ μὴ ἀπαντῶντων ἐπὶ τῶς σνωδῶς Ἐπισκόπων.

οὐ.

Ομοίως ἤρεσεν, ἵνα ὁσάκις δῆποτε σνωδῶν δεῖ συναθῆναι, οἱ Ἐπισκοποι, οἱ ἴνες οὔτε κείρα, οὔτε ἀδενεία, οὔτε ἰνὶ βαρυτέρα ἀνάκη ἐμποδίζονται, ἀρμῶδῶς ἀπαντῶσι, καὶ τῶς πρῶθῶσι ἐκείνης ἰδίας ἀπῶν ἐξῆρας ἐμφανείην ᾤελ πάντων τῶ ἐπισκόπων, εἴτε δύο, εἴτε τρεῖς συναθροῖσῶς γῆωνται, καὶ δὲ ἐκείνου δὲ ἀθροῖσῶς εἰς ἀμοιβῶν ὅσοι δῆποτε ἀπληρωθῶσι, πρῶς τὴν ἡμέραν τῶς σνωδῶ ἐνστατικῶς ἀπαντήσωσι. ἐὰν δὲ μὴ διωθῶσιν ἀπαντῶσαι, ἀθροῖσῶν ἰνῶν ἀνάκων, ὡς εἰκὸς, ἀναφυομῶν, εἰ μὴ τὸ λόγον τῶ οἰκείου ἐμποδισμῶ παρὰ τῶ οἰκείῳ πρῶθῶν δὲ δώσωσιν, ὁφείλειν τῶ ποιούτοις τῶ κοινῶ τῶς ἰδίας ἀπῶν ἐκείνης ἐκκλησίας.

Πεὶ Κρῆσκωνίου.

οὐ.

Πεὶ Κρῆσκωνίς τῶ Βιλλαρενίς τῶ πασῶν ἐδόξεν, ἵνα ἐπὶ τῶν ομοίως ἐμφανείη τῶ πρῶθῶν τῶ Νεμῶδας

πρὸς τὸ εἰδέναι αὐτὸν ὀφείλειν ζεάμασιν οἰκείοις πρὸς σωέλδωσιν προτρεψαδὸς τῷ μνημονοβέντα Κρεσκώνιον, ὡς μὴ ὑπερδέσται τὴν ἀφοσίαν αὐτῷ τῆ πλησιαζούσῃ συμπάσῃ Αφρικανῇ συνόδῳ παραχεῖν. ἐὰν δὲ τῷ ἐλθεῖν κατὰ φρονήσῃ, ἔσται εἰδὼς κατ' αὐτῷ ψήφον νομοθετησομεθίλω.

Γεεὶ τῷ ἐν Ἰππῶνι φρονιζῶν τῆς ἐκκλησίας.

οη'.

Πάλιν ἤρεσεν, ἵνα ἐπειδὴ τῆ ἐκκλησίας τῆ ἐν Ἰππῶνι φρονιζῶν ἡ * ἐκκατ' ἀληθίως ἐκ ὀφείλει δὴ πολὺ ἀμεληθῶσαι, καὶ ἐπειδὴ αἱ ἐκεῖ ἐκκλησίας * κατὰ δέχονταί περὰ τῆ ἄτοπον τῆ Αἰκυλίου κοινωνίαν ἀφραμπισμεθίλων, πεμφθέντων ἐκ τῆς ἀφρούσις συνόδου Ἰπποκρότων, Ρηγίνου, Αλυπίου, Αὐγουστίνου, Ματῆνου, Θεασίου, Εὐδίου, Πλακιδινοῦ, Οὐρβανοῦ, Βαλερίου, Ἀμβισίου, Φερτουάτου, Κουοδουλτδέου, Ονωρέτου, Ιοαννουαελίου, Ἀπίου, Ονωρέτου, Ἀμπελίου, Βικτοριανοῦ, Εὐαγγέλλου, Ἐροζαλιανοῦ, Ἐσυναχθέντων καὶ διορθωθέντων τῆ δὴ πύργα μονοθονία τῆ φυγίλῳ τῆ αὐτῆ Αἰκυλίου πρὸς δοκίμῳ λογισημθίλων, μὴ τῆ πάντων βύχῃς Ἰπποκροπος τέτοις χρορονηθῆ. ἐὰν δὲ μὴ θελήσωσιν ἐκείνοι τὴν εἰρηνίλω κατανοῶσαι, μὴ ἐμποδίσωσι τῆ Ἰππολογῆ τῆ πρὸς ἑδρου πρὸς τὸ χρορονηθῶσαι εἰς χρορομοθῆ τῆς δὴ ποσοδον χρορον ἐκκατ' ἀλειφθείσης ἐκκλησίας.

Γεεὶ τῆ μὴ φρονηζόντων κληρικῶν ἐν τῶς ἐνιαυτῷ πρᾶξαι τὸ ἴδιον πρᾶγμα.

οθ'.

Γάλιν ὡεῖδῃ, ἵνα ὁσαύτως κληρικῶν ἐλεγχθέντων καὶ κατὰ δεμθίλων ἵνα ἐκλήματᾶ, εἴτε διὰ τὸ τῆς ἐκκλησίας pter eorum, quorum verecundia Concil. Tom. 4.

intimetur, quo cognoscat memoratum Cresconium scriptis suis conueniendum esse, vt proximo vniuersali Africano Concilio suam praesentiam non differat exhibere. Quod si venire contempserit, in se cognoscat sententiam promulgandam.

De ecclesia Hipponensium Diaretorum.

LXXVIII.

Rursum placuit, vt quoniam Hipponensium Diaretorum ecclesiae destitutio non est diutius negligenda, & ecclesiae ibi ab his retinentur, qui Equitii facinorosam communionem declinauerunt, missis ex praesenti Concilio episcopis, Regino, Alypio, Augustino, Materno, Theasio, Euodio, Placiano, Urbano, Valerio, Ambiuio, Fortunato, Quodvultdeo, Honorato, Ianuario, Apto, Honorato, Ampelio, Victoriano, Euangelo, & Rogatiano: conuentis & correctis his qui culpabili pertinacia fugam eiusdem Equitii expectandam putabant, cum omnium voto eis episcopus ordinetur. Si autem illi pacem considerare noluerint, non impediant in eligendo ad ordinandum praeposito utilitatem tanto tempore ecclesiae destitutae.

Concilium Afric. c. 45.

De clericis, qui intra annū causam suā agere non procurarint.

LXXIX.

Rursus constitutum est, vt quoties clericis conuictis & confessis in aliquo crimine, vel proparcitur, vel propter ecclesiae H h h h ij

Concilium Cartha. V. cap. 12. Concilium Afric. c. 46.

opprobrium, aut insolentem insultationem hæreticorum atque gentilium, si forte causa suæ adesse voluerint, & innocentiam suam asserere, intra annum excommunicationis hoc faciant: si vero intra annum causam suam purgare contempserint, nulla eorum vox postea penitus audiatur.

μηδεμία πύτων τῶ λοιποῦ φωνῆ παντελῶς παροδεχθῆναι.

Vt de alieno monasterio susceptos nec præpositos monasterii, nec clericos liceat ordinare.

LXXX.

Concilium
Carthag. V.
cap. 13.
Concilium
Afric. c. 47.

Item placuit, vt si quis de alterius monasterio susceptum vel ad clericatum promouere voluerit, vel in suo monasterio maiorem monasterii constituerit, episcopus qui hoc fecerit, a ceterorum cõmunionem se iunctus, suæ tantum plebis cõmunionem contentus sit, & ille neque clericus neque præpositus perseueret.

De episcopis, qui hæreticos vel paganos heredes instituunt.

LXXXI.

Concilium
Afric. c. 48.

Item constitutum est, vt si quis episcopus heredes extraneos a consanguinitate sua, vel hæreticos etiam consanguineos, aut paganos, ecclesiæ prætulerit, saltem post mortem anathema ei dicatur, atque eius nomen inter Dei sacerdotes nullo modo recitetur. Nec excusari possit, si inestatus decesserit, quia vtique debuit, factus episcopus, rei suæ

ὄνειδος, εἴτε διὰ πλὴν αἰδέσιμότητος ὡν χάριν τούτοις φεῖσθαι γίνεται· εἴτε διὰ πλὴν δλαζόνα τῶ αἰρέτικῶν καὶ ἔθνικῶν ὀπρωεῖασιν, ἐὰν ὡς εἰκὸς ἐπαγωνίσασθαι πρὸ ἰδίου παρῆματι, καὶ τῆ ἰδίας ἀβλαβείας φρονήσασιν θελήσωσιν, ἐν τὸς ἀκοινωνήσας ἐνιαυτῷ τῆτο ποιήσωσιν· ἐὰν δὲ ἐν τὸς ἐνιαυτῷ τὸ παρῆμα αὐτῶν κατὰ τὴν κατὰ φρονήσασιν,

ὡς τῶν ἀπὸ ἀλλοτελοῦ μοναστηρίου ὑποδεχθέντας, μηδὲ ἡγουμένους τῶ μοναστηρίου, μηδὲ κληρικούς ὄξείναι χρὸσθῆναι.

π'.

Ὁμοίως ἤρεσεν, ἵνα ἐὰν τις ἀπὸ ἀλλοτελοῦ μοναστηρίου ὑποδεχθῆται ἡνα, καὶ παρὸς κλήροσιν παροσαγαγῆν ἐθέλωσιν, ἢ τῶ ἰδίου μοναστηρίου ἡγουμένον κατῆσθαι, ὃ τῆτο ποιῶν ὀπισκοπος, ἀπὸ τῆς τῶν λοιπῶν κοινωρίας χωριζόμενος, τῆ τῶ ἰδίου λαοῦ κοινωρία δὲ μακρῶ μόνῃ ἐκείνοσ ὅ, μηδὲ κληρικός μηδὲ ἡγουμένος ὀπιμείνη.

Γεὲ ὀπισκόπων τῶ αἰρέτικούς ἢ ἑλλίνας κληρονόμοις κατὰ λιμπανόντων.

πα'.

Ὁμοίως ἀείδῃ, ἵνα ἐὰν τις ὀπισκοπος κληρονόμοις συγγενῆσ, ἢ ἐκ τὸς τῶ ἰδίας συγγενείας αἰρέτικούς ἢ ἑλλίνας παρολιμήσῃ τῶ ἐκκλησίας, καὶ μὴ τῶ ἀνάθεμα τῶ ποιῆτω λεχθῆναι, καὶ τὸ ὄνομα αὐτῶ μηδαμῶσ παρὰ τοῖς τῶ θεοῦ ἱερέσιν ἀνενεχθῆ, μηδὲ δυνῆσ ἀπολογηθῆσ, ἐὰν ἀδιαθέτοσ ἀπογῆσ· ἐπειδὴ ἡγουμένος ὀπισκοπος, εἰκότως ὀφείλει τῶ παρῆματων αὐτῶ

πῶ διατύπων ἀρμοδίῳ τῷ ἑαυτοῦ ἐπαγγέλματι ποιήσασθαι.

Γεεὶ ἐλθῶντων.
πβ.

Ὁμοίως ἤρεσεν, ἵνα παρὰ τῆς ἐκκλησίας γυρομύλων ἐλθῶντων, ἀπὸ τῆ βασιλείας αἰτίσιν γήνηται.

Πεεὶ τῆς πλάσων μνημείων τῆς μδρτύρων.
πγ.

Ὁμοίως ἤρεσεν, ἵνα παρὰ τῶν ἀνὰ τῶν ἀγρῶν ἔσθ' ἀμπελῶνας θισιασίελα, ὡσανεὶ εἰς μνήμην μδρτύρων καδισάμδρα, εἰ οἷς οὐδὲ ἐν σώμα ἢ λείψανον μδρτύρων δόμοκαίμδρα δεικνυται, ἀπὸ τῶ ἐπιτοπίων ἐπισκόπων, εἰ ἐστὶ δυνατὸν, κατὰ τὴν ἐφώνησιν. εἰ δὲ τῆτο δορυβόις δημοδικοῖς οὐ συχωρεῖται, ὁμοίως τὰ πλῆθη νοσητῶσι, μὴ ὀχλαγωγῶν ἐπὶ τόποις ἐκαίνοις καὶ ἵνα οἱ τὰ ὄρθα φρονουῶντες μηδεμίαν δισηδαμνία τῶ ποιούτων τόπων κατὰ δισμῆται. καὶ παντελῶς μηδὲ μνήμη μδρτύρων ἐπιτελεσθῆ, εἰ μὴ που ἢ σώμα ἢ ἵνα λείψανα ὦσιν, ἢ δρχαμότητι παρὰ δισμῶν. ὅσα γὰρ ἐν ἐνυπνίων καὶ ματαίων δόμοκαίμδρα ἀνδρῶν ἵνων ὁπουδῆποτε καδίσανται θισιασίελα, παντὶ ἔσθ' ἵνα τὰ τῶ αὐτὰ δόμοδ-καμαδῶσιν.

Γεεὶ τῶ τὰ λείψανα τῆς εἰδώλων ἐκρίζωθῶσιν.
πδ.

Ὁμοίως ἤρεσεν ἀπὸ τῆς ἐπὶ δόμοδων βασιλείων, ἵνα τὰ λείψανα τῆς εἰδώλολατρίας, μὴ μόνον τὰ ἐν ξοδῶσι, ἀλλὰ καὶ ἐν οἰοισθῆποτε τόποις ἢ ἄλσεσιν ἢ δένδροις, παντὶ ἔσθ' ἵνα τὰ εἰδώλα ἐκλείψωσιν.

ordinatione congruam suae professioni nequaquam differre.

De manumissionibus.
LXXXII.

Item placuit, vt de manumissionibus in ecclesia celebrandis ab imperatore petatur. Concilium Afric. c. 49.

De falsis memoriis martyrum.
LXXXIII.

Item placuit, vt altaria quæ passim per agros & per vias tamquam memoriæ martyrum constituuntur, in quibus nullum corpus aut reliquiæ martyrum conditæ probantur, ab episcopis qui locis eisdem præsent, si fieri potest, euertantur. Si autem hoc per tumultus populares non finitur, plebes tamen admoneantur, ne illa loca frequentent, vt qui recte sapiunt, nulla ibi superstitione deuincti teneantur. Et omnino nulla memoria martyrum probabiliter acceptetur, nisi vbi corpus aut aliqua reliquiæ sunt, aut origo alicuius habitationis vel possessionis vel passionis fidelissima origine traditur. Nam quæ per somnia & per inanes quasi reuelationes quorumlibet hominum vbiicumq; constituuntur altaria, omni modo improbentur. Concilium Cartha. V. cap. 14. Concilium Afric. c. 50.

De idolorum reliquiis extirpandis.
LXXXIV.

Item placuit ab imperatoribus gloriosissimis peti, vt reliquiæ idololatriæ non solum in simulacris, sed & in quibuscumque locis, vel lucis, vel arboribus omni modo deleantur. Concilium Cartha. V. cap. 15. Concilium Afric. c. 51.

Vt ab episcopo Carthaginensi, cum opus fuerit, omnium episcoporum nomine dictentur & subscribantur epistolæ.

LXXXV.

Concilium
Afric. c. 52.

Vt si quæ literæ dictandæ in Concilio placuerint, venerandus episcopus qui huic sedi præfidel, omnium nomine dictare & subscribere dignetur: in quibus etiam ad episcopos legatos, qui per prouincias Africanas in causa Donatistarum mittendi sunt, placuit literas dari tenore mandati continentes, quem non egrediantur. Et subscriperunt. Aurelius episcopus ecclesiæ Carthaginensis huic decreto consensit, & prælecto subscripsi. similiter & ceteri episcopi subscriperunt.

ἐκκλησίας, τῶ ᾤοντι ψηφίσματα ἴσα. ὁμοίως καὶ οἱ λοιποὶ ἐπίσκοποι ὑπέγραψαν.

In hoc Concilio præterita decreta firmantur.

Gloriosissimis imperatoribus Arcadio & Honorio Augustis v. consulibus, sexto Kalendas Septembris, in ciuitate Mileuitana, in secretario basilicæ, cum Aurelius episcopus Carthaginensis in Concilio vniuersali confedisset, astantibus diaconis, Aurelius episcopus dixit: Quoniam ecclesiæ sanctæ vnum est corpus, omniumque membrorum caput est vnum, factum est, volente Deo, & nostram infirmitatem iuuante, vt ad hanc ecclesiam veniremus, dilectionis & fraternitatis gratia inuitati. vnde quaeso carita-

Ωσε γράφεται ἔτι ὑπογράφεαι, ὁσάκις γήνηται γράφα, ἐν ᾧ ἐὶ Καρχηδόνι ἐπισκοποῦ ἐπὶ ὀνόματι πάντων τῶν ἐπισκόπων ἐπιστολάς.

πέ.

Ἀπὸ συμπάντων τῶν ἐπισκόπων ἐλέχθη, ἵνα ἐὰν ἤρεσέ τινα γραμμάτια ὀφείλειεν ὑπαγορεύεσθαι ἐν τῇ συνόδῳ, ὁ προσκυνητὸς ἐπίσκοπος ὁ ἐν τῷ θρόνῳ τούτῳ προκαθήμενος, κατὰ τῶν ἐπὶ ὀνόματι πάντων ὑπαγορεύειν ἔτι ὑπογράφειν. ἐν οἷς ἤρεσεν ἐπιμύνη τοῖς τοποτηρηταῖς ἐπίσκοποις τοῖς ὀφείλοισιν ἀποσταλιῶν εἰς τὰς ἑξ Ἀφρικῆς ἐπαρχίας ἕνεκεν τῶν Δονατιστῶν, γραμμάτια δοθῆναι, διώταμιν ἐκτολικοῦ ἀειέροντα, ἡ δὲ διώταμιν μὴ ἀφ᾽ ἐξέλθωσι. καὶ ὑπέγραψαν. Αὐρήλιος ἐπίσκοπος τῆς Καρχηδονίων

συνήνεσα, καὶ ἀναγνωσθέντι ὑπέγραψαν.

Ἐν ταύτῃ τῇ συνόδῳ τὰ προελεθόντα ψηφίσματα κυρουῦνται.

Ἐπὶ τῶν ἐκδοξοτάτων βασιλέων Ἀρκαδίου καὶ Ὀνωρέου τῶν Αὐγούρων ὑπάτων, τῇ περὶ ἕξ καλανδῶν Σεπτεμβρίων, ἐν τῇ Μηλιεσιτανῇ πόλει εἰς τὸ σῆκητρον τῆς ἐκκλησίας. Αὐρήλιος ἐπίσκοπος τῆς Καρχηδονίων ἐκκλησίας προκαθίσας ἐν πάσῃ τῇ συνόδῳ ἀδελφῶν τῶν διακόνων, εἶπεν: ἐπειδὴ τὸ ἀγιωτάτης ἐκκλησίας ἐν σώμα ὑπαρχῆ, καὶ πάντων τῶν μελῶν μία ὅστι κεφαλὴ, συνέβη δέλοντος τοῦ θεοῦ, καὶ τίς ἡμετέραν ἀδελφείαν ἐδιδωμοῦτος, ὡσεὶ πρὸς ταῦτις τίς ἐκκλησίᾳ ἐλθεῖν ἡμᾶς, ἀγάπης καὶ ἀδελφότητος χάριτι προστραπένας. διὸ ἀφρακαλῶ τίς ἡμετέραν ἀγάπην,

ἐπειδὴ οὐτως ὅτι πισυτέον, ὅτι ἡ
 ἡμετέρα ἡμῶν ἡμετέρας ἀποστολῆς οὐτε
 ἀποστολῆς, οὐτε ἡδὲ τὰ τῆ πασίν ὅστιν, ἵνα ἡ
 συναγόμενοι πάντων ἡμῶν Φανερωσὶν
 ὁμοιοῦν τοῖς συνδεδεῖσσι τῶν ψηφισ-
 ματων τῶν παλαιῶν, εἴτε κτ' ἢ ἐν Ἰππωνί
 συνόδον βεβαιωθέντων, εἴτε μὲν ταῦ-
 τα τῆ ἐν Καρχηδόνι κρείττονι συνόδῳ
 ὁρεθέντων, ὁμοίως δὲ καὶ νῦν κτ' ἢ τὰ
 ξιν ἡμῶν ἀναγνωσκομένων. τότε γὰρ ἢ
 ἡμετέρας ἀδελφότητι ἢ ὁμόνοια
 λαμπερότερον ἔφωτος ἀναδραχθήσε-
 ται, ἐὰν τὰ ἡμῶν ἐν ταῖς ἀνωτέ-
 ραις συνόδοις νομίμως ὁρεθέντα, μὴ
 μόνον τῆ ἐν τοῖς παροδοσι πεπερα-
 γμένοις συναγέσσι ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπο-
 γραφαῖς ἐπιμὲν Φανερωσῆτε. Ἐπί-
 κλητος Ἐπίσκοπος τῆς παρθύης κα-
 θεδρας τῆς Νομιδίας εἶπεν· πισυτέον,
 ὅτι οὐ πάση τῇ ἀδελφότητι ἤρρεσεν ὑπο-
 γράφοντες ἢ ἡμεῖς τῇ ἰδίᾳ ὑποσημη-
 ῶσσι βεβαιωθέντων ἡμετέρας. καὶ τὰ ὁρε-
 θέντα ἰδιοχείρως ἐβεβαίωσαν. Νικύ-
 πος Ἐπίσκοπος τῆς παρθύης καθεδρας
 τῆς Μαυριτανίας Σιφίνης εἶπεν· τὰ
 ἀναγνωθέντα ψηφίσματα, ἐπειδὴ
 λογισμοδὲν ἐστέρωται, ἔδοτο πάντων
 ἐκνεύθησαν, ἐπιμὲν ἔτι ἡμῶν βρα-
 χύτη ταῦτα ἡμετέροις, ἀπὸ τῆς οἰκίας γραφῆς βεβαίωσω.

Περὶ τάξεως Ἐπισκόπων, ὡς ἐστὶν
 μετὰ γνηστέρας ἡμετέρας ἀποστολῆς μὴ
 πολυῶν ἑαυτῶν παρρησιῶν τῶν
 παρρησιῶν.

πς'.

Βαλεντίνος Ἐπίσκοπος εἶπεν· ἡ ἀγα-
 θὴν ἢ ἡμετέρας ἀνεξικακίας ἐὰν ἐπι-
 βέπη, ἀκολούθως ἔζητήσομαι τὰ ἐν τῶν
 παρρησιῶν ἡμετέρας εἰς τὴν Καρχηδο-
 νίων ἐκκλησίαν παρρησιῶν, καὶ ταῖς ἡμε-
 ἀδελφῶν ὑπογραφαῖς φανερωσὶν, καὶ ἡμᾶς ἐπιμὲν φυλάξοντες

tem vestram, quia ita credendū
 est, quod noster accessus ad vos
 nec superfluous, nec insuaui est
 cunctis, vt consensus omnium
 nostrum manifestetur concor-
 dare complacitis decretorum,
 quæ iamdudum vel in Hipponensi
 Synodo firmata sunt, vel
 postmodum meliore Concilio
 apud Carthaginē definita, nunc
 quoque nobis ex ordine recitan-
 tur. Tunc demum fraternitatis
 vestræ concordia luce clarior ap-
 parebit, si hæc quæ a nobis supe-
 rioribus Conciliis legaliter defi-
 nita noscuntur, non solum consen-
 sū vestro his actis, verum &
 subscriptionibus manifestetis.
 Xanthippus episcopus primæ se-
 dis Numidiæ dixit: Credo quod
 omni fraternitati placuit, & sta-
 tuta sua manu confirmauerunt,
 subscribendo etiam nobis place-
 re posse, & nostra subscriptione
 firmamus. Nicetius episcopus
 primæ sedis Mauritanie Siti-
 phenis dixit: Quæ recitata sunt
 decreta, quoniam ratione non
 carent, & sunt approbata cun-
 ctis, etiam & meæ paruitati hæc
 placent, quæ quidem propria
 subscriptione firmabo.

De episcoporum ordine, ut qui posteriori ordinati sunt, prioribus se non audeant anteferre.

LXXXVI.

Valentinus episcopus dixit: Si permittit bonum patientiæ vestræ, prosequor ea quæ præterito tempore in ecclesia Carthaginensi gesta sunt, & subscriptionibus fratrum firmata claruerunt, etiam nos hoc seruatu-
 Concilium Afric. c. 57.

esse profiteor. Sed illud scimus, inuiolatam semper mansisse ecclesiasticam disciplinam: ita ut nullus fratrum prioribus suis se aliquando auderet antepone, sed officiis caritatis id semper exhibitum est prioribus, quod ab insequentibus gratanter semper acciperetur. Hunc ordinem iubeat sanctitas vestra melius vestris interlocutionibus roborari. Aurelius episcopus dixit: Non decuerat quidem, ut hæc repeteremus, nisi forte existerent inconsideratæ mentes quorundam, quæ ad hæc statuenda nostros acueret sensus: sed communis hæc causa est, quam infinuauit frater & confacerdos noster, ut unusquisque nostrum ordinem sibi decretum a Deo cognoscat, & posteriores anterioribus deferant, nec eis inconsultis aliquid agere præsumant. Quæ de re dico, prout captus animi mei retinet, eos qui putauerint spretis maioribus aliquid præsumendum, competenter ab omni Concilio coercendos. Xanthippus episcopus primæ sedis Numidiæ dixit: Audiuit omnium fratrum præsentia prosecutionem fratris & confacerdotis nostri Aurelii, quid ad hæc responderet?

Datianus episcopus dixit: Quæ maiorum decreuit sententia, nostro assensui mancipabuntur, ut quæ præteritorum Conciliorum gestis tenentur Carthaginensis ecclesiæ, nostra assensione plene apud omnes firmata teneantur. Vniuersi episcopi dixerunt: Hic ordo & a patre

ὁμολογήσω. ἐκεῖνο τοίνυν ἐπιστάμιθα, ἀμείνων αἰεὶ πλεῖ ἐκκλησιαστικῶν φυλάξεσθαι καὶ ἴσασθαι οὕτως, ὡς μηδένα τῶ ἀδελφῶν πολυμῶν ἑαυτὸν προσημαῖν προσημαῖν τῶν πρὸς αὐτῶν. ἀλλὰ ταῖς τῆς ἀγάπης τάξεσιν αἰεὶ ἀρεχάθη τοῖς προσημαῖν, ὅπῃ οἱ ἐπακολουθούτες χαριέντως κατεδέξαντο. πῶτε οὖν πλεῖ προσημαῖν κελύσῃ ἡμετέρας ἀγῶσιν ἡ κρείττονος ταῖς ἡμετέρας διαλαλίαις βεβαιώσασθαι. Αὐρηλιος ἐπίσκοπος εἶπεν· ἐκ ἐχθρῶν μὲν ταῦτα ἡμᾶς ἐπαναλαμβάνειν, εἰ μὴ ἐὰν πρὸν ἀκατανόητοι διάνοιαι ἡμεῶν ἀνεφύσασθαι, αἱ πρὸς τοῦ ὅροις ταῦτοις ταῖς ἡμετέρας ἀγάπης ὁξυμύσασθαι. ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὴ κοινὴ ὄστιν ἀγία, ἐν ἡμῶν ἐνεφάνισεν ὁ ἀδελφὸς καὶ συλλειτουργὸς ἡμῶν, ὡς ἔκαστος ἡμῶν ἐπιγνώσκων πλεῖ πρὸς τὸ θεοῦ ψηφισθεῖσθαι αὐτῶν τάξιν, καὶ ἵνα οἱ μετὰ ἡμετέροις τοῖς προσημαῖν ἀναφέροισθαι, καὶ μὴ πολυμῶσθαι πρὸς γὰρ μὲν ταῦτων ἢ ποτε προσημαῖν. διὰ τὸ τοῦ λέγω κελύσῃ (ὅ) ἐμὸν ὑποστρέχει λογισμὸν, ἐδὸν κατὰ φρονουῶντας τῶ πρὸς αὐτῶν, καὶ ἵνα ἴσοπολυμῶντας, κωλυτέως ἀρμοδίως εἶναι ἴσοπολυμῶντας. Ζακλιππος ἐπίσκοπος τῆς προσημαῖν κατὰ δρας τῆς Νομιδίας εἶπεν· ἴκουσεν ἡ πῶτων τῶν ἀδελφῶν πρὸς αὐτῶν πλεῖ ὁξακολουθήσασθαι τῶ ἀδελφῶ καὶ σῶνιερῶς ἡμῶν Αὐρηλίου, ἢ πρὸς ταῦτα ἴσοκρίνεσθαι;

Διατήμιος ἐπίσκοπος εἶπεν· ταῦτα πρὸς τὸ ψηφισθεῖσθαι τῶν ἀρεχάτων ὁρεθῆντα, τῆ ἡμετέρας σῶνιερῶς ἐκδοθήσασθαι, ἵνα τὰ προσημαῖν τοῖς πεπληρωμένοις τῶ προσημαῖν σῶνιερῶν ἐν τῆ ἐκ Καρχηδῶν ἐκκλησίᾳ καὶ τῶ ἡμετέρας σῶνιερῶν πεπληρωμένως βεβαίως παρὰ πᾶσι φυλαχθῶσι. σύμπαντες οἱ ἐπίσκοποι εἶπον· ἡ τάξις αὐτῆ καὶ ἴσοπολυμῶντα.

πέραν κὶ διπὸ τῶν δρχαίων ἐφυλάχθη, καὶ ἀφ' ἡμῶν κτ' συγχώρησιν θεοῦ φυλαχθήσεται· σωζήσθαι ἐπὶ μὲν τῷ δικαίῳ τῆς παρορθόντων τῶν Νομιδίας καὶ Μαυριτανίας.

Πεὶ τῶν χαρτοδεσίου καὶ ματερίου τῆς Νομιδίας.

Ἐπειτα ἤρεσε πᾶσι τοῖς ἑπισκόποις τοῖς ἐν ταύτῃ τῇ συνόδῳ ὑπογράψασιν, ἵνα τὸ ματερίκιον κὶ δρχέτυπον τῆς Νομιδίας, κὶ εἰς τὴν παρορθίαν καὶ ἑδραν ἢ, καὶ εἰς τὴν μητρόπολιν Κωνσταντιναν.

Γεεὶ Κουοδουλτδέου ἑπισκόπου.

πζ.

Γεεὶ Κουοδουλτδέου ἐπὶ μὲν τῶν Κεντυριάτου, ἐπειδὴ τῶν ἐναντίου αὐτῷ αἰτήσαντες παρὰ τῆς ἡμέτερας εἰσενεγκτῶναι συνόδῳ, ἐροῦντες εἰ ἄρα βούλεται μετ' αὐτῶν παρὰ τοῖς ἑπισκόποις δόξαι περὶ τῶν παρορθίαν, παρορθίαν μὲν ὑπέχετο, τῆ δὲ ἄλλῃ ἡμέρᾳ τῆς τομῆς δέξασθαι αὐτὰ ἀπεκρίνατο, κὶ ἀνεχώρησεν ἤρεσε πᾶσι τοῖς ἑπισκόποις, ἵνα μηδεὶς τῶν αὐτῶν Κουοδουλτδέου κοινωνήσῃ, ἕως ἂν κατ' αὐτὸν παρορθίαν ἡραποθῆ τὴν γὰρ ἑπισκοπὴν ἀπ' αὐτῶν ἀφαιρέθῃ παρὰ τῆς ἐκβάσεως τῆς κατ' αὐτὸν παρορθίαν, οὐδενὶ χειριανὰ δώσεται δοκεῖν.

Πεὶ Μαξιμιανοῦ ἑπισκόπου.

πη.

Γεεὶ Μαξιμιανοῦ δὲ τῶν Βαβυλῶν, ἤρεσαν ἐκ τῆς συνόδου γραμματεῶν δόξαι καὶ παρὰ αὐτὸν καὶ παρὰ τῶν λαόν, ἵνα κακείνους ἐκ τῆς ἑπισκοπῆς ἀναχωρήσῃ, κακείνοι ἐαυτοῖς ἄλλῃ ἀναζητήσασιν.

Concil. Tom. 4.

tribus & a maioribus servatus est, & a nobis Deo propitio servabitur, salvo etiam iure primatus Numidiæ & Mauritania.

De archiuo & matricula Numidiæ.

Deinde placuit omnibus episcopis qui in hoc Concilio subscripserunt, ut matricula & archiuus Numidiæ, & apud primam sedem sit, & in metropoli, id est, Constantina.

De Quoduultdeo episcopo.

LXXXVII.

De Quoduultdeo etiam Centurienfi, quomodo aduersarius ipsius, cum se petisset introduci ad Concilium nostrum, interrogatus, utrum cum eo vellent apud episcopos experiri, primo promiserat, & alio die respondit hoc sibi non placere, atque discessit: placuit omnibus episcopis, ut nullus eidem Quoduultdeo communicet, donec causa eius, qualem potuerit, terminum sumat. Nam adimi ei episcopatum, antequam causæ eius exitus appareret, nulli Christiano videri iure potuisset.

Concilium Afric. c. 54.

De Maximiano episcopo.

LXXXVIII.

De Maximiano autem Bagaiensi, & ad eum, & ad ipsam plebem placuit de Concilio literas dari, ut & ipse ab episcopatu discedat, & illi sibi alium requirant.

Concilium Afric. c. 55.

Vt episcopi qui ordinantur, ab ordinatoribus suis epistolas accipiant, quæ diem & consulem præferant.

LXXXIX.

Concilium
Afric. c. 56.

Deinde placuit, vt quicumque deinceps ab episcopis ordinantur per prouincias Africanas, literas accipiant ab ordinatoribus suis, manu eorum conscriptas, continentes consulem & diem: vt nulla altercatio de posterioribus vel anterioribus oriatur.

De his qui vel semel in ecclesia legerint, ab aliis non posse promoueri.

XC.

Concilium
Afric. c. 57.

Item placuit, vt quicumque in ecclesia vel semel legerit, ab alia ecclesia ad clericatum non teneatur. Et subscripserunt: Aurelius episcopus ecclesie Carthagenensis huic decreto consenti, & prælecto subscripsi. similiter & ceteri episcopi subscripserunt.

In hoc Concilio quid egerint episcopi, qui ad transmarina legati directi sunt, intimatur.

Gloriosissimo imperatore Theodosio Augusto, & Romulo v. c. consulibus, VIII. Kalendas Septembris, Carthagine in basilica regionis secundæ, cum Aurelius episcopus in vniuersali Concilio confedisset, adstantibus diaconis, Aurelius episcopus dixit: Exigente ratione, fraternitas vestra a mea tenuitate ad hoc Concilium

Ωσε τῶν χροτονομιῶν ἐπισκόποις ἀπὸ τῶν χροτονομιῶν αὐτῶν ἐπιστολάς λαμβάνειν, ἐν αἷς ἢ τε ἡμέραις καὶ ὁ ὑπάτος προσφέρεται.

πθ.

Ἐπειτα ἤρεσεν, ἵνα οἱ ἵνες δὴ ποτε μὴ πάντα χροτονομιῶν ἀνὰ τὰς τῆς Ἀφρικῆς ἐπαρχίας, γραμματεῖ λαβῶσι παρὰ τῶν χροτονομιῶν αὐτῶν, τῆς χειρὸς αὐτῶν ὑπογραμμένα, περιεργασθῶσι ὑπ᾿ αὐτῶν καὶ τῶν ἡμερῶν ὡσε μὴ δέμιαν ἀμφισβήτησιν περὶ ὑστέρων ἢ προτέρων ἀναφυλάξαι.

Περὶ τῶν, τῶν καὶ ἀπαξ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἀναγόντων μὴ διώσασθαι ἀπὸ ἄλλων προσχέριζομαι.

λ.

Ὁμοίως ἤρεσεν, ἵνα ὅστις δὴ ποτε ἐν ἐκκλησίᾳ καὶ ἀπαξ ἀναγῶν, ἀπὸ ἄλλης ἐκκλησίας πρὸς κλήροισιν μὴ καταδέχεται, καὶ ὑπέγραψαν. Αὐρήλιος ἐπίσκοπος τῆς ἐν Καρχηδονί ἐκκλησίας τῶν ἁγίων ἀμφισβήτησιν συνήνεσα, καὶ ἀναγινώσκοντες ὑπέγραψαν. ὁμοίως καὶ οἱ λοιποὶ ἐπίσκοποι ὑπέγραψαν.

Ἐν ταύτῃ τῇ συνόδῳ ἐμφανίζονται τὰ προσχθέντα ὑπὸ τῶν πέρων τῆς θαλάσσης ὀπισθοκλήτων τοποτηρητῶν ἐπισκόπων.

Ἐπὶ τῆς ἐνδοξοπάτου βασιλείας Θεοδοσίου ἔ Αὐγούστου, καὶ Ρουμυλίδου ἔ λαμπροῦ ὑπάτου, τῆς πρὸ ὀκτώ κελανδῶν Σεπτεμβρίων ἐν Καρχηδονί εἰς τὴν ἐκκλησίαν Σεκουῶδου Αὐρήλιος ἐπίσκοπος συμπέσθη τῇ συνόδῳ προσκαθίσας, παρεστώτων τῶν διακόνων, εἶπεν λόγου ἀπατήσαντος, ἢ ὑμετέρας ἀδελφότητος πρὸς τῆς ἐμῆς μετελιότητος εἰς ταύτην τὴν συνόδον

πρεσβυτέρῳ. ἔκπαλαι γὰρ, ὡς μέμνηται ἡ ὑμετέρα ἀγίωσις, σωόδου θεοσεβείας, ἀπετείλαμεν ἀδελφοὺς ἡμῶν πρὸς τὰ πέραν τῆς θαλάσσης τοποτηρητὰς, οἳ ἐχρῆν ἐν τῇ σωελεύσει τῆς ὑμετέρας ἀγίωσις τὴν κίνησιν διηγήσασθαι τῷ Ἐξανουθεύοντι πρεσβυτέρῳ· καὶ καὶ ἐν τῇ χριστιανῇ ἡμέρᾳ πρὸς τὰ αὐτὰ πρῶτα καθεδόντων ἐκ τῶν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πρῶτων Ἰππιμελῶς, ἀπεραξάν, ἐψιλαφίσημεν, ὅμως πρὸς τὸ σήμερον τὴν ἀναζήτησιν τῆς χριστιανῆς ἡμέρας τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς πεπρωμένοις ἐκβεβαιώσῃν.

Γερεμίου Ἰπποκόπων τῶν ἐσθρων τῆς Αφρικῆς, τῶν μὴ ἀπαρχομένων ἐν τῇ ἀφροσύνη σωόδου.

Ἡ τάξις οὖν ἀπαρτεῖ τὰ πρῶτα τῶν πρῶτων, ἵνα ἐν τῷ πρῶτῳ τῶν ἀδελφῶν καὶ σωιερέων ἡμῶν τῶν πρὸς ταύτην τὴν σωόδον εἴτε ἐκ τῆς Βυζακίου, εἴτε ἀπὸ Μαυριτανίας ἀπαρχομένων, ζητήσωμεν, πῶς συμφέρον ψιφίζονται τῇ ἀφροσύνη σωόδου, καὶ πρῶτον τῶν Φιλολογίου, Γετα, Βενουσιανοῦ, Φιλιππουδῶν, τῶν Ἰπποκόπων τῆς Βυζαντινῆς χώρας, τὰ πρῶτα τῆς τοποτηρησίας, τὰ καὶ ἀναγνωδέντα· ἐπὶ δὲ πρῶτον τῶν Λουκιανοῦ ἐκ Σιλβανίου, τῶν τοποτηρητῶν τῆς Μαυριτανίας χώρας τῆς Σιπφένσης, τὰ πρῶτα τῆς τοποτηρησίας, καὶ τῶν ἀναγνωδέντων, Αὐρήλιου Ἰπποκόπου εἶπεν· οὕτων τῶν ἐσθρων ἡ ὑφὶ τοῖς πεπρωμένοις συζῆθῃν.

Γερεμίου τῆς Βυζακίου Ἰπποκόπων.

Νεμίδιος Ἰπποκόπος εἶπεν· πρῶτον ἀδελφοὺς καὶ σωεπισκόπους ἡμῶν τῆς Βυζαντινῆς χώρας καὶ Μαυριτανίας Σιπφένσης, εἰς τὴν σωόδον τοποτηρητὰς ἀποσεύλα. νῦν ζητήσῃν.
Concil. Tom. 4.

congregata est. Iamdudum enim, sicut vestra sanctitas recordatur, habito Concilio, destinavimus fratres nostros ad transmarina legatos, quos oportuit in coetu sanctitatis vestrae perfunctae legationis cursum narrare: & licet hesternum die de hac re, confidentibus nobis, praeter gesta ecclesiastica diligentius quae gesserint, tractaremus, hodie tamen oportet tractatum hesternum diei actis ecclesiasticis confirmari.

De episcopis prouinciarum Africae, qui non adsuerunt praesenti Concilio.

Ordo itaque rerum deposcit, ut primitus de fratribus nostris & confacerdotibus, qui ad hoc Concilium vel de Byzacio, vel certe de Mauritania conuenerunt, quæramus, quemadmodum huic Concilio decreuerint interesse. Et offerentibus Philologio, Geta, Venustiano, & Feliciano, episcopis prouinciæ Byzacenæ, legationis literas, & recitatis; offerentibus etiam Luciano & Siluano legatis prouinciæ Mauritanie Sitiphensis, legationis literas, & recitatis; Aurelius episcopus dixit: Horum scriptorum textus sociabitur gestis.

De episcopis Byzacenis.

Numidius episcopus dixit: Animaduertimus fratres & coepiscopos nostros Byzacenæ prouinciæ, & Mauritanie Sitiphensis, ad Concilium destinasse legatos: nunc quæramus,
Iiii ij

vtum legati Numidiæ aduenerint, vel certe prouinciæ Tripolitanæ, vel Mauritaniæ Cæsariensis.

De episcopis Mauritaniæ Sitiphensis.

Lucianus & Siluanus episcopi, legati prouinciæ Mauritaniæ Sitiphensis, dixerunt: Sero ad Cæsarienses fratres nostros tractoria venit, nam iam & illi venirent, tamē necesse est veniant, & confidimus de animis illorū, quia si quid in hoc Concilio gestum fuerit, & ipsi sine dubio suos consensus adhibebunt.

De episcopis Numidiæ.

Alypius episcopus ecclesiæ Thagastensis dixit: Nos quidem de Numidia venimus, ego & sancti fratres Augustinus & Posidius: sed de Numidia legatio mitti non potuit, quod adhuc tumultu tironum, episcopi propriis necessitatibus in ciuitatibus suis aut impediti, aut occupati sunt. Nam etiam tractoriam sanctitatis tuæ cum ad sanctum fenem Xanthippum deferrem, in præsentī tractatu hoc visum fuerat, vt Concilium indiceretur, quo instructa legatio posset ad hoc Concilium destinari: sed cum eum posterioribus literis admonerem de impedimento tironum, vt superius dixi, rescriptis propriis excusauit. Aurelius episcopus dixit: Non dubiū est, quod prædicti fratres & coepiscopi nostri Numidiæ, cum gesta Concilii acceperint, & suos ad-

Numidiæ, ὅτε τὰ πεπερασμένα τῆς συνόδου λάβωσιν, βιάτως καὶ τὰς

σωμῶν, ἐὰν τοποτηρητῶν τῆς Νομιδίας ἀφ' ἑργάνου, ἢ δηλαδὴ τῆς Τριπολιτανῆς χώρας, ἢ τῆς Καισαριεύης Μαιριτανίας.

Περὶ τῶν τῆς Μαιριτανίας Σιτιφένσης Ἐπισκόπων.

Λουκιανὸς ἔτι Σιλβανὸς Ἐπισκοποι τοποτηρητῶν τῆς Μαιριτανίας Σιτιφένσης χώρας εἶπον· βραδείως πρὸς ἑσὺ τῆς Καισαριεύης ἀδελφοὺς ἡμῶν ἢ συνοδικῆ ἦλθεν, ἐπεὶ καὶ κείνοι λοιπὸν εἶχον φθάσαι, ὁμῶς πάντες ἐλεύσονται, καὶ διαρρόδμῶν πρὸς τῶν ψυχῶν αὐτῶν, ὅτι ἐπὶ δήποτε ἐν ταύτῃ τῇ συνόδῳ παρελήθη, καὶ αὐτοὶ ἀναμφιβόλως τὰς ἰδίαις συναγέσεσιν ἀφ' ἑξοίην.

Περὶ τῶν τῆς Νομιδίας Ἐπισκόπων.

Ἀλύπιος Ἐπίσκοπος εἶπεν· ἡμεῖς μὲν ἀπὸ τῆς Νομιδίας ἦλθομεν, ἐγὼ τε καὶ οἱ ἀγιώτατοι ἀδελφοὶ Αὐγουστίνος καὶ Ποσειδίου· ἀλλ' ἀπὸ τῆς αὐτῆς Νομιδίας τοποτηρητῶν πεμφθῆναι ἐκ ἡδυνάτου, ὅτι ἀκμῶν τῶν δορυβάτων τῆς πρεσβυτέρου οἱ Ἐπίσκοποι ἰδίαις ἀιγυκαῖς ἐν ταῖς πόλεσιν αὐτῶν ἀπαρολουῶνται ἐμποδιζόμενοι· ἐπεὶ καὶ τῶν συνοδικῶν τῆς ὑμετέρας ἀγιοσύνης τῶν ἀγιωτάτων γέροντι Ξαβίλλεππῶ ὡς ἀνήγαγον, συνείδε πρὸς τῆς παρουσίας ζήτησεως συνόδου καταμλυθῆναι, ὅπως καταρτηθεῖσα τοποτηρησῆα πρὸς ταῦτ' ἐπιδοσάλη τῶν συνόδου. ἀλλὰ δι' ἄλλοις γραμμασιν ἐμὸς τῶν ἀιγυκῶν γραμμάτων πρὸς τὸν τῶν πρεσβυτέρων ἐμποδισμὸς, ὡς ἀνωτέρω εἶπον. Αὐρήλιος Ἐπίσκοπος εἶπεν· ἐκ ἔστι ἀμφιβόλον, ὅτι οἱ παρεληθέντες ἀδελφοὶ καὶ συνεπίσκοποι ἡμῶν οἱ ἐκ τῆς

ιδίας παρέξοις σωμαίνεσς, καὶ εἰς πέραις ἀγαγεῖν ἀπουδάσοισιν, ὅσα δήποτε ἀρέσοισιν. ἀνάγκη τοίνυν ὅστι τῆ φρονίδι τῆς καθέδρας τούτης θεωρηθῆναι, τῆτο αὐτὸ τοῖς θεωρηθῆσιν ἐμφανῆς καταστώαι.

Πεὶ τῆ Τριπολιτανῶν Ἐπισκόπων.

Γεὶ τῆ δὲ Τριπόλεως ἀδελφῶν ἡμῶν τῆτο ἠδωκῆθεν γνώαι, ὅτι Δουλίκιον ἀδελφὸν ἡμῶν ἀπέστειλαν τοποτηρητῆν. δὲ ἐπειδὴ ἀπαντήσαι ἐκ ἠδωκῆθη, τῆτο ἕνεκα τῆ τεχνῶν ἡμῶν διεβεβαίωσαν ἑλθόντες ἐκ τῆς θεωρηθείσης χώρας, ὅτι ὁ μνημονεύεις Δουλίκιος εἰς πλοῖον εἰσῆλθεν καὶ δεῖ πρὸς τὴν ναυαρχίαν ἐκ τῆς θεωρηθείσης ἀποβῆναι, πρὸς αὐτὸν ἀνακαταστῆναι βεβαίωσαι. ὅμως καὶ πρὸς τούτου, ἐὰν δέσκη τῆ ὑμετέρῃ ἀγάπῃ, ὁ αὐτὸς τύπος φυλαχθεῖν, ἵνα τὰ δέσκηται τῆ σιωδῶ πρὸς αὐτὸν δόσοιλασιν. δὲ πάντων τῆ Ἐπισκόπων ἐλέχθη· τὰ ὁραθέντα ὑπὸ τῆς ἀγισμῆς πᾶσιν δέσκη.

Πεὶ τῆ τοῖς Δονατισαῖς σιωελθῆν.

4α.

Αὐρήλιος Ἐπίσκοπος εἶπεν· γὰρ εἰς ψιλάφῃσιν ἐλθὼν τῆς ὑμετέρας ἀγάπης, λογίζομαι ὀφείλειν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς πεπερασμένοις βεβαίωθῆναι. ἢ γὰρ ὑπόχρησις πάντων ὑμῶν τῆτο θεωρηθῆναι, ὀφείλειν ἕνα ἕκαστον ἡμῶν ἐν τῆ ἰδίᾳ πόλει καθ' ἑαυτὸν σιωελθῆν τοῖς δέσκησι τῆ Δονατισῶν, ἢ θεωρηθῆναι ἑαυτῶν γείτονα ἔπρον, ἵνα ὁμοίως τοῖς ποιοῦτοισιν ἐκαστῆ πόλει καὶ τὸ πρὸς τῆ δέσκητων ἢ τῆ θεωρηθῆναι φερόντων ἐν τοῖς αὐτοῖς τοῖς σιωελθῶσι· τῆτο ἐὰν δέσκη πᾶσι, παρατηρηθῆν. δὲ πάντων τῆ

hibebunt consensus, & in effectū deducere maturabunt quæcumque in placitum venerint. Cura ergo istius sedis hoc ipsum ut eis intimetur, necesse est prouideri.

De episcopis Tripolitanis.

De Tripolitanis vero fratribus nostris hoc potui condiscere, quod Dulcicius fratrem nostrum destinauerint legatum. Sed quia non potuit occurrere, hoc asseuerauerunt quidam filii nostri venientes de supradicta prouincia, quod memoratus nauis se commiserat: & credendum est accidisse nonnullam de tempestatibus moram, quæ retardaret eius aduentum: tamen etiam circa ipsos, si caritati vestræ placet, hæc forma seruabitur, ut placita ad eosdē Concilii transmittantur. Ab vniuersis episcopis dictum est: Hæc quæ statuit sanctitas tua, omnibus placent.

De conueniendis Donatistis.

XCI.

Aurelius episcopus dixit: Quod in tractatum venit caritatis vestræ, puto hoc ecclesiasticis gestis esse firmandum. Professio vestra omnium hoc deprompsit, debere vnumquemque nostrum in ciuitate sua per se conuenire Donatistarum præpositos, aut adiungere sibi vicinum collegam, ut pariter eos in singulis quibusque ciuitatibus vel locis, per magistratus vel seniores locorum conueniant: hoc si omnibus placet, edicatur. Ab vniuersis episcopis dictum est: Omnibus ἐλέχθη· πᾶσιν δέσκη.

I iij

Concilium Afric. c. 58.

bus placet, & omnes hoc subscriptione nostra firmavimus. Petimus etiam, vt epistolis ad iudices de Concilio mittendis pro omnibus subscribat factitas tua. Aurelius episcopus dixit: Si videtur caritati vestra, forma conuentionis eorum recitetur, vt hunc tenorem prosecutionis omnes, si placuerit, teneamus. Ab vniuersis episcopis dictum est: Recitetur. Lætus notarius recitauit.

Forma conuentionis Donatistarum.

X C II.

Concilium
Afric. c. 59.

Ille episcopus ecclesiæ illius dixit: Quid de auctoritate illius amplissimæ sedis impetrauerimus, petimus grauitatem vestram recitari, & gestis innecti, atque in effectum deduci iubeatis. Recitata autem iussione, atque actis innexa, dixit ille episcopus ecclesiæ catholicæ: mandatū ad Donatistas per vestram grauitatem perferendum, audire, & actis inferere, & ad eos perferre dignemini, eorumque responsionem rursus apud acta vestra nobis insinuare. Conuenimus vos ex Concilii nostri catholici auctoritate missi, de vestra correctione gaudere cupientes, considerantes Domini caritatem, qui dixit: *Beati pacifici, quia ipsi filii Dei vocabuntur: & admonuit per Prophetam etiam his qui dicunt se fratres nostros non esse, dicere nos debere, fratres nostri estis.* Hanc ergo pacificam ex caritate venientē com- λέγεσθε ἀδελφοῖς ἡμῶν, λέγον ἡμᾶς

Math. 5.

Psalm. 119.

καὶ πάντες τὸ τοῦ ἡμετέρας ὑπογρα-
φῆ ἐκνεύσαμεν. αἰτῆμεν ἐπιμύνη
ταῖς ἐπιστολαῖς, ταῖς ὀφειλούσαις ἐκ
τῆς συνόδου πρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπον
ἐπιμύνηται, ὑπὲρ πάντων ἡσὴ ὑπογρά-
φῆ ἀνωσυνῆ. Αὐρήλιος ἐπίσκοπος
εἶπεν· ἐὰν δοκῆ τῆ ὑμετέρας ἀγάπῃ, ὁ
τύπος τῆς πρὸς ἐκείνους συνελθούσας
ἀναγνωσθεῖν, ὅπως τὸν ἱερὸν νόμον τῆς
ἐπακολουθήσεως πάντες, ἐὰν δεύσῃ,
κρατήσωμεν. Διὰ πάντων τῶν ἐπισκο-
πων ἐλέχθη ἀναγνωσθεῖν. Λατὸς νο-
τάριος ἀνέγνω.

Ὁ τύπος τῆς πρὸς τὸν Δονατιστὰς
συνελθούσας.

4β.

Ἐπίσκοπος τῆς καθολικῆς ἐκκλη-
σίας εἶπεν· τὸ πρῶτον τὸ ἀντιθέτως ἐκείνης
τῆς μεγίστης καθέδρας ἡμῶν ἐπισηραπὲν
αἰτῆμεν τὴ ὑμετέραν πρὸς τὴ ἀνα-
γνωσθεῖν, καὶ εἰς πέρας ἀρχιεπίσκοπον, κε-
λεύσει ἀναγνωσθεῖν τὴ κελύσει, καὶ
τοῖς πεπραγμένοις ἐν πειρασμῶν, ἐπι-
σκοπος τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας εἶπεν·
τὸ διὰ τῆς ὑμετέρας πρὸς τὸν
τὸν Δονατιστὰς ὀφείλον ἀπενεργεῖται
ἐντολίον, ἀποδοῦναι, ἔπειτα πεπραγμένοις
ἐμβαλεῖν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποδοῦναι
καὶ ἀξιώσασθε, καὶ τὴν τούτων ἀπο-
κρισιν πάλιν διὰ τῶν ὑμετέραν πε-
πραγμένων ἡμῶν ἐμφανίσασθε. συνε-
χόμενα ὑμῖν ἀντιθέτως ἀποσταλέντες
ἐκ τῆς ἡμετέρας καθολικῆς συνόδου,
ἐπιθυμοῦντες χαρῶναι πρὸς τῆς ὑμε-
τέρας διορθώσεως. ἐπισημαῖναι γὰρ τὴν
ἀγάπην τῆς κυρίου ἐπόντος· μακάριοι
οἱ εἰρωποιοί· ὅτι αὐτοὶ ἰσοδοκῶν κλη-
θήσονται. ὑπέμνησε δὲ διὰ τῆς πρὸς
τοῦ, ὡς ἐπιμύνη καὶ τοῖς μὴ βυζουλοῖς
ἀδελφοῖς ἡμῶν ἐστὶν ταῦτα τὸν τὸν τὸν

ἀγάπης εἰρηνικῶν ἐρχομένων ἡμετέ-
ρον αἰάμνησιν ὄξουθενήσασιν ἐκ ὀφεί-
λετε, ἵνα ἐάν τις ποτε ἀληθείας ἔχον ἡ-
μας οἴεσθε, ἀνπλασθέντων τούτου μὴ
ἀμφιβάλητε τῆς ἑστίν, ἵνα σωμαχθεί-
σης σωόδ'ε ἡμῶν, ἐπιλέξοισθε ὄξ ὑμῶν
ἀπὸν ἑδὸν ὀφείλοντας τὸ πρῶτον
ἐμπροσθεν τῆς ποιούσης ἡμῶν δι-
καιολογίας, ὅπως ἔ ἡμεῖς διωκόμεθα
τὸ αὐτὸ ποιῶσιν τῆς ἑστίν, ἵνα ἐκ τῆς
ἡμετέρας σωόδ'ε ὀπλερώσιν οἱ ὀφεί-
λοντες μὴ τῶν ὄξ ὑμῶν ὀπλερώτων
ἐν ὠλεσμένῳ τόπῳ καὶ κερῶ πάν τὸ
τῆς ζητήσεως ἐχόμενον, τὸ ἔ ὑμετέραν
ἀφ' ἡμῶν κοινῶν χωρίζον, εἰρηνι-
κῶς ὄξ ἑστέσιν καὶ ἐάν τις ποτε τῆ βο-
θείας τῶ κυρίου ἡμῶν καὶ θεοῦ, τέλος ἡ
παλαιὰ δέξεται πλάση, μὴ ποτε διὰ
πέσμα ἀνθρώπων ἀδενεῖς ψυχῆ καὶ
ἀπειροὶ λαοὶ ἱεροσὺλων πνι χωρισμῶ
δοπλῶνται. ἐάν τῶ τῆ το ἀδελφικῶς
κατὰ δέξασθε, βίχερος ἡ ἀλήθεια δια-
φανήσεται· εἰ δὲ τῆ το ποιῶσιν μὴ δε-
λήσῃτε, ἡ ἀπιστία ὑμῶν διδέως γνωρι-
σθήσεται. καὶ ἀναγνωσέντος τῆ τοιούτου
τύπου, δὸπὸ πάντων τῶν ὀπισκοπῶν
ἐλέχθη· πάντ' ὄξ ἑστέσιν τῆ το γνήσεται,
καὶ ὑπέγραψαν. Αὐρήλιος ὀπισκοπος
τ' ἐν Καρχηδὸνι ἐκκλησίας, τῶ ἑστέσιν
ἀδενεῖς ὑπέγραψαν. ὁμοίως ἔ οἱ λοιποὶ ὀπισκοποὶ ὑπέγραψαν.

monitionem nostram contem-
nere non debetis, ut si quid veri-
tatis habere nos arbitramini,
non dubitetis asserere: id est, ut
congregato vestro Concilio deli-
gatis ex vobis, quibus causam
asserionis vestrae committatis:
ut & nos possimus hoc facere, ut
etiam de nostro Concilio deli-
gantur, qui cum eis quos dele-
geritis, constituto loco & tem-
pore, quidquid quaestionis est,
quod vestram a nobis separat
communione, cum pace discuti-
ant, & tandem aliquando ad-
iuante Domino Deo nostro, fi-
nem veteris error accipiat,
ne propter animositatem hominum
infirmam animam & ignari populi
sacrilega diffensione dispereant.
Si enim hoc fraterne acceperitis,
veritas facile dilucescet: si
autem hoc facere nolueritis, dif-
fidentia vestra facile innotescet.
Cumque recitata esset, ab uni-
versis episcopis dictum est: Satis
placet, hoc fiat. & subscripse-
runt. Aurelius episcopus eccle-
siae Carthagenensis huic decreto
consensit, & praefecto subscripsi-
similiter & ceteri episcopi sub-
scripserunt.

Ἡ φήσιν αὖτε σὺν ἡμεῖς, καὶ ἀναγνω-

Αὕτη ἡ σωόδ'ε καὶ τῶ Δονατιστῶν πρε-
σβυτάς πρὸς ἑδὸν αὐτοκράτορας
δοπλέλλει.

*Hæc Synodus aduersus Donati-
stas legationem ad principes
dirigit.*

Τῶ ἐν δόξῳ τῶ βασιλεῖ Ονωρίῳ
Αὐγούστῳ τῶ ἐκλίῳ ὑπάτῳ, τῆ πρὸ 15.
καλανδῶν Ιουλίῳ ἐν Καρχηδὸνι εἰς
πύλιν ἐκκλησίῳ τῶ βασιλικῆς Σεκουῶ-
δου. ἐν ταύτῃ τῆ σωόδ'ε τοποτηρησάμε
αἰεδέξαστο Θεάσιος καὶ Εὐόδιος καὶ

Gloriosissimo imperatore ^{Concilium}
Honorio Augusto VI. consule ^{Carthagi-}
VI. Kalendas Iulias, Carthagine ^{nense.}
in basilica regionis secundæ. In ^{cccciv.}
hoc Concilio legationem sus-
ceperunt Theasius & Euodius,

contra Donatistas : in quo Concilio insertum est commonitorium , quod ita se continet.

Quale commonitorium acceperunt legati contra Donatistas.

X C I I I .

Concilium Afric. c.60. Commonitorium fratribus Theasio & Euodio , legatis ex Carthaginensi Concilio ad gloriosissimos , religiosissimosque principes missis. Cum Domini auxilio piissimos imperatores adierint, ut eis insinuent, quemadmodum plena fiducia secundum superioris anni Concilium, Donatistarum prepositi actus municipalibus sunt conuenti: ut si cõfiderint de asertionibus suis, electis ex suo numero aliquibus idoneis, nobiscum pacifice conferrent, & mansuetudine Christiana, si quid veritatis tenerent, non ambigerent demonstrare; quo ita sinceritas catholica, quæ iam pridem superioribus temporibus claruit, nunc quoque per imperitiam vel pertinaciam resistẽtibus innotesceret. Sed quia diffidentia premebantur, nihil pene ausi sunt respondere. Vnde quia impletum est erga eos episcopale ac pacificum officium, & illi qui veritati respondere nequieverunt, ad immanes violentias sunt conuersi, ita ut multos episcopos, multosque clericos (ut de laicis taceamus) infidiis oppresserint, ecclesias etiam aliquas inuaserint, aliquas inuadere pertentauerint: ipsorum iam clementiæ est consulere, ut ecclesia catholica, quæ eos religio-

μιλῶ ἐκκλησίαις ἐπέβησαν, καὶ ἄλλαις ἐπέλθειν ὁμοίως ἐπειράθησαν· τὸ αὐτῶν φιλανθρωπίας λοιπὸν ὅστι περινοήσασθε, ἵνα ἡ καθολικὴ ἐκκλησία ἡ εὐ-
Σρη-

τῶν Δονατιστῶν. ἐν ἣ σιωδῶσιν ἐπιχθῆν κομμονιτώριον παρὲς ὅπως.

Τὸ κομμονιτώριον, ὃ πρὸ ἐλαβον οἱ καὶ τῶν Δονατιστῶν περιεβλάται.

47.

Κομμονιτώριον πῶς ἀδελφοίς, Θεασίῳ καὶ Εὐοδίῳ, τοῖς πεμφθεῖσι περιεβλάταις ἐν τῇ ἐν Καρχηδὸνι συνόδῳ παρὲς εὐδῶ ἐνδοξοτάτοις καὶ σρησκαικωτάτοις ἀποστόλοις, Ἰουλιανῶν τῆς καελου βουθείας τοῖς ἀποβασί- τοις * περιεβλάταις βασιλέσσι, τοῖσι * ἐμφανίσσιν, ποῖῳ ἔργῳ τελείῃ τῇ ἀσκήσει καὶ τῆς αἰσθητικῆς ἐπιπέσει σιωδῶν οἱ περιεβλάταις τῶν Δονατιστῶν πῶς πολυχρηματικῶς περιεβλάταις σιωδῶν περιεβλάταις, ἵνα ἐν ἐκείνῳ τῆς οἰκείῃς ἀδελφότητος ἀντιπαρασταν πᾶσι ἰκανῶν ἐν τῇ αὐτῇ ἀειμενίᾳ, μὴ ἡμεῖς εἰρηλικῶς ἀμφέβαλον, ἐν ἡμερότερον χριστιανικῇ αἰσθητικῶς εἶχον ἐπιβλάταις, εἶπε ποτὶ ἄλληθιαις κατεβλάταις, ὅπως ἐκ τοῦτου ἡ καθολικὴ ἐκκλησία, ἢ ἐκπαλαί τοῖς ἀπὸ τῶν διαβλάταις παλαιῶν καὶ νῦν ὁμοίως διὰ τῆς ἀπειρείας καὶ μονοτονίας τῶν ἀπληροτῶν ἐγνωσθέντων. ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ μὴ διαβλάταις σιωδῶν, ἡ δὲ οὐδὲν ἐπιβλάταις ἀποκρίνασθαι. διὸ, ἐπειδὴ ἐπιβλάταις καὶ ἐπιβλάταις τῆς οἰκείῃς τοῖσι πεπλήρησται, κατέβησαν τῇ ἀλλοθιᾷ, μὴ διωθέντες ἀποκρίνασθαι, εἰς ἀτόποις βίας μετεβλάταις, ὡς πολλοὶς ἐπιβλάταις καὶ πολλοὶς κληρικῶν· ἵνα τὸ παρὲς τῶν κατεβλάταις σιωδῶν ἐπιβλάταις συγχαῖν· καὶ ἵνες δὲ ἐπιβλάταις ἐκκλησίας ἐπέβησαν, καὶ ἄλλαις ἐπέβησαν ὁμοίως ἐπειράθησαν· τὸ αὐτῶν φιλανθρωπίας λοιπὸν ὅστι περινοήσασθε, ἵνα ἡ καθολικὴ ἐκκλησία ἡ εὐ-

ερησικλυτικοὺς ἐν Χριστῷ γηνησασα γαρ
 ερεῖ, καὶ τῆ βεβαιώσεως τῆς πίστεως ἐκτρέ-
 ψασα, τῆ αὐτῆ ἐπιμύω παρονοία ὄχυ-
 ροθῆ· μή ποτε παροπετίς ἀνθεροποι
 ἡπὶ τῆ δίσθεων αὐτῆ χρονον φόβω λινὶ
 τῆ ἀδεναν λάβλω κατὰ δωας δίσσω-
 σιν· ἐπειδὴ ὑποπείδοντες πύτοις, δπο-
 φαυλίσει οὐ δυνάων). ἔγνωσαι γῆ, καὶ
 πολλάκις τοῖς νόμοις ἐκβοᾶται τῆ πα-
 ροσιωαζόντων ἡ βδελευκτῆ πληθύν,
 ποῖα διαπαρέπῃ, ἀπνα ἔ πολλὰκις
 τοῖς διασίσμασιν αὐτῆ τῆ παρολεχθέν-
 των δίσθεσεσάτων αὐτοκρατόρων κατε-
 δικαδουε. καὶ οὐδὲ τῆς ἐκείνων μανίας
 δωάμυθα συμμαχίας δείας τυχεῖν,
 ἐκ ἀήθους δὲ, οὐδὲ δλλοτελείας δπο τῆ
 ἀρίων γραφῶν, ὁπόταν Παῦλος ὁ δπο-
 σολος, ὡς τῆς δληθινῆς παρέξεσι τῆ
 δποσῶλων δεδήλωται, τῆ σύμμοισιν τῆ
 ἀπάκλιων εραλειωπικῆ ἀπεκίνησε βοη-
 δία. ἡμεῖς ποίνω τῆ ἀεθμῶν, ἵνα τῆς
 καθολικαῖς τάξεσι τῆ ἐκκλησιῶν, ἀπὸ
 ἐκαστῶ πῶλιν ἐκαστων κήσεων, ἀνυ-
 πῆρθετως παρφυλακῆ παραρεθῆ. ἀ-
 μα καὶ τῆ δπο δει ἀπῆσαι, ὡς τῆ νόμον τῆ
 ἐκπεδέντα παρὰ τῆ δ δίσθεοῖς μνήμης
 παρῆος αὐτῶν Θεοδοσίς, τῆ παρὲ τῆ δέ-
 κα τῆ χροσίου λιτρῶν, τῆ καὶ τῆ χροπο-
 νουῶτων καὶ χροπονουμῶτων ἀρελικῶν
 φυλάξεωσιν, ἐπιμύω ἔ καὶ τῆ κητόρων
 τῆ παρ οἷς ἡ ἐκείνων ἀρεθῆ σίμαζωγῆ
 εἶθ οὐτως βεβαιωθῶται τῆ ποιοδτον νό-
 μον κελδίσωσιν, ὡς ἐξήκην καὶ τῆ τῆτων, ὡν
 διὰ τῆς ἐπελας οἱ τῆ καθολικῆς προ-
 τραπέντες διαμῶνυρίων ἀπέδεν· ἵνα
 καὶ πύτω τῶ φόβω ἐκ τῆ ποιεῖν ἁ-
 σματῆ ἔ δπο τῆ τῆ ἀρελικῶν φαυλότη-
 τος παύσων), οἱ τῆ κατανόησε τῆς αἰω-
 νίας κολάσεως καθαρθῶται καὶ διορθωθῶται ὑπερπῆμῶν. καὶ καὶνὸ ἐπιμύω
 ἀπῆσαι δει, ἵνα τῆ αὐτῶν δίσθεσία ὁ μέγλι τῆ παρόντος νόμος ἐπαναληφθεῖ,

Concil. Tom. 4.

Kkkk

denegat facultatē, ab eorū quo-
 que pietate hactenus repetatur,
 vt eis relinquendi vel sumendi
 ius adimat, qui pertinaciē furore
 cæcati, in Donatistarum errore
 perseuerare voluerint. Ceterum
 illis, qui consideratione vnitatis
 & pacis se corrigere voluerint,
 absque interdicto huius legis, ca-
 piendę hereditatis aditus pateat,
 si adhuc in errore hæretico con-
 stitutis aliquid ante donationis
 vel hereditatis obuenerit; his sane
 exceptis, qui lite pulsati putau-
 erint ad catholicam transeundū:
 quia de talibus credibile est, non
 metu cælestis iudicii potius,
 quā terreni commodi auuiditate
 vnitatē catholicā preoptasse. Ad
 hæc autem omnia, presidio opus
 est potestatu suarū quarumcum-
 que provinciarum. sane pro vti-
 litatibus ecclesię quidquid in-
 tellexerint prodesse, agendi &
 imperandi liberam decernimus
 legationē. Illud præterea cunctis
 nobis placuit, vt literæ de cœtu
 nostro ad gloriosissimos impera-
 tores & eminentissimas potesta-
 tes dirigantur; quibus instruan-
 tur nostro omnium consensu ad
 beatissimū comitatum legatos a
 nobis esse directos. Sed quia iisdē
 literis ab omnibus subscribi tar-
 dissimum est, ne singulorū sub-
 scriptionibus eadem epistolæ o-
 nerentur, petimus frater Aureli,
 vt iisdem tua caritas nostro om-
 nium nomine subscribere digne-
 tur. & subscripserunt. Aure-
 lius episcopus ecclesię Cartha-
 ginensis, huic decreto consensit,
 υπογραψαι βραδύτατόν ἐστιν, ἵνα μὴ ταῖς ἐκείνου ἡμῶν υπογραφαῖς τὰ αὐτὰ
 γραμματὰ φορποδῶσιν, ἀγαθὸν ἀδελφὲ Ἀυρήλιε, ἵνα ἐν τέτοις ἡ σὴ ἀγα-
 πῆ υπογραψαί ἐπὶ ὀνόματι πάντων ἡμῶν καταξιώσῃ. καὶ ὑπέγραψαν. Αὐρή-
 λιος ἐπίσκοπος τῆ ἐν Καρχηδονί ἐκκλησίας, τῷ ᾧρόνι ἐπιφίσημα ἐσυνήρεσε,

καὶ ἀναγνωσθέντι ὑπέγραψα. ὁμοίως
καὶ οἱ λοιποὶ ὑπέγραψαν. γράμματα
ἐπὶ μὲν πρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπον πέμψαι
δεῖ, ἵνα ἕως οὗ ὁ κύριος τὸν ποποτη-
ρητῆς ὑποστέλλαι πρὸς ἡμᾶς ἀξιώ-
σῃ, ὡραφυλακῶς αἰὰ τὰς τῶν πόλεων
τάξεις καὶ κτήτορας τῶν χωρίων τῆς
σολικῆς ἐκκλησίας ἐπιμελέσων. ἐπι-
μὲν δεῖ πρὸς τὸν δεῦτερον Αἰ-
κουλίου, ἵνα ἡ ἀνάστασις αὐτοῦ ἐξωθη-
θῆναι τὸν τῶν διοικήσεων, ἀπὸ τῆς Φρο-
τιστῶν τῆς Ἰππωνίης ἐκκλησίας ἱερα-
κῶν δικαίων πρὸς ἑαυτὸν διεκδικεῖ.
Ἐ γράμματα δὲ πρὸς τὸν ἐπίσκοπον
τῆς Ρωμαϊκῆς ἐκκλησίας πρὸς τὴν πα-
ρατέτακτον τὸν ποποτηρητῆς, πέμψθη-
ναι ὀφείλοισι, καὶ πρὸς τὸν ἄλλοις ἃ,
ὅπου ὄντι ὁ βασιλεὺς. καὶ ὑπέγραψαν
ὁμοίως. Αὐρήλιος ἐπίσκοπος τῆς ἐν
Καρθηδόνι ἐκκλησίας, τῶν παρόντων
ἡμετέρων συνήνεσα, καὶ ἀναγνωσθέντι
ὑπέγραψα. ὁμοίως καὶ οἱ λοιποὶ
ἐπίσκοποι ὑπέγραψαν.

& subscripsi. similiter & ceteri
episcopi subscripserunt. Literæ
etiam ad iudices mittendæ sunt,
vt donec Dominus legatos ad
nos redire permittat, tuitiones
per ordines ciuitatum, & pos-
sessores prædiorum ecclesiæ ca-
tholicæ impertiant. Adiungen-
dum etiam de Equitio, vt impro-
bitas eius, qua sibi ius sacerdotū
improbissime vindicat, ab Hip-
ponensi Diætorum diœcesi fe-
cundum statuta imperatorū re-
pellatur. Literæ etiam ad episco-
pum Romanæ ecclesiæ com-
mendatione legatorum mitten-
dæ sunt, vel ad alios, vbi fuerit
imperator. & subscripserunt.
Item Aurelius episcopus eccle-
siæ Carthaginensis huic decreto
consensit, & prælecto subscripsi.
similiter & ceteri episcopi sub-
scripserunt.

En πρώτη τῆς συνόδου τὰ ὁριζήσθαι ἢ
βραχίαι σαφηνίζει πρὸς δεξις.

*In hac Synodo quæ statuta
sunt, breuis declarat adnexus.*

Ἐπὶ Στελίχωνος πάλιν καὶ Ανθε-
μίου τῶν λαμπροτάτων, τῆς πρὸ δε-
κάτης καλανδῶν Σεπτεμβρίων ἐν
Καρθηδόνι εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς δευ-
τέρου κλίματος. τὰ πεπραγμένα τῆς
συνόδου δια τὴν ὄλο-
κληροῦ ἐκτέλεσθαι, ἐπειδὴ μάλ-
λον τὰ κατὰ καιρὸν ἀναγκαῖα, ἢ ἡγε-
νὰ γυμνά, ὠλεσθησαν, δι' ὧν βραχίαι
συνέσεις τῶν ἀποστασιατῶν τῆς αὐτῆς
συνόδου διετυπώθη.

Stilicone II. & Anthemio vi-
ris clarissimis consulibus X. Ka-
lendas Septembris Carthagine
in basilica regionis secundæ. Hu-
ius Concilii gesta ideo non ex
integro descripsi, quoniam ma-
gis ea quæ in tempore necessa-
ria fuerunt, quam aliqua genera-
lia, constituta sunt, sed ad instru-
ctionem studiosorum, eiusdem
Concilii breuem digessi.

Τὸ βρέβιον τῶν κεφαλαίων.
481.

Breuis causarum.

XCIV.

Ἴνα ἐλθὼν ἕρξαι ποποτηρητῆς ἐν πα-
σῶν τῶν ἐκκλησιῶν εἰς τὴν αὐτὴν συν-
όδον. *Concil. Tom. 4.*

Vt libera legatio ab omnibus
prouinciis ad Concilium diriga-
Kkkk ij Concilium
Afric. c. 61.

tur. Ad Mizonium legati & literæ propter liberam dirigendam legationem destinari præceptæ sunt: vt quia apud Carthaginem tantum vnitas facta est, dentur etiam literæ ad iudices, vt & aliis prouinciis & ciuitatibus operam impendi iubeant vnitati, vt gratiarum actiones de Carthaginensi ecclesia pro vniuersa Africa de exclusione Donatistarum cum episcoporum literis ad comitatum mittantur. Recitatæ sunt literæ papæ Innocentii: vt episcopi ad transmari-na pergere facile non debeant; quod hoc ipsum episcoporum sententiis confirmatur: vt propter gratiarum actionem, & exclusionem Donatistarum, duo clerici ecclesiæ Carthaginensis ad comitatum mittantur.

σιδη τὸ πᾶσι τῶν ἐκκλησιῶν ἐπιπέμειν τὰς ἐπιτομὰς τῶν ἐπιτομῶν. ἡμεῖς δὲ ἐπιπέμειν τὰς ἐπιτομὰς τῶν ἐπιτομῶν. ἡμεῖς δὲ ἐπιπέμειν τὰς ἐπιτομὰς τῶν ἐπιτομῶν.

In hoc Concilio quædam de constitutis superioribus corriguntur.

Concilium Carthaginense. cccxxii.

Gloriosissimis imperatoribus Honorio VII. & Theodosio II. Augustis consulibus. Idib. Iulii, Carthagine in basilica regionis secundæ, cum Aurelius episcopus vna cum episcopis suis confedisset, astantibus diaconis, ait: Quoniam constitutum fuerat in Concilio Hipponensi, vt singulis annis contraheretur Concilium Africæ plenarium, non tantum hic apud Carthaginem, verum etiam per diuersas prouincias suo ordine; & hoc reseruatum est, vt indiceremus aliquando in Numidia, aliquando in Byzacio: at hoc laboriosum omnibus fratribus visum est.

κον καὶ τὸ ἐπιτομῶν πᾶσι τοῖς ἀδελφοῖς ἐδόξε.

σαλῆ πρὸς Μιζόνιον. τοποτηρητῶν καὶ γραμματέων δόξα λαλῶναι ἡμεῖς γέγραπται, διὰ τὸ ὀφείλῃν ἐλευθέρως ἐκπέμψαι τοποτηρητῶν ἵνα ἐπειδὴ ἐν Καρχηδόνι μόνον ἔνωσις ἐγένετο, πεμφθῶσι γραμματέα πρὸς τοὺς ἄρχοντας, ὅπως ἐν ταῖς ἄλλαις ἐπαρχίαις καὶ πόλεσιν οἱ αὐτοὶ ἄρχοντες ἀποδύωσιν ἡχορηγηθῶσιν καὶ δώσωσι τῇ ἐνόπι, ἵνα ἐν Καρχηδόνι ἐπιταχίσαι δὲ τὸ ἐκκλησίας ὑπὲρ πάσης τῆς Αφρικῆς πρὸς τὴν ἀπελαθῆναι τῶν Δονατιστῶν, καὶ γραμματέων τῶν ἐπιτομῶν ἐπιπέμειν τὸ κομιτῶν πεμφθῶσι. γραμματέα ἀνεγνώσθησαν Ἰννοκεντίου πάπῃ ἵνα οἱ ἐπιτομοὶ ὡς ἐπύχον πρὸς τὰ περιμαλικά ἀπένειμῃ δύνωνται. ὅπῃ τῆσιν αὐτὸ ταῖς γνώμας τῶν ἐπιτομῶν βεβαιωθῆται ἵνα διὰ τῶν ἐπιταχίσαι ἐκκλησίας ἐπιπέμειν τὸ κομιτῶν πεμφθῶσιν.

Εν ταύτῃ τῇ συνόδῳ ἵνα ἐν τῇ αἰωτέῳ ὀρειδέντων διορθωθῶσιν.

Επὶ τῇ ἐνδοξοτάτων βασιλέων Ονωελίου τὸ ἑβδόμον, καὶ Θεοδοσίου τὸ δέυτερον, Αὐγουστῶν ὑπάτων. πάλιν εἰδοῖς Ἰουλίαις ἐν Καρχηδόνι εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς δέυτερου κλίμακος, Αὐρηλίου ἐπιτομοῦ ἅμα τοῖς σιωπεσιόποις αὐτῶν πρὸς ἡμᾶς, παρῆσαν τῶν διακόνων ἐπειδὴ πάλαι ὀρίσθη εἰς τὴν ἐν Ἰππῶνι συνόδῳ, ὡς καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν πλήρη συνάξει συνόδῳ τῆς Αφρικῆς, μὴ μόνον ἐν ταῦτα ἐν Καρχηδόνι, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς διαφόροις ἐπαρχίαις τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν τάξει καὶ τῆσιν ὅτι ἐφυλάχθη, ὡς μὴ ὑβρίσῃ ἡμᾶς εἰς τὸ Νουμιδίῳ, ποτὲ ὅτι εἰς τὸ Βυζάκιον καὶ τῆσιν ἐπιτομῶν πᾶσι τοῖς ἀδελφοῖς ἐδόξε.

Συνόδον μὴ γίνεσθαι κοινῶς τε καὶ ὀλι-
τελή, εἰ μὴ ᾧ ἀνάγκης.

*Concilium uniuersale non nisi
necessitate faciendum.*

XCV.

Ἡρεσεν, ὡς ἐμὴ ἐστὶν παλαιότερον ἐπι-
αυσίαν ἀνάγκῃ ἔστω σιωπῆ βεβαίως ἔστω
ἀδελφοί: ἀλλ' ὅσακις ἀπὸ κοινῆς χρεῖα
καλέσοι, τῶν ἐστὶ πάσης τῆς Αφρικῆς,
γραμμάτων διδομένων ὁθενδήποτε
πρὸς ταύτην τὴν καθεδρᾶν, συνό-
δον ὀφείλειν σιωπῆ βεβαίως ἐν ταύτῃ τῇ
ἐπαρχίᾳ, ἔνθα ἡ χρεῖα καὶ ἡ ἀπαιτήσις
σιωπῆ βεβαίως ἐστὶν ἀπὸ κοινῆς
καὶ ἐν ταῖς ἰδίαις ἐπαρχίαις κριθῶσιν.

Placuit vt non sit vltra fati-
gandis fratribus anniuersaria ne-
cessitas, sed quoties exegerit cau-
sa communis, id est totius Afri-
cæ, vndecumque ad hanc sedem
de hac re datæ literæ fuerint,
congregandam esse Synodum
in ea prouincia, vbi opportuni-
tas persuaferit: causæ autem quæ
communes non sunt, in suis prou-
inciis iudicentur.

Concilium
Mileuit. II.
cap. 9.
Concilium
Afric. c. 61.

Ἴνα αἱρεσθῶν δικασαὶ μὴ ᾧ ἔξω ἐπι-
καλεῖσθαι.

*Vt ab electis iudicibus prouoca-
re non liceat.*

XCVI.

Ἐὰν ᾧ γνήσιον ἐκκλησίᾳ, ἢ ἡπλε-
ξῆται ὁ ἐκκαλεσάμενος δικασαὶ, καὶ
μετ' αὐτῶν κακῆϊνος καθ' οὗ ᾧ ἐκαλε-
σάτω, τῶ λοιποῦ διὰ τούτων μηδὲν
ᾧ ἐξῶ ἐκκαλεῖσθαι.

Si autem fuerit prouocatum,
eligat, qui prouocauerit, iudi-
ces, & cum eo & ille, contra
quem prouocauerit: vt ab ipsis
deinceps nulli liceat prouocare.

Concilium
Afric. c. 63.

Περὶ τοποθησιῶν διαφόρων
ἐπαρχιῶν.

*De legationibus diuersarum
prouinciarum.*

Ἦν ἐν τοποθησιῶν διαφόρων
ἐπαρχιῶν ἐμφανισθεῖσαι, χαριέντως
παραδέχθησαν: τῶν ἐστὶ τῶν Νου-
μιδιῶν, τῶν Βυζακλιῶν, τῶν Μαύρων
Σιρηνσιῶν, ὁμοίως δὲ καὶ Καισα-
ρειανῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν Τριπόλεως.

Cum vniuersæ legationes di-
uersarum prouinciarum adlega-
rentur, gratissime acceptæ sunt,
id est Numidarum, Byzaceno-
rum, Maurorum Sitiphensium,
itemque Cæsariensium & Tri-
politianorum.

Περὶ ἐπιβιβάσεων τῆς ἐκκλησίας.

De executoribus ecclesiæ.

Ἡρεσε πρὸς τοῦτους, ὡς ἐπιβιβα-
σαὶ ἐν πάσι τοῖς τῆς ἐκκλησίας χρεῶ-
σι πάντεσσι ἡπλεγεῖσθαι ἀπαιτῶσαι, οἱ
ὧνες ἐν ταῖς διαφόροις ἡπλεγεῖσθαι
ᾧ ἐπαρχίαις.

Placuit præterea vt execu-
tores in omnibus desiderijs quæ
habet ecclesia, quinque postu-
lentur, qui in diuersis prouinciis
impertiantur.

Non extat
in Concil.
Afric.

*Vt ab imperatoribus postuletur
advocatorum defensio pro
causis ecclesiæ.*

XCVII.

Concilium
Afric. c. 64.

Placuit etiam, vt petant ex nomine prouinciarum omnium legati perrecturi, Vincentius & Fortunatianus, a gloriosissimis imperatoribus, vt dent facultatē defensores constituendi scholasticos, qui in actu sunt, vel in munere defensionis causarum, vt more sacerdotum prouinciæ iidem ipsi qui defensionem ecclesiarum susceperint, habeant facultatem pro negotiis ecclesiarum, quoties necessitas flagitauerit, vel ad obliuendum obrepentibus, vel ad necessaria suggerenda, ingredi iudicum secretaria.

ἢ ἀναφέρειν τὰ ἀνάγκαια, καὶ εἰς τὰ σήκηρα τῆς δικαστηρίων εἰσέναι.

Vt sit legatio libera.

Placuit vt legationem liberam habeant ad comitatum missi delecti legati.

Protestatio Maurorum pontificum de Primoso.

Protestatos esse præterea Mauros Cæsarienses constat, Primosum per principales ciuitatis Thiganensis conuentum literis eorum fuisse, vt secundum principalia scita, plenario Concilio sui præsentiam faceret; & vt oportuit, requisitus Primosus, repperitus non est, sicuti diaconi renuntiauerunt. Sed quia poposcerunt iidem Mauri, de plenario Concilio oportere literas destinari ad venerabilem fratrem se-

ἵνα ἄπο τῆς βασιλείων αἰτηθῇ σύνη-
γέρον ἀνάγκαις ὑπὲρ τῆς κεφα-
λαίων τῆς ἐκκλησίας.

42.

Ἡρεσεν ἐπιμελῶ, ἵνα ἄξιόνοματ-
πασιῶν τῆς ἐπαρχιῶν ὁ παρθενό-
μοιοι προσεβόηται, Βικέντος καὶ Φουρ-
τουαλιανός, αἰτήσωσιν ἄπο τῆς ἐνδο-
ξοτάτων βασιλείων, ὡς ἐδιδίωμαι
ἄδξαν τῶ καθεστῆσαι ἐνδίκους σχολα-
στικοῖς, οἱ ἴνες αὐτὸ τῆτο τὸ λειτουργη-
ματὶ ἐκδικαῖν τὰ πρῶματα, ὅτι πη-
δύμα ἔχουσι· καὶ ἵνα ὡς ἱερεῖς τοῖς τῆ
ἐκκλησίας οἱ αὐτοῖ οἱ τῶ ἐκδικησιν τῆ
ἐκκλησιῶν ἀναδέξασθαι, διχρῶς δυ-
νησῶσιν ὑπὲρ τῆς τῆς ἐκκλησίας πρῶ-
ματων, ὅσακις ἀνάγκη ἀπατήσῃ,
πρὸς τὸ ἀντιπῶσαι τοῖς ἀνακούσιοις,
καὶ ἀναφέρειν τὰ ἀνάγκαια, καὶ εἰς τὰ σήκηρα τῆς δικαστηρίων εἰσέναι.

Περὶ τῆ, εἶναι ἐλθεῖσαν πῶ
τοποτησίω.

Ἡρεσεν, ὡς ἐπιμελῶσιν πῶ το-
ποτησίαν ἔχον τῶν τῆς κομιτῶν
πεμφθέντας ἐπλέκτοις τοποτησίαις.

Προμδρπυεῖα τῆς Μαυριτανῶν
ἱερέων πρὸς Περμόσου.

Πρὸς τῆ πύτοις δῆλον, ὅτι προμδρ-
πυρομδρπυεῖαι εἶναι γραμμασιῶν ἰδίους τῶν
Μαυριτανῶν ὁ Καισαρίανος, Περ-
μοσον διὰ τῆς ἐξεχόντων τῆς Θιγαβεν-
σίας πόλεως, πρὸς τῶν σινελθῶν, ἵνα κατὰ
τὰς βασιλικὰς διατυπώσεις ἐντελῶς
πράξουσι πῶ ἐαυτῶν πρῶσιαν· καὶ ὡς
ἐχρῶν, ἀναζητηθεῖς ὁ αὐτὸς Περμο-
σος, οὐχ ἔβρεθη, ὡς οἱ διάκονοι ἀνήγει-
ραν. ἀλλ' ἐπειδὴ ἤτησαν οἱ αὐτοῖ Μαυ-
ροι ἐν πάσης τῆς συνόδου ὁφείλιν
γραμματα δόποσα λιῶναι τῶ πρῶσιν.

νητώ ἀδελφῶν γέροντι Ἰννοκεντίῳ, ἤρε-
σε πεμφθῆναι, ἵνα γὰρ ζητηθέντα τὸ
Γέλμυσον ἐν τῇ σωόδου, καὶ μηδα-
μῶς ἄρεθῆναι.

Περὶ τῶν λαῶν τῶν μηδέποτε ἐπι-
σκόποις ἐρχομένων.

ζη.

Ἡρέσε καὶ κείνο, ἵνα οἱ ὄχλοι, οἱ
μηδέποτε ἰδίους ἐρχομότες ἐπισκόποις,
εἰ μὴ ἐκ πάσης τῆς σωόδου ἐκείνης
ἐκείνης καὶ ἐκ τῆς σωόδου τῆς Ἰβηρίας
ἔρχονται, καὶ ἐκ τῆς σωαίνης ἐκείνου, οὗ
ἵνος ὑπὸ τῆς διοικήσεως κατέστατο ἡ αὐ-
τῆ ἐκκλησία, μηδαμῶς δεξάνται.

Περὶ λαῶν καὶ διοικήσεων τῶν ὑπὸ
Δοναπιστῶν ἐπιστρέφόντων.

ζθ.

Ἰνα ἀληθῆ ἐκείνων οἱ λαοὶ οἱ ὑπὸ
τῶν Δοναπιστῶν ἐπιστρέφοντες, καὶ ἐπι-
σκόποις ἐρχομότες παρὰ γάμω τῆς
σωόδου, τοῦτοις ἀναμφιβόλως ἔχον
ἀξιοτάτων οἱ ἵνες δὲ λαοὶ ἐρχομῶσι
ἐπισκόπον, καὶ τοῦτου τελευτήσαντες ἐκ
ἠδέλυσαν ἴδιον ἐπισκόπον ἔχον, ἀλλὰ
παρὰ ἄλλου ἵνος ἐπισκόπου διοίκη-
σιν ἀναδραμεῖν ἀνήκειν, τῆς το μὴ ὀφεί-
λειν τοῦτοις δεχηθῆναι. οὐ μὲν δὲ
καὶ κείνο ἀνέλεχθη, ὅτι οἱ ἐπισκοποὶ οἱ
παρὰ τῆ βασιλικῆς διοικήσεως, καὶ ἐν ὀ-
πίσθῳ τῆς βασιλικῆς διοικήσεως, οἱ ἵνες δὴ ποτε
παρὰ τῆς καθολικῆς ἐπιστρέψουσι
ἐν λαοῖς, οἱ ἔχον αὐτοὶ, τοῦτοις κα-
τέχον ὀφείλοισι. καὶ δὲ τῆς νόμον τῆς
ἐνόμητος καὶ ἐπέκεινα, καὶ ἡ πάσης τῆς
ἐκκλησίας καὶ τῆς διοικήσεως αὐτῶν, καὶ
ἐάν ἵνα παρὰ ὡς διαχωρῶματα τοῖς
δικαίοις ἀνήκοντα τῶν αὐτῶν ἐκκλη-
σιῶν, διεκδικεῖσθαι ὑπὸ τῶν καθολικῶν ἐπισκόπων τῶν ἐν τοῖς τόποις ἐκείνοις,
ἐν οἷς κατέχοντα παρὰ τῶν αἰρετικῶν, εἴτε ἐπιστρέφόντων λαοῖν παρὰ τῶν καθο-

nem Innocentium, has placuit
mitti, ut agnoscat requisitum
Primofum in Concilio, & mini-
me fuisse repertum.

*De plebibus, quæ nunquam
episcopos habuerunt.*

XCVIII.

Placuit & illud, ut plebes, quæ
nunquam habuerunt proprios
episcopos, nisi ex Concilio ple-
nario vniuscuiusque provinciae,
& primatis, atque consensu eius,
ad cuius diocesim eadem eccle-
sia pertinebat, decretum fuerit,
minime accipiant.

Concilium
Afric. c. 65.

*De plebibus, vel diocesibus ex
Donatistis conuersis.*

XCIX.

Sane ut illæ plebes quæ con-
uersæ sunt a Donatistis, & ha-
buerunt episcopos, sine dubio,
inconsulto Concilio, habere me-
reantur: quæ autem plebes ha-
buerunt episcopum, & eo defun-
cto voluerint non episcopum
proprium habere, sed ad alicui-
us episcopi diocesim pertine-
re, non eis esse denegandum.
Nec non & illud suggestum est,
quod plebes ante legem impe-
ratorum de vnitatis latam, qui-
cumque conuerterunt episcopi
ad catholicam, ipsi eas obtinere
debeant: verum a lege imperatorum
& deinceps, oporteat vniuersas
ecclesias vindicare sibi episco-
pos catholicos eorum locorum,
ad quos loca sub hæreticis perti-
nebant, vel conuerforum ad ca-
tholicam, vel non conuerforum
hæreticorum, & diocesef, & si
qua forte sunt instrumenta ec-

Concilium
Afric. c. 66.

clesiæ, vel ad eius ius pertinentia. Qui vero aliqua vsurpauerunt, post legem vsurpata conuenti restituant.

*De suggestione Laurentii
episcopi.*

C.

Concilium
Afric. c. 67.

Ad suggestionem vel postulationem episcopi Laurentii, cum lecta fuisset scheda, quam obtulit episcopus Placentinus, qui personam legati Numidarum gestabat, sententia eiusdem Placentini recitata est in conspectu episcoporum: & cum quaererentur hi, quos adesse voluit, a diaconis pro foribus, id est, seniores a noua Germania, ac minime inuenirentur, secundo vel tertio requisiti: propterea censuit sanctum Concilium, vt literæ ad eundem senem Xanthippum prærogentur, quo nouerit voluntati plebis memoratæ nullo modo iniuriam episcopi succumbendum. Laurentius episcopus dixit: Quoniam requisiti sunt seniores a noua Germania secundo ac tertio, & non sunt inuenti, quibus præceptum erat a primatu vt occurrerent ad venerabile Conciliū, quod nunc agitur Idibus Iuniis, sui absentiam procurarunt, idcirco decernat ex hac re aliquid sanctitas vestra, ne sub molestia calumniæ ipsorum innocens videar laborare. Concilium sanctum statuit, debuisse quidem secundum censuram sacerdotalem ex hoc Concilio aduersus contumaces ferri sententiam: sed quia mansuetudo ecclesiastica seruanda est in omnibus causis, promissa

μερότητα ἐκκλησιαστικῶν δεῖ φυλάττειν ἐν ὅλοις τοῖς πράγμασι, ὑπερέβητε
γράμ-

λικῶν, εἴτε μὴ ἑπισκεφόντων. Ἐὰν τὴν ἀπόστολιν ἐκ τούτων κατεχρήσασθε μὴ τῶν βασιλικῶν νόμων, ὁφείλει ταῦτα δοποκαθίστασθαι.

Γεεὶ τῆς ἀναφορᾶς Μαυρενίου
τῆς ἐπισκόπου.

ρ.

Κατὰ τὴν ἀναφορὰν καὶ ἀποστολὴν τῆς ἐπισκόπου Μαυρενίου, ἀναγνωθέντος τῆς γραμμῆς, ὅπως παροσηνέμε Πλακένιος ὁ ἐπίσκοπος, ὁ τὸ παροσηνέμε τῆς τοποτηρητῆς τῆς Νουμιδίων ἀναπληροῦν, ὅπως καὶ τὴν γνώμην τῆς αὐτοῦ Πλακένιου ἀναγνωθῆ ἐνώπιον τῆς ἐπισκόπων καὶ ζητηθέντων παρὰ τὸν ἐπισκόπον τῆς λεγομένης ἀφρικανῆς διακόνων, ὅτι ἐστὶ τῶν γερόντων τῶν ἀπὸ τῆς νέας Γερμανοῦ, καὶ μηδαμῶς διρεθέντων, καὶ δούλων καὶ τέκνων ζητηθέντων· ἐκρίνε διὰ τῆς ἡ ἀγία συνόδου, ὡς γραμματα παρὰ τῆς αὐτῶν γερόντων ἐκκλησιαστικῶν ἐπιπέμψωμαι, διὰ τὸ γινῆσθαι, ὅτι οὐ παροσηνέμε τῆς μνημονοθέντος λαοῦ ὑβρεῖς ὑποπέτωκεν ὁ ἐπίσκοπος. Μαυρενίου ἐπίσκοπος εἶπεν· ἐπειδὴ πρὸς ἐζητήθησαν οἱ γερόντες οἱ ἀπὸ νέας Γερμανοῦ δούλων καὶ τέκνων, ἔτι οὐχ διρέθησαν, οἷς ἡ ἀφρικανῆς ἀπὸ τῆς παροσηνέμετος παρὰ τῆς νῦν ἐν ταῖς εἰδοῖς λεγομένης παροσηνέμετος συνόδου ἀπαντήσασθαι, τῆς νεσείας ἐαυτῶν ἀπαντες ἐφρόνισαν· καὶ διὰ τῆς κρίνης ἡ ὑμετέρας ἀγισμῶν πρὸς τῆς παροσηνέμετος, ἀναίτιως μὴ σωτηριεῶν μετὰ τῆς ἐπιμονῆς τῆς ἐκείνων συκοφαντίας. ἡ ἀγία σύνοδος ὡρεσεν· ὁφείλει μὴ καὶ τῆς ἱερατικῆς κρίσης ἐκ τῆς συνόδου ταύτης καὶ τῆς μονοπονηθέντων ἡμῶν ἐκφέρεισθαι· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ γεράμ-

γραμματα παρὸς τὸ γέροντα Ξαφίλιππον, ὅπως γινώκριται ἐπιλεγόμενος ἀπὸ τῆς συνόδου, ὅτι οὐφείλοντας ἀνυπερέτως σκοπήσαι ἐν Θουβουρικένσῃ τῇ πόλει, παρὸς τὸ ἀρμόδιον τῆς παλαιῶν παραδεξιῶν διάγνωσιν. Μαυρένπι Ἐπίσκοπος εἶπεν· κριτὰς αὐτῶν ἁγίων Ξαφίλιππον, Αὐγουστίνον, Φλορεντίνον, Θεάσιον, Σαμφύχιον, Σεκουῦδον καὶ Ποσειδών· τὰς τοῦ Ξαφίλιπποῦ μετὰ λαβύσατε. ἡ ἁγία σύνοδος ἐπένωσε ὅτι ἀπιθέοντας κριτὰς· ὅτι λοιποῖς δὲ ἀδικαίοις δικαστὰς παρὸς ἀναπλήροσιν τῆς ἀρεθμοῦ, αὐτὸς ποῖς ἀπὸ τῆς νέας Γερμανοῦ γέροισιν Ἐπιλέξαται Ξαφίσιται ὁ γέρον Ξαφίλιππος.

Περεὶ τῶν εἰρωποποιηθῶναι τὰς ἐκκλησίας Ρώμης καὶ Ἀλεξανδρείας.

ρα.

Ἦρεσεν ἐπιμελῶ, ὡς παρὸς τὸ διζυνοῖας τῆς Ρωμαϊκῆς καὶ Ἀλεξανδρινῆς ἐκκλησίας παρὸς τὸ ἁγίων πάντων Ἰννοκέντιον γραφίω, ὅπως ἐκατὰ ἐκκλησία παρὸς ἀλλήλας εἰρῶνι φυλάξωσιν, μετὰ κύριος ὡραγέλλει.

Περεὶ τῶν ὁ ἀνδρας ἢ τὰς γυναῖκας ἀπολυόντων, ἵνα οὕτως μείνωσιν.

ρβ.

Ἦρεσεν, ὡς καὶ τῶν διαφελικῶν καὶ ἀποστολικῶν ἐπισημῶν, μήτε ὁ ἀπὸ γυναῖκος ἐαθεῖς, μήτε ἡ ἀπὸ ἀνδρός καταλειφθεῖσα, ἐπέσθ συζυγῆν· ἀλλ' ἢ οὕτως μείνωσιν, ἢ ἐαυτοῖς καταλαγῶσιν οὐπὲρ ἐὰν καταφρονήσωσι, παρὸς μετανοοῦν καταναγκασιῶσιν. ἐν ᾧ παρὰ τὸν νόμον βασιλικὸν ἐκτεθῶναι χρεῶν ἀιτήσαι.

Concil. Tom. 4.

funt literæ ad senem Xanthippum, vt nouerit iudices de Concilio electos sine dilatione considerare debere in ciuitate Thubursicensi, vt negotio congruū adhibeatur examen. Maurentius episcopus dixit: Iudices peto sanctum senem Xanthippum, sanctum Augustinum, Florentium, Theasium, Sampfychiū, Secundum & Possidium; hos decerni mihi iubeatis. Sanctum Concilium concessit iudices postulatos: reliquos autem iudices ad complendum numerum necessarios, eligentibus ipsis senioribus a noua Germania, senex Xanthippus curauit decernere.

De pacificandis ecclesiis Romana & Alexandrina.

CI.

Placuit etiam, vt de dissensionē Romanæ atque Alexandrinę ecclesię ad sanctum papam Innocentium scribatur, quo vtraque ecclesia intra se pacem, quā præcepit Dominus, teneat.

Concilium Afric. c. 68.

De his qui uxores, aut que viros dimittunt, vt sic maneant.

CII.

Placuit, vt secundum euangelicam & apostolicā disciplinam, neque dimissus ab vxore, neque dimissa a marito, alteri coniungatur; sed ita maneant, aut sibi met reconcilientur: quod si contempserint, ad pœnitentiam redigantur. In qua causā legem imperialem petendum est promulgari.

Concilium Mileuit. II. cap. 17. Concilium Afric. c. 69. Math. 5. 1. Cor. 7.

LIII

De precibus ad altare dicendis.

C III.

Concilium
Afric. c. 70.

Placuit etiam hoc, ut preces quæ probatæ fuerint in Concilio, siue præfationes, siue commendationes, seu manus impositiones, ab omnibus celebrentur, nec aliæ omnino contra fidem præferantur; sed quæcumque a prudentioribus fuerint collectæ, dicantur.

De his qui publicorum iudiciorum cognitionem ab imperatore poposcerint.

C IV.

Concilium
Afric. c. 71.

Placuit, ut quicumque ab imperatore cognitionem iudiciorum publicorum petierit, honore proprio priuetur: si autem episcopale iudicium ab imperatore postularit, nihil ei obsit.

De his qui cum in Africa non communicant, voluerint trans mare subrepere.

C V.

Concilium
Afric. c. 72.

Quicumque autem non communicans in Africa, in transmarinis ad communicandum obrepserit, iacturam clericatus excipiat.

Vt pergentes ad comitatum causam suam vel Carthaginensi vel Romano pontifici insinuare procurent.

C VI.

Concilium
Afric. c. 73.

Placuit, ut quicumque ad comitatum ire voluerit, in forma quæ ad vrbis Romæ ecclesiam mittitur, intimetur, ut inde etiam ad comitatum formatam accipiat. Quod si accipiens ad

Περὶ τῶν πρὸς τὸ θυσιασθεῖον ὀφειλουσῶν λέξεσιν ἀποκρισῶν.

ρ γ'.

Ἡρεσε καὶ τὸτο, ὡς τὰς κεκρωμμένας ἐν τῇ σωὸδῳ ἱερείας, εἴτε πρεσβυτέρους, εἴτε παραδόξους, εἴτε τὰς τῆς χείρας ἑπιτάξεσιν, ἀπὸ πάντων ἑπιτελείδων, καὶ πάντεσσι ἄλλοις καὶ τῆς πίστεως μηδέποτε παρενεχθῶσι· ἀλλ' ἀγνοεῖς δὴποτε ἀπὸ τῶν συνειπωτέων συνήχθησαν, λεχθήσονται.

Περὶ τῶν πρὸς τὴν διάγνωσιν τῶν δημοσίων δικασθεῖων ἀπὸ τῶν βασιλέως αἰτωμάτων.

ρ δ'.

Ἡρεσεν, ἵνα ὅστις δὴποτε ἀπὸ τῶν βασιλέως διάγνωσιν δημοσίων δικασθεῖων αἰτήσῃ, τῆς ἰδίας τιμῆς στερηθῆι· ἐὰν δὲ κρίσιν ἑπισκοπικῶν ἀπὸ τῶν βασιλέως αἰτήσῃ, μηδὲν αὐτῷ ἐμποδίσῃ.

Περὶ τῶν ἐν Ἀφρικῇ μὴ κοινωνουμένων, καὶ θελώντων πέρεαι τῆς θαλάσσης ὑποσυρῶσι.

ρ ε'.

Ὅστις δὴποτε μὴ κοινωνῶν ἐν τῇ Ἀφρικῇ, εἰς τὰ πρὸς τὸ κοινωεῖν ὑφερπέσῃ, τὴν ζημίαν τῆς κληρονομίας ἀναδέξεται.

Ἰνα οἱ ἐπὶ τὸ κομιτᾶτον πορθοῦντες, τὴν αἰτίαν ἑαυτῶν καὶ τῶν ἐν Καρχηδόνι καὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν ἱερῶν ἀπουδάσωσιν ἐμφανίσαι.

ρ σ'.

Ἡρεσεν, ἵνα ὅστις δὴποτε πρὸς τὸ κομιτᾶτον πορθῆται θελήσῃ, ἐν τῇ ἀπολυτικῇ τῇ ἐπὶ τῇ ἐκκλησίᾳ Ῥώμης πεμπομένη κατὰ δήλον γήνηται, καὶ ἵνα ἐκείθεν ἐπιμύω ἀπολυτικῶν ἀδελφῶν ἐπὶ τὸ κομιτᾶτον. διὸ ἐὰν ὁ λαβὼν ἀπολυ-

ὡκλῶ παρὸς τὴν Ρώμην μόνον, σιωπή-
 σας τὴν ἀνάγκην, διὲν εἰς τὸ κομιτῆτον
 αὐτὸν ἤδη πορεύμεθα, θελήσει βίβλας
 εἰς τὸ κομιτῆτον βαδίσαι, ὁποῦ κληθῆ
 κοινωρίας. εἰάν ὅ ἐκεῖσε ἐν τῇ Ρώμῃ ἀ-
 φηδία ἀνάγκη ἀναφυῆ ἔσται ἀπελθεῖν εἰς
 τὸ κομιτῆτον, ἐμφανίσῃ αὐτῶν πλὴν
 ἀνάγκην τῷ Ἐπισκόπῳ Ρώμης, καὶ πα-
 ρακομισῇ ἀντιγράφων ἔσται αὐτῶν τῆς Ρώ-
 μης Ἐπισκόπου. αἱ δὲ πολλοὶ καὶ δὲ αἱ
 δὲ τῶν παροτρυνόντων ἢ τῶν οἰωνόησιν
 Ἐπισκόπων τοῖς ἰδίῳις κληρικοῖς διδ-
 μῆσαι, ὡς πλὴν ἡμέραν ἔσται πάρα· ἐὰν
 δὲ ἀκμῶν ἡμέρα τῆς πάρα τῆς αὐτῆς
 ἐνιαυτοῦ κατὰ δὲ ἴσους ἐκ εἶν, ἢ ἔσται παρο-
 ρησαμῆρου παροτρυνθῆσθαι, ὅν ἔσται
 εἰσθε μὲν πλὴν ὑπατείας γραφείων ἐν
 τοῖς δημοσίοις πεπερασμένοις. ἤρρεσε
 καὶ κείνο, ὡς ἐστὶ τῶν Δονατιστῶν καὶ τῶν
 Ἑλλήνων καὶ τῶν Ἑρησικειῶν αὐτῶν, τῶν
 πεμφθέντων τοποτηρητῶν ἐκ τῆς
 αὐτῆς συνόδου, πᾶν ὅπου ἤδη ἴσται
 συνίδωσαν, ἐκ τῶν ἐνδοξοτάτων ἀ-
 γήσων πάντων τῶν Ἐπισκόπων, ἵνα πεί-
 σαις ταῖς ὀφειλοῦσαις δοθῆσθαι ἐκ τῆς
 συνόδου Ἐπιστολῆς ἢ σὴ ἀγιστοῦ
 μόνον ὑπογράψῃ, καὶ ὑπεγράψαν. Αὐ-
 ρήλιος Ἐπίσκοπος τῶν Καρχηδόνι ἐκ-
 κλησίας, τῶν ἄλλων τῶν Φίσιμαλι συνήνεσε, καὶ ἀναγινώσκοντες ὑπεγράψαν.

Romam tantummodo forma-
 tam, & tacens necessitatem, qua
 ad comitatum illi pergendum
 est, voluerit statim ad comita-
 tum pergere, a communione re-
 moueatur. Quod si ibi Romæ ei
 repentina necessitas orta fuerit
 ad comitatum pergendi, alleget
 apud episcopum vrbis Romæ ip-
 sam necessitatem, & de hoc re-
 scripta eiusdem Romani episco-
 pi perferat. Formatae autem,
 quæ a primatibus vel a quibus-
 cumque episcopis clericis pro-
 priis dantur, habeant diem Pa-
 schæ: quod si adhuc eiusdem an-
 ni Paschæ dies incertus est, ille
 præcedens adiungatur, quomo-
 do solet post consulatum in pu-
 blicis gestis adscribi. Placuit &
 illud, vt aduersus Donatistas &
 paganos, vel eorum superstitiones,
 legati missi de hoc glorioso
 Concilio quidquid vtile perui-
 derint, de gloriosissimis principi-
 bus impetrent. Placuit etiam pe-
 titu omnium episcoporum, vt
 epistolis omnibus de Concilio
 dandis sanctitas tua sola subscri-
 bat. Et subscripserunt. Aurelius
 episcopus Carthaginensis huic
 decreto consensit, & prælecto
 subscripsi. similiter & ceteri epi-
 scopi subscripserunt.

Συνὸς καὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ
 τῶν αἰρετικῶν.

Concilium contra paganos &
 hæreticos.

Ἐπὶ Βάσσου καὶ Φιλίππου, τῶν
 λαμπροτάτων ὑπάτων, τῆς παρὸς ἑξ
 καὶ δεκάτης καλενδῶν Ἰουλίῳν, ἐν
 Καρχηδόνι εἰς τὸ σήμερον τῆς Ρεσπου-
 τῆς ἐκκλησίας.

Basso & Philippo viris clarif-
 simis consulibus XVI. Kalendas
 Iulias, Carthagine in secretario
 basilicæ Restitutæ. In hoc Con-
 cilio legatione iterum suscepit
 Fortunatianus episcopus contra
 paganos & hæreticos.

* * *

Item Concilium contra paganos & hæreticos.

* * * *

Basso & Philippo viris clarissimis consulibus, tertio Idus Octobris, Carthagine in secretario basilicæ Restitutæ. In hoc Concilio susceperunt legationem Restitutus & Florentius episcopi, contra paganos & hæreticos, eo tempore quo Seuerus & Macarius occisi sunt, & propter eorum causam Euodius, Theasius & Victor episcopi cæsi sunt.

Εν ταύτη τῇ συνόδῳ πρεσβείαν ἀνεδέξαντο Περτιύπος καὶ Φλορέντιος οἱ ἐπίσκοποι, καὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν ἀφρικανῶν, ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ, καθ' ὃν Σαβήρος καὶ Μακάριος ἀνιρέθησαν καὶ διὰ τὴν αὐτῶν αἰτίαν Εὐόδιος, Θεάσιος καὶ Βίκτωρ οἱ ἐπίσκοποι ἐσφράγησαν.

Concilium de cognitione episcopi.

CVII.

Concilium Afric. c. 74.

Gloriosissimis imperatoribus Honorio VII. & Theodosio III. Augustis consulibus XVII. Kalendas Iulias, Carthagine in basilica regionis secundæ. In hoc Concilio placuit, vt non sibi vnus episcopus vindicet cognitionem. Gesta huius Concilii ideo non descripsi, quoniam prouinciale, non vniuersale celebratum est.

Συνόδῳ περὶ διαγνώσεως ἐπισκόπων.

ρζ.

Ἐπὶ τῶν ἐνδοξοτάτων βασιλέων Ονωλείου καὶ Θεοδοσίου τὸ τέταρτον, καὶ Αὐγούστου ὑπάτων, τῇ περὶ ἐπισημειωμένη καλανδῶν Ἰουλίῶν, εἰς Καρχηδόνα ἐν τῇ Σεκουύδου ἐκκλησίᾳ. εἰς ταύτῃ τῇ συνόδῳ ἤρρεσεν, ὥστε ἓνα ἐπίσκοπον μὴ ἐκδικεῖν ἑαυτὸν διάγνωσιν. τὰ περὶ παραμένοντα τῆς παρουσίας συνόδου διὰ τὸ ἐκ ἐξέτασιν.

Concilium contra Donatistas.

Concilium Carthaginense. ccccx. Concilium Afric. c. 75.

Post consulatum gloriosissimorum imperatorum Honorii VIII. & Theodosii III. Augustorū XVIII. Kalendas Iulias, Carthagine in basilica regionis secundæ. In hoc Concilio legationem susceperunt contra Donatistas Florentius, Possidius, Præfidius & Benenatus episcopi, eo tempore quo lex data est, vt libera voluntate quis cultū Christianitatis exciperet.

Συνόδου καὶ τῶν Δονατιστῶν.

Μετὰ τὴν ὑπατείαν τῶν ἐνδοξοτάτων βασιλέων Ονωλείου καὶ Θεοδοσίου τὸ τέταρτον, τῶν Αὐγούστου, περὶ ὀκτωκαιδέκατῃ καλανδῶν Ἰουλίῶν, ἐν Καρχηδόνι εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς κλίματος Σεκουύδου. ἐν ταύτῃ τῇ συνόδῳ τοποτηρησίαν ἐδέξαντο καὶ τῶν Δονατιστῶν Φλορέντιος, Ποσειδῆτος, Πραϊσίδιος, καὶ Βενάτιος, οἱ ἐπίσκοποι. ἐν ταύτῃ τῷ καιρῷ νόμος ἐδόθη, ἵνα ἐλευθέρα παραιεσθῆσαν

τῆς χειρανομήσεως τῶν αὐξήσεων ἀναδέξηται.

* in. dicitur

Συνόδος κτ' τῆς ἀρέσεως Γελαγίου καὶ Κελεστίου.

Concilium contra hæresim Pelagii & Cælestii.

CVIII.

Ἐπὶ τῆς ἐνδοξοτάτων ὑπάτων Ονωρέου τ' δωδέκατον, καὶ Θεοδοσίου τ' ὄσδον, τῆς Αὐγούστων, καλάνδαις Μαΐαις, εἰς Καρχηδόνα ἐν τῷ σικρητῷ τῆς Φαύσου ἐκκλησίας, Αὐρηλίου τῆς Ἐπισκόπου συμπάσι τῇ συνόδῳ παροκαθίσαντος, παρεσώτων τ' διακόνων, ἤρεσε πᾶσι τοῖς Ἐπισκόποις τῆς ἐν Καρχηδὼν ἐκκλησίας, ἀγαθὰ συνόδῳ κατεσώσιν, ὧν τὰ ὀνόματα καὶ αἱ ἀπογραφαὶ ἐνετέθησαν.

Gloriosissimis imperatoribus Honorio XII. & Theodosio consulibus, Kalendas Maias, Carthagine in secretario basilicæ Fausti, cum Aurelius episcopus in vniuersali Concilio confedisset, adstantibus diaconis; placuit omnibus episcopis, quorum nomina, & subscriptiones inditæ sunt, in sancta Synodo Carthaginensis ecclesiæ constitutis.

Concilium Carthaginense. ccccxviii.

Ὁτι Ἀδάμ θνητὸς ἀπὸ τῆς θεοῦ ἐκ ἐγγύετο.

Quod Adam non sit factus a Deo mortalis.

CIX.

Ἰνα ὅστις λέγῃ ὅτι Ἀδάμ πρῶτος πλάσων ἀνθρώπων, θνητὸν γινόμενον οὕτως, ὡς εἶπε ἀμύρπησι, εἶπε μὴ ἀμύρπησι, πεθνηξόμενον ἐν τῷ σώματι, τῆς ἐστὶν ὄξελεθῆν ἐκ τῆς σώματος, μὴ τῆς ἀξίας τῆς ἀμύρπιας, ἀλλὰ τῆς ἀνάγκης τῆς φύσεως, ἀνάθεμα ἔστω.

Vt quicumque dixerit, Adam primum hominem mortalem factum, ita vt siue peccaret, siue non peccaret, moreretur in corpore, hoc est, de corpore exiret, non peccati merito, sed necessitate naturæ, anathema sit.

Concilium Mileuit. II. cap. 1. Concilium Afric. c. 76.

Ὁτι τὰ μικρὰ εἰς ἀφεσιν ἀμύρπιων βαπτίζονται.

Quod paruuli in peccatorum remissionem baptizentur.

CX.

Ὁμοίως ἤρεσεν, ἵνα ὅστις δὴποτε τὰ μικρὰ καὶ νεογέννητα ἐκ τῆς γαστέρον τῆς μητέρον βαπτίζομενα ἄρνεύται, ἢ λέγῃ εἰς ἀφεσιν ἀμύρπιων αὐτὰ βαπτίζεσθαι, μηδὲν δὲ ἐκ τῆς Ἐκκλησίας Ἀδάμ ἔλκειν παρορνικῆς ἀμύρπιας τὸ ὄφειλον καθαρτικῶν τῶ λουτρῶ τ' παλιγγενεσίας (ὅθεν γίνεται ἀκόλουθον, ὅτι ἐν τούτοις ὁ τύπος ἔστι εἰς ἀφεσιν ἀμύρπιων βαπτίσματος ἐκ ἀληθείας, ἀλλὰ πλάστος νοεῖται) ἀνάθεμα εἶναι ἐπειδὴ ἐκ ἄλλως δεῖ νοεῖσθαι τὸ εἰρημνόν τῶν ἀποστόλων δι' ἐνὸς ἀνθρώπου ἢ ἀμύρπια εἰσῆλθεν εἰς τὸν κόσμον, καὶ διὰ τῆς

Item placuit, vt quicumque paruulos recentes ab uteris matrum baptizandos negat, aut dicit in remissionem quidem peccatorum eos baptizari, sed nihil ex Adam trahere originalis peccati, quod lauacro regenerationis expietur; vnde sit consequens, vt in eis forma baptismatis in remissionem peccatorum non vera, sed falsa intelligatur; anathema sit: quoniam non aliter intelligendum est quod ait Apostolus: Per unum hominem peccatum intrauit in mundum, &

Concilium Mileuit. II. cap. 2. Concilium Afric. c. 77.

Rom. 5.

per peccatum mors: & ita in omnes homines pertransiit, in quo omnes peccauerunt: nisi quemadmodum ecclesia catholica vbique diffusa semper intellexit. Propter hanc enim regulam fidei etiam paruuli qui nihil peccatorum in seipsis adhuc committere potuerunt, ideo in peccatorum remissionem veraciter baptizantur, vt in eis regeneratione mundetur, quod generatione traxerunt.

Quod gratia Dei non solum remissionem tribuit peccatorum, sed etiam praestat adiutorium, ne peccetur.

CXI.

Concilium
Mileuit. II.
cap. 3.
Concilium
Afric. c. 78.

Item placuit, vt quicumque dixerit gratiam Dei, qua iustificatur homo per Iesum Christum Dominum nostrum, ad solam remissionem peccatorum valere, quæ iam commissa sunt, non etiam ad adiutorium, vt non committantur, anathema sit.

Quod gratia Christi non solum scientiam tribuit quid agamus, sed etiam dilectionem nobis inspirat, vt quod scimus, implere valeamus.

CXII.

Concilium
Mileuit. II.
cap. 4.
Concilium
Afric. c. 79.

Item quisquis dixerit, eandem gratiã Dei per Iesum Christum Dominum nostrum, propter hoc tantum nos adiuuare ad non peccandum, quia per ipsam nobis reuelatur & aperitur intelligentia mandatorum, vt sciamus quid appetere, quid vitare debemus, etiam facere diligamus: non autem per illam nobis

ἀμάρτιας ὁ θάνατος· καὶ οὕτως εἰς πάντας ἀνθρώπους διήλθεν, ἐν ᾧ πάντες ἥμαρτον· εἰ μὴ ὃν ἔθρον ἡ καθολικὴ ἐκκλησία, ἡ πανταχοῦ διακεχυμένη τε καὶ ἡ πλωμένη, αἰεὶ ἐνόησε. διὰ γὰρ τοῦ κανόνα τῶν πέντε πύλων, καὶ οἱ μικροὶ ἐπὶ μὲν οἱ μὲν ἀμάρτημάτων εἰς εἰς αὐτῶν ἐπὶ μὲν πλημμελεῖν διωμάροι, εἰς ἀφ᾽ ἑσθὶν ἀμάρτιων ἀληθινῶς βαπτίζονται· ἵνα καθαρῶς ἐν αὐτοῖς διὰ τῆς παλιγγενεσίας, ὅπως ἐκλυοῦσαν ἐκ τῆς δευχογονίας.

Ὅτι ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἐκ μόνον ἀφ᾽ ἑσθὶν χαρίζεται ἀμάρτιων, ἀλλὰ καὶ βοηθεῖ ἀπὸ τῆς μηκέτι ἀμάρτιων.

ριβ.

Ὁμοίως ἤρεσεν, ἵνα ὅστις δήποτε εἴποι τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἢ ἐν δικαιοδοσίᾳ διὰ Ἰησοῦ τοῦ Χριστοῦ τοῦ κυρίου ἡμῶν, πρὸς μόνον ἀφ᾽ ἑσθὶν ἀμάρτιων ἰσχύειν τῆς ἡδὴ πεπλημμελημένων, καὶ μὴ ἀπὸ τῆς ἐπὶ μὲν βοηθεῖν πρὸς τὸ μὴ ἕτερον πλημμελεῖσθαι, ἀνάθεμα εἴη.

Ὅτι ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ οὐ μόνον γινώσκει ἀπὸ τῆς, ὡς δεῖ πρὸς εἶναι, ἀλλὰ καὶ ἀγαπᾷ ἐπὶ μὲν ἐμπνέει ἡμῖν, ἵνα ὁ ἐὰν ἐπιγνώσκωμεν, καὶ πληροῦσθαι ἰσχύσωμεν.

ριβ.

Ὁμοίως, ὅστις δήποτε εἴποι τὴν αὐτὴν χάριν τοῦ Θεοῦ διὰ Ἰησοῦ τοῦ Χριστοῦ τοῦ κυρίου ἡμῶν, εἰς τὸ μόνον ἡμῖν βοηθεῖν, πρὸς τὸ μὴ ἀμάρτανεν, ὅτι δὲ αὐτῆς ἡμῖν ἀποκαλύπτεται ὁ φανεροῦται ἢ γινώσκῃ ἀμάρτημάτων, ὡς γινώσκῃ ἀπὸ τῆς ἐπιγνώσκῃ, καὶ ἀπὸ τῆς ἐκκλίνῃ οὐ μὲν δὲ αὐτῆς ἡμῖν ἀπὸ τῆς χεῖρα, ἵνα ὅπως γινώσκῃ ποιητέον, καὶ

ποιήσαι ἐπὶ μὴν ἀγαπήσωμεν ἡμεῖς ἰσχύσωμεν ἀνάδεμα εἶναι. τὸ γὰρ λόγος οὗτος λέγοντος, ὅτι ἡ γνώσις φησὶν, ἡ δὲ ἀγάπη οἰκοδομεῖ· ἀσεβὲς πάντως ὅστις πιστεύει, παρὲς μὲν τὸ φησὶν ἡμᾶς ἔχον τι πλεονέκτημα ἔχει, παρὲς δὲ οἰκοδομεῖν μὴ ἔχον ὁπόταν ἐκείνον δωρόν ὅστις ἔσται θεός, καὶ τὸ εἰδέναι τί ποιεῖν δεῖ, καὶ τὸ ἀγαπᾶν ὃ δεῖ ποιεῖν ἵνα τῆς ἀγάπης οἰκοδομούσης, ἡ γνώσις φησὶν μὴ διωκηθῆναι. ὡσαύτως γὰρ ἐκ τῆς θεοῦ γέγραπται· ὁ διδάσκων ἀνεύθυνον γνώσιν· οὕτως ἐπὶ μὲν γέγραπται· ἡ ἀγάπη ἐκ τῆς θεοῦ ὅστις.

Οἱ ἀνθρώποι τῆς θεοῦ χάριτος οὐδὲν διωκόμεθα πληροῦν.
ριγʹ.

Ομοίως ἤρεσεν, ἵνα ὅστις δὴποτε εἴποι, διὰ τῆς τοῦ χάριτος ἡμῶν τῆς δικαιοσύνης δωροδοξίας, ἵνα ὅπως ποιεῖν διὰ τῆς αὐτῆς δωροδοξίας, διὰ τῆς χάριτος πληροῦν διὰ τῆς χάριτος· ὡσαύτως καὶ ἡ χάρις μὴ ἐδίδουτο, ἐκ τῆς χάριτος μὲν, ἀλλ' ὁμοίως ἡ δωροδοξία καὶ διὰ ἐκείνης ἐπὶ μὲν πληροῦσαι τὰς δεῖας ἐντολῆς ἀνάδεμα εἶναι. πάλιν γὰρ τῆς καρπῶν τῶν ἐντολῶν ὁ κύριος ἐλάλει· ὅπου ἐκ εἶπεν, χάρις ἐμοῦ δυνατὸς διώαθε ποιεῖν· ἀλλ' εἶπεν, χάρις ἐμοῦ οὐ διώαθε ποιεῖν.

Οἱ οὐ μόνον ταπεινὴ, ἀλλὰ καὶ ἀληθινὴ ἡ φωνὴ τῆς ἀγίων ὅστις αὐτῆς ἐὰν εἴπωμεν, ὅτι ἀμάρτυρον ἐκ ἔχουμεν, ἐαυτῶν πληρωμένοι.
ριδʹ.

Ομοίως ἤρεσεν, ἵνα ὅπως εἶπεν ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ λόγος οὗτος· ἐὰν εἴπωμεν, ὅτι ἀμάρτυρον ἐκ ἔχουμεν, ἐαυτῶν ἀπατώμεν, καὶ ἀλήθεια αὐτῶν ἡμῶν

praestari, ut quod faciendum cognoverimus, agere valeamus; anathema sit. Cum enim dicat Apostolus: *Scientia inflat, caritas vero aedificat*: valde impium est, ut credamus ad eam quae inflat, nos habere gratiam Christi, & ad eam quae aedificat, non habere, cum sit utrumque donum Dei, & scire quid facere debeamus, & diligere ut faciamus; ut aedificante caritate, scientia nos non possit inflare. Sicut autem de Deo scriptum est: *Qui docet hominem scientiam*. ita etiam scriptum est: *Caritas ex Deo est*.

Quod sine Dei gratia nihil boni possimus implere.

CXIII.

Item placuit, ut quicumque dixerit ideo nobis gratiam iustificationis dari, ut quod facere per liberum iubemur arbitrium, facilius possimus implere per gratiam; tamquam etiam gratia non daretur, non quidem facile, sed tamen possimus etiam sine illa implere divina mandata; anathema sit. De fructibus enim mandatorum Dominus loquebatur, ubi non ait, sine me difficilius potestis facere; sed ait, sine me nihil potestis facere.

Concilium Milevit. I. cap. 5. Concilium Afric. c. 80.

Quod non solum humilis, sed et verax sanctorum vox ista est: Si dixerimus, quia peccatum non habemus, nos ipsos seducimus.

CXIV.

Item placuit, quod ait sanctus Iohannes apostolus: *Si dixerimus, quia peccatum non habemus, nos ipsos seducimus, et veritas in nobis*

Concilium Milevit. II. cap. 6. Concilium Afric. c. 31. 1. Ioan. 1.

non est: quisquis sic accipien-
dum putauerit, vt dicat, propter
humilitatem oportere dici nos
habere peccatum, non quia ve-
re ita est, anathema sit. Sequitur
enim apostolus, & adiungit: *Si
autem confessi fuerimus peccata no-
stra, fidelis est & iustus, qui remit-
tat nobis peccata, & mundet nos
ab omni iniquitate.* Vbi satis appa-
ret, hoc non tantum humiliter,
sed etiam veraciter dici. Pot-
erat enim apostolus dicere; si
dixerimus, non habemus pecca-
tum, nos ipsos extollimus, & hu-
militas in nobis non est: sed cum
ait, *nos ipsos decipimus, & veri-
tas in nobis non est;* satis ostendit,
cum qui dixerit se non habere
peccatum, non verum loqui, sed
falsum.

*Quod in oratione Dominica
sancti pro se dicant: Dimitte
nobis debita nostra.*

CXV.

Concilium
Mileuit. II.
cap. 7.
Concilium
Afric. c. 82.

Item placuit, vt quicumque
dixerit in oratione Dominica id-
eo dicere sanctos: *Dimitte nobis
debita nostra;* vt non pro seipsis
hoc dicant, quia non est eis iam
necessaria ista petitio, sed pro a-
liis qui sunt in suo populo pec-
catores; & ideo non dicere v-
numquemque sanctorum, dimitte
debita mea, sed, *dimitte nobis
debita nostra;* vt hoc pro aliis po-
tius, quam pro se iustus petere
intelligatur: anathema sit. San-
ctus enim & iustus erat aposto-
lus Iacobus, cum dicebat: *In
multis enim offendimus omnes.*
Nam quare additum est *omnes,*
nisi vt ista sententia conueniret
& psalmo, vbi legitur: *Ne intres
in iudicium cum seruo tuo, quo-*

Iacob. 3.

ἐκ ἔστιν· ὅστις δὴποτε οὕτως ᾤραλη-
πλέον νομίσας, ὡς εἰπεῖν διὰ ταπεινο-
φροσύνην μὴ ὀφείλειν λέγεσθαι ἡμᾶς
μὴ ἔχον ἀμάρτημα, οὐχ ὅτι ἀληθῶς οὕ-
τως ὄσιν, ἀνὰ δέμα εἶη. ἐπακολουθεῖ γὰρ
ὁ δόξολογος, καὶ προσβύβησιν οὕτως·
ἐὰν δὲ ὁμολογήσωμεν τὰς ἀμαρτίας ἡ-
μῶν, πιστὸς ὅστις καὶ δικαίος, ὅστις ἀφῆσθαι ἡ-
μῖν τὰς ἀμαρτίας, καὶ καθαρίσθαι ἡμᾶς ἀ-
πὸ πάσης ἀδικίας. ἐνταῦθα πάνυ δεδήλωται
ἵνα μὴ μόνον ταπεινοφρόνως, ἀλλ' ἐπι-
μύει ἀληθῶς λέγεσθαι. ἠδυνάτω γὰρ ὁ
δόξολογος εἰπεῖν· ἐὰν εἴπωμεν, ἐκ ἔχον-
μεν ἀμάρτημα, ἐαυτῶν ὄξυλοδοξοῦμεν,
καὶ ταπεινοφροσύνην ἐν ἡμῖν ἐκ ἔστι
πάνυ ἀπέδραξε τὸ λέγοντα ἐαυτὸν μὴ
ἔχον ἀμάρτημα, μὴ ἀληθῶς εἶναι, ἀλλὰ
ψεύδεται.

Ὅτι ἐν τῇ δεσποτικῇ βίβλῃ οἱ ἄγιοι ὑπὲρ
ἑαυτῶν λέγουσιν· ἄφες ἡμῖν τὰ
ὀφειλήματά ἡμῶν.
ριέ.

Ὁμοίως ἤρρεσεν, ἵνα ὅστις δὴποτε εἴ-
ποι, ἐν τῇ δεσποτικῇ βίβλῃ διὰ τῆς λέ-
ξιν ἑαυτῶν ἄγιοι· ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλή-
ματά ἡμῶν· οὐχ ὅτι ὑπὲρ ἑαυτῶν τῆτο
λέγουσιν, ἐπεὶ δὴ αὐτοῖς λοιπὸν ἐκ ἔστι
ἀναγκαία αὐτῇ ἡ αἰτία, ἀλλ' ὅτι ὑπὲρ
ἄλλων τῶν ὄντων ἐν τῷ λαῷ αὐτῶν ἀ-
μαρτωλῶν· καὶ μὴ λέγειν ἕνα ἕκαστον τῶν
ἁγίων, ἄφες μοι τὰ ὀφειλήματά μου,
ἀλλ' ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματά ἡμῶν·
ὡς ὑπὲρ ἄλλων τῆτο μάλλον ἢ ὑπὲρ
ἑαυτῶν. Ὁ δὲ δικαίος ἀποῦντα νοεῖται·
ἀνὰ δέμα εἶη. ἅγιος γὰρ καὶ δικαίος ὡς
Ἰακώβος ὁ δόξολογος, ὅτε ἐλεγεῖν· ἐν
πολλοῖς γὰρ ἀμαρτανόμοι πάντες. ἐπεὶ
διὰ τὴν προσέδοξαι τὸ πάντες, εἰ μὴ ἵνα
ἡ ἔννοια αὐτῇ ἀρμοσθῇ καὶ τῷ ψαλμῷ,
ὅπου ἀναγινώσκειται· μὴ εἰσελάθης εἰς
κρίσιν

κρίσιν μὲν τῆς δούλου σου· ἔν τῇ δὲ γῆ
τῆς σοφωτάτου Σολομώντος· ἐκ ἔστιν
ἀνθρώπου, ὃς οὐχ ἠμάρτην· καὶ ἐν τῇ
βίβλῳ τῆς ἀγίου Ἰωάννου· ἐν χειρὶ παν-
τὸς ἀνθρώπου σημαίνει, ὡς εἶδεναι
πάντα ἀνθρώπου τὸ ἀδένειν αὐτῷ· ὁ δὲ
ἐπὶ μὲν ὁ ἅγιος καὶ δικαίος Δαυὶδ ὁ
προφήτης, πληθυστικῶς λέγων· ἔγ-
ὡν ἠμάρτην, ὡς ἠμάρτην, καὶ πάλαι
πάλαι ἐκεῖ ταπεινοφρόνως καὶ δεισι-
νόως ὁμολογεῖ, ἵνα μὴ νομισθῆ, ὡς ἰ-
σὺς νοσοῦσι, τὸ μὴ εἶναι ἰδίαν, ἀλλὰ
εἶναι τῆς λαοῦ αὐτοῦ· μάλλον λέγειν
ἀμάρτην, μὲν ταῦτα εἶπεν· ὅτι ἀν-
θρώπου καὶ ὁμολογησὶν ταῖς ἀμάρ-
τίας μου καὶ ταῖς ἀμάρτιαις τῆς λαοῦ μου
κωλύω τὸ θεῷ μου· ἐκ ἠδέλπισεν εἶπαι
ταῖς ἀμάρτιαις ἡμῶν, ἀλλὰ τῆς λαοῦ αὐτοῦ
εἶπε, καὶ ἐαυτῷ· ἐπειδὴ μέλλοντας τύ-
ποις κακῶς νοεῖν ὡσανεὶ προεἶδεν ὁ
προφήτης.

Ὅτι δὲ λέγεται τὸ ἀγίου λέγεται πρὸς
ἀφῆς ἡμῶν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν.

ρις.

Ὁμοίως ἤρρεσεν, ἵνα οἵτινες δήποτε
αὐτὰ τὰ ῥήματα τῆς δεσποτικῆς ἀρχῆς,
ὅπου λέγουσιν· ἀφῆς ἡμῶν τὰ ὀφειλή-
ματα ἡμῶν· οὕτως βουλονται δὲ τῆς
ἀγίου λέγειν, ὡς ταπεινοφρόνως καὶ
ἐκ δεισινοίας ταῦτα λεγέτωσαν, ἀν-
θρώπου πρὸς ἑαυτὸν· ὡς ἀνθρώπου
μὴ ἀνθρώπου, ἀλλὰ αὐτῶν τῶν κωλύ-
ω τὸ θεῷ μου, τὸ πῶς χεῖρσιν αὐτῶν λέ-
γοντα θεῷ· ἀφῆς ἡμῶν τῆς δεσπο-
τικῆς ἀρχῆς, καὶ ταῖς ὀφειλοῦσας ἀφῆς ἡμῶν
ἀμάρτιαις αὐτῶν, μὴ ἔχον·

* al. ἀφῆς
ρις.

Περὶ τῶν λαῶν τῶν δὲ τῆς Δονατιστῶν
Ἰππερεφόντων.

ρις.

Ὁμοίως ἤρρεσεν, ἐπειδὴ προσηγοριῶν
ἐνιαυτῶν ἐν ταύτῃ τῇ ἐκκλησίᾳ πε-
Concil. Tom. 4.

niam non iustificabitur in conspe-
ctu tuo omnis vivens: & in ora-
tione sapientissimi Salomonis:
Non est homo, qui non peccavit:
& in libro sancti Iob: In manu
omnis hominis signat, ut sciat om-
nis homo infirmitatem suam. Vn-
de etiam Daniel sanctus & iu-
stus cum in oratione pluraliter
diceret, peccavimus, iniquitatem
fecimus, & cetera, quæ ibi vera-
citer & humiliter confitetur; ne
putaretur, quemadmodum qui-
dam sentiunt, hoc non de suis,
sed de populi sui potius dixisse
peccatis, postea dixit: cum ora-
rem, & confiterer peccata mea &
peccata populi mei Domino Deo
meo: noluit dicere peccata nos-
tra, sed peccata populi sui dixit,
& sua: quoniam futuros istos,
qui tam male intelligerent, tam-
quam propheta prævidit.

Quod veraciter a sanctis dicatur:
Dimitte nobis debita nostra.

CXVI.

Item placuit, ut quinque ip-
sa verba Dominicæ orationis,
vbi dicimus: Dimitte nobis de-
bita nostra; ita volunt a sanctis
dici, ut humiliter, non veraci-
ter hoc dicatur, anathema sit.
Quis enim ferat orantem, & non
hominibus, sed ipsi Domino
mentientem, qui labiis sibi dicit
dimitti velle, & corde dicit, quæ
sibi dimittantur, debita non ha-
bere?

Concilium
Milevit. II.
cap. 8.
Concilium
Afric. c. 83.
* quicum-
que

De plebibus conuersis a
Donatistis.

CXVII.

Item placuit, quoniam quidē
ante aliquot annos in ecclesia
M m m m

Concilium
Afric. c. 84.

plenario Concilio constitutum est, ut quæcumque ecclesiæ in diœcesi constitutæ ante leges de Donatistis latas catholice factæ sunt, ad eas cathedras pertineant, per quarum episcopos factum est, ut catholice vnitati communicarent: post leges autem quæcumque communicauerint, illuc pertineant, quo pertinebant, cum essent in parte Donati. Sed quia multæ controversiæ postea inter episcopos de diœcesibus ortæ sunt, & oriuntur, quibus tunc minus videtur esse prospectum; nunc isto Concilio sancto placuit, ut vbiicumque catholica fuit, & pars Donati, & ad diuersas cathedras pertinebant, quocumque tempore illic vnitatis facta est vel facta fuerit, siue ante leges, siue post leges, ad eam cathedram pertineant, ad quam catholica, quæ iam ibi fuerat, pertinebat.

De diœcesibus, qualiter eas diuidant inter se episcopi tam catholici, quam qui ex Donati parte conuersi sunt.

CXVIII.

Concilium
Afric. c. 85.

Ita sane, ut si episcopus ex Donatistis ad catholicam vnitatem conuersus est, æqualiter inter se diuidant eas, quæ sic fuerint inuentæ, vbi ambæ partes fuerunt: id est, ut alia loca ad illum, alia ad illum pertineant; ita ut ille diuidat, qui amplius temporis in episcopatu habet, & minor eligat. Quod si forte vnus fuerit locus, ad eum pertineat cui vicinior inuenitur. Quod si ambabus cathedris æqualiter vicinus est, ad eum pertineat, qui vnus fuerit.

πληρομυρία τῆ σωδοῦ ἀρετῆ, ἵνα οἰαδῆποτε ἐκκλησίαι, ἐν διοικήσε καθεσῶσαι, πρὸ τ νόμων τ πρὸ τ Δονατισῶν ἐντεθέντων καθολικῆ γῆλωνται, ἐκείνοις τοῖς θενοῖς ἀνήκωσιν, ὧν ἑνῶν διὰ τ ἑπισκόπων πρὸ τραπεῖσαι τῆ καθολικῆ ἐνότη ἐκοινώνησαν. μὲν δὲ τῶ νόμοις οἰαδῆποτε ἐκοινώνησαν, ἐκείνοις ἀνήκωσιν, οἷς κὲ ὅτε ἦσαν εἰς τὸ μέρος τ Δονάτου. κὲ ἐπειδὴ πολλὰ φιλονεικία ὑπερῶ μεταξὺ τῶν ἑπισκόπων πρὸ τ διοικήσεων ἀνεφύησαν κὲ ἀναφύονται, οἷς τότε οὐ τελεία δοκίμῃ γῆεται πρὸ νομοῖα, νῦν ἐν ταύτῃ τῇ ἀγία σωδοῦ ἤρεσεν, ἵνα ὅσῃ δῆποτε καθολικῆ ἐγγέτω, ἐ τῶ μέρους τ Δονάτου, κὲ διαφόροις θενοῖς ἀνήκουσαι ἦσαν, ἐν οἰαδῆποτε καμῶ ἐνωσις ἐκεῖ ἐγγέτω ἢ ἔσαι, ἔπε πρὸ τ νόμων, ἔπε μὲν τῶ νόμοις, ἐκείνῳ τῶ θενω ἀνήκωσιν, ὧ ἑνὶ ἢ ἐκπαλαί ἐκεῖ ὑπαρῆσασε καθολικῆ ἀνήκον.

Περὶ τῶ, πῶς μεταξὺ ἀλλήλων μερίσονται τὰς διοικήσεις οἱ ἑπισκοποι, τῶ πο μὲν οἱ καθολικοὶ, τῶ πο ὅ οἱ κὲ τῶ Δονάτου ἑπισκοποι.

ρη.

Οὕτω δηλαδὴ, ἵνα εἴητ ἑπισκοποι ὑπὸ τ Δονατισῶν πρὸς τὴν καθολικῆ ἐνότη ἐπέστρεψαν, ἑξίσου πρὸς ἀλλήλοις διέλωσι τὰς οὕτως ἀνεσκομυρίας διοικήσε, ἐντα ἦσαν ἀμφοτέρω τὰ μέρη τῶ τ ἔστιν, ἵνα ἄλλοι τόποι πρὸς ἐκείνον, καὶ ἄλλοι πρὸς ἐκείνον ἀνήκωσιν οὕτως, ἵνα ὁ παλαιότερος ἐν τῇ ἑπισκοπῇ μερίξη, καὶ ὁ ἥπιων ἑπιλέγηται. εἰ δὲ πρὸν εἰς ἔσαι τόπος, πρὸ τ ἑπισκοπῆ ὧ ἑνὶ μᾶλλον ἑπιλέξῃ, ἐκείνῳ

ἄρχων ἢ ἄλλο, ὃν τὸ πλῆθος ἐπιλέξῃ-
ται. εἰ δὲ τυγχῶσι οἱ ἄρχοντες καθολικοὶ τῶν
ἰδίων δελησῶσι, καὶ οἱ ἐκ τῶν μερῶν τῆς
Δονατου μετὰ σφέτερας τῶν ἰδίων, τῶν
πλειόνων ἢ γαμνη παρῶν τῶν ὀλι-
γωτέρων. εἰ δὲ τὰ μέρη εἰσὶν ἴσα, τῶν
παλαιότερον ἐπισκόπων κατὰ λογί-
δειν. ἐὰν δὲ οὕτως πλείους οἱ τόποι βί-
ρεῶσιν, ἐν οἷς ἀμφότερα τὰ μέρη εἰ-
σὶν, ὡς μὴ διωαδαται ἐξ ἴσου μεριδι-
ναί, τὰ ἀριθμοὶ τῶν αὐτῶν τόπων ἀρί-
στου ὑπερβῶσιν. ὡς τὸν μεριδιῶσιν
οἱ ἴσοι ἀριθμοὶ, καὶ τῶν ἀπομεινόντων τό-
πων τῶν Φυλακῶν, ὅπως ἀνωτέρω λέ-
λεκται, ὅτε φερεῖ ἕνός ἐστιν αὐτῶν τόπου.

Περεῖ τῆς, ἐὰν ἕνα διοίκησιν ἐξ ἀίρε-
σεως ἐλθὼν ἐξ ἑσῶν ἐπίσκοπος, καὶ
φερεῖ τελεῖαν κατὰ τὴν, μηδὲνα
παύσει ἀναζητεῖν.

ριθ'.

Ὁμοίως ἤρεσεν, ἵνα ἐὰν τις μὴ εἴ-
νόμοις τόποι ἵνα φερεῖ τὴν καθολι-
κῶν ἐνόηται μετὰ σφέτερας, καὶ τῶν ἐπι-
τελεῖαν μηδὲν ἀναζητουῦτος κα-
τάχοι, τῆς λοιποῦ φερεῖ μὴ ἀναζη-
τηθῆ. ἐὰν μὲν τῶν ἐν τῆς αὐτῆς τελε-
τίας ὑπῆρχεν ἐπίσκοπος ὁ ὀφείλων
ἀναζητεῖται, καὶ ἡσυχάσει. εἰ δὲ μὴ τῶν,
μὴ παρῶν αὐτῶν ἐν τῆς μάταια,
ἀλλ' ὅτε ὁ χηρῶν τόπος λαλεῖ ἐπίσκο-
πον, ἐξ ὅν εἰν αὐτῶν ἀπὸ αὐτῆς τῆς ἡμέ-
ρας ἐν τῶν τελεῖας ἀναζητεῖται. ὁμοίως
δὲ καὶ ἐὰν ἐπίσκοπος ἐκ τῶν τῆς Δονά-
του μετὰ σφέτερας τῶν καθολικῶν ἐπι-
στέφῃ, μὴ παρῶν αὐτῶν φερεῖ τῆς
ὀρειῶντος χρόνου, ἀλλ' ἐξ ἧς ἡμέρας
ἐπέστρεψεν, ἐχέτω ἐξουσίαν ἀναζη-
τεῖν ἐν τῶν τελεῖας εἴν τοῖς τῆς αὐτῶν
ἀνήκοντας κατὰ τὴν.

Concil. Tom. 4.

quem plebs elegerit. Quod si
forte antiqui catholici suum e-
piscopum voluerint, & illi suum,
qui ex Donati parte conuersi
sunt; plurimorum voluntas pau-
cioribus præferatur. Si autem
partes æquales sunt, maioris tem-
poris episcopo deputetur. Si au-
tem ita plurima loca inueniun-
tur, in quibus ambæ partes fue-
runt, vt non possint æqualiter
diuidi, velut si impari numero
fuerint: distributis eis locis, qui
parem habent numerum, qui-
cumque locus remanserit, hoc
in eo seruetur, quod superius di-
ctum est, cum de vno tractare-
tur loco.

*Vt si quam diocesim episcopus,
ab hæresi liberans, triennio
possederit, nullus eam re-
petat.*

CXIX.

Item placuit, vt etiam si quis-
quam post leges aliquem locum
ad catholicam vnitatem conuer-
terit, eumq; per trienniū nemine
repetente retinuerit, vltius ab
eo non repetatur. Si tamen per
ipsum triennium fuit episcopus
qui posset repetere, & tacuit,
præiudicium patietur. Si autem
non fuit, non præiudicetur ma-
trici, sed liceat, cum locus acce-
perit episcopum quem non ha-
bebat, ex ipso die intra trien-
nium repetere. Itemque si fuerit
episcopus ad catholicam ex Do-
nati parte conuersus, non ei præ-
iudicet præfinitum tempus, sed
ex quo die conuersus est, habeat
per triennium potestatem repe-
tendi loca, quæ ad ipsam perti-
nebant cathedram.

Concilium
Afric. c. 86.

Mmm ij

De his qui in plebes, quas ad se putant pertinere, inconuenientis his a quibus tenentur, irruerint.

CXX.

Concilium
Mileuit. II.
cap. 21.
Concilium
Afric. c. 87.

Item placuit, vt quicumque episcopi plebes, quas ad suam cathedram existiment pertinere, non ita repetunt, vt causas suas episcopis iudicantibus agant, sed alio retinente irruerint, siue volentibus, siue nolentibus plebibus, causa suae detrimentum patiantur. Et quicumque iam hoc fecerunt, si nondum est inter episcopos finita contentio, sed adhuc inde contendunt; ille inde discedat, quem constituerit praetermissis iudiciis ecclesiasticis irruisse. Nec sibi quisquam blandiatur, si a primatate, vt retineat, literas impetrarit; sed siue habeat literas, siue non habeat, conueniat eum qui tenet, & eius literas accipiat, vt eum appareat pacifice tenuisse ecclesiam ad se pertinentem. Si autem ille aliquam quaestionem retulerit, per episcopos iudices causa finiatur, siue quos eis primates dederint, siue quos ipsi vicinos ex consensu delegerint. *ἢ μεταξὺ ἑπισκόπων κρινόντων, εἴτε οἱ ὁ πρεσβύτερος αὐτοῖς δῶ, εἴτε οἱ γατριῶνες καὶ συναίνεσιν ἑπιλέξονται.*

De his qui plebes ad se pertinentes negligunt.

CXXI.

Concilium
Mileuit. II.
cap. 24.
Concilium
Afric. c. 88.

Item placuit, vt quicumque negligunt loca ad suam cathedram pertinentia, in catholicam vnitatem lucrari, conueniantur a diligentibus vicinis episcopis, vt id agere non morentur. *Quod αὐτοῖς ἑπιμελῶν ἑπισκόπων, πρὸς τὴν μὴ ἀναβάλλεσθαι τὸ πρᾶξαι. διό*

Περὶ τῶν ποῖς λαοῖς, οἱ νομίζουσιν αὐτοῖς ἀνήκειν, ἑπιλαμβάνοντων παρὰ γνάμωλιν τῶν αὐτῶν κατεργασμένων.

ρκ.

Ομοίως ἤρεσεν, ἵνα οἰοῖσθε ἐπίσκοποι τὰ πλήθη, ἃ νομίζουσιν τῶν θεσπῶν αὐτῶν ἀνήκειν, μὴ οὕτως ἀναζητῶσιν, ὥστε ἄλλων ἑπισκόπων κρινόντων τῆτο πρᾶξαι, ἀλλ' ὑπὸ ἐτέρου κατεργασμένοις ἐπέλθωσι ποῖς λαοῖς, εἴτε δέλοισιν, εἴτε μὴ δέλοισιν, τὸ ἴδιου πρᾶγματος πρὸς ζημίαν ὑπομείνωσι· καὶ οἱ πνέες δὴ ποτε τῆτο ἐποίησαν, εἴ μὴ ἢ μεταξὺ τῶν ἑπισκόπων συνελθούσιν ἐπεσπῆθη, ἀλλ' ἀκμῶν πρὸς τὸ αὐτῶν φιλονεκῶσιν, ἐκείνος δόσῃ ἐκείδεν, πρὸς οὐ ἀρχαίην, ὅτι πρᾶσας τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαστῶν, ἐφοδὸν ἐποίησεν. καὶ μὴ ἐαυτὸν ἰς κολακίαν, εἰς τὴν πρᾶσθῶντος γραμμάτων πρὸς τὴν κατέχον ἐλαβεῖν, ἀλλ' εἴτε γραμμάτων ἐχθρῶν, εἴτε ἐκ ἐχθρῶν, συνελθούσιν τῶν κατεργαστῶν, ἢ παρ' αὐτῶν γραμμάτων λάβοι· ὥστε φανῆσαι τῆτον εἰρηνικῶς πρὸς αὐτῶν ἀνήκουσαν καταλείπειν ἐκκλησίαν. ἐδὸ δὲ κακῶς ἵνα ζήτησιν ἀνεπαράγῃ, καὶ αὐτῆ πρᾶσθῶν μεταξὺ ἑπισκόπων κρινόντων, εἴτε οἱ ὁ πρεσβύτερος αὐτοῖς δῶ, εἴτε οἱ γατριῶνες καὶ συναίνεσιν ἑπιλέξονται.

Περὶ τῶν ἀμελοῦντων τῶν αὐτοῖς ἀνηκόντων λαῶν.

ρκα.

Ομοίως ἤρεσεν, ἵνα οἱ πνέες δὴ ποτε ἀμελοῦσι τῶν τόπων τῶν ἀνηκόντων τῆ αὐτῶν καθεδρῶν, πρὸς τοῖς κερδαῖν πρὸς τὴν καθολικῶν ἑνοπίαν, ἐκκλησίᾶσιν δὸς τῶν γατριῶντων πρᾶξαι, μὴ ἀναβάλλεσθαι τὸ πρᾶξαι. διό

ἐὰν ἐν τῷ ἑξαμήνῳ μῶν ἐξ ἡμέρας τῆς ἑβδόμης τῆς πύτου σωελύσεως μηδὲν ἀλύσει, τῷ διωκτῶν λοιπὸν τούτοις κερδαίνει παροικεῖσιν· οὕτως μὲν ἔτι, ἵνα ἐὰν ἐκεῖνος παρὸν δὲν δεικνύται, ἀνήκη, ἢ ποιοῦτος ἐξ ἐπιπέδου διὰ τὴν οἰκονομίαν ἐδόξεν ἀμελεῖν, τῷ τῆν ἀρετικῶν ἐπιλεξάμενων, ὡς ἀπορῦβως αὐτῶν παρὰ δέξασθαι, καὶ ἐπὶ τούτῳ ἢ αὐτῶν ἐπιμέλεια δὲν ἐτέρη παροικεῖσιν, ἢ ἵνα εἰ κατεχρήσατο, ἔδῃ αὐτῶν ἀρετικοῖς πλέον ἐκείνην· τούτου μεταξὺ ἐπισκόπων κρινόντων διαγνωστικῶν, οἱ τῶν τῆν αὐτῶν κατέδρα δόξα κατέσχευον· τῆν δὲ κρινόντων ἐπισκόπων ἐκ διαφόρων ὄντων ἐπαρχῶν, ἐκεῖνος ὁ παροικεῖσιν δὲν δικαστῆρ δώσῃ, οὐ ἵνα ἐκ τῆν ἑβδόμης αὐτῶν ὑπερβαίνει, ἀλλ' οὐ φιλονεικεῖται. ἐὰν δὲ καὶ κοινῶν συναίνεσιν γίνονται ἐπιλέξωνται κριτῆς, ἢ εἰς ἐπιλεξῆν, ἢ τρεῖς καὶ ἐὰν τρεῖς ἐπιλέξωνται, καὶ ἀρετικῶν, ἢ τῆν τῶν ὅλων ψήφῳ ἐξακολουθήσωσιν, ἢ τῆν τῶν δύο.

si intra sex menses a die conventionis non effecerint, qui potuerit ea lucrari, ad ipsum pertinent. Ita sane, ut si ille ad quem pertinuisse videbatur, probare potuerit magis illius electam negligentiam ab hæreticis, ut impune ibi sint, & suam diligentiam fuisse præventam, ut eo modo eius cura sollicitior vitaretur: cum hoc iudices episcopi cognoverint, suæ cathedræ loca restituant. Sane si episcopi, inter quos causa versatur, diversarum prouinciarum sunt, ille primas det iudices, in cuius prouincia est locus, de quo contenditur. Si autem ex communi placito vicinos iudices elegerint, aut vnus eligatur, aut tres: ut si tres elegerint, omnium sententiam sequantur, aut duorum.

Οἱ ἐκ ὀφείλει τῶν ἐπιλεξάμενων δικαστῶν ἢ γνώμη ἐξουθενεῖσθαι. ρκβ.

Quod electorum iudicum sententia sperni non debeat. CXXII.

Ἀπὸ δὲ τῶν δικαστῶν τῶν καὶ κοινῶν συναίνεσιν ἐπιλεξάμενων, μὴ ἐξείναι ἐκκαλεῖσθαι. ὅστις δὲ δὴποτε δόξα δὲ χείρη διὰ μονοτονίαν μὴ θέλει τοῖς δικασταῖς πειθαρχῆσαι, τῷ τῶν γνώσκων ὁ παροικεῖσιν κατέδρα ἐπισκόπος δώσῃ γράμματα, ὡς μηδένα τῶν ἐπισκόπων αὐτῶν κοινωνῆσαι, ἕως οὐ πειθαρχῆσῃ.

A iudicibus autem, quos communis consensus elegerit, non liceat prouocare. Et quisquis prouocatus repertus fuerit per contumaciam nolle obtemperare iudicibus, cum hoc primæ sedis episcopo fuerit probatum, det literas, ut nullus ei communicet episcoporum, donec obtemperet.

Concilium Mileuit. II. cap. 24. Concilium Afric. c. 89.

Ὡς ἐὰν κατὰ φρονουῖτα τῆν ἰδίαν διοικήσεως ἐπισκοπῶν σερεῖσθαι τῆν κοινῶν.

Vt si episcopus negligat suam diæcesim, communionem priuetur. CXXIII.

Εὰν ἐκ τῶν ματρικῶν, ἢ γινώσκων ἐκ τῶν ματρικῶν, ἢ γινώσκων ἐκ τῶν ματρικῶν, ἢ γινώσκων ἐκ τῶν ματρικῶν.

Si in matricibus cathedris e-

Concilium Mileuit. II. cap. 25. Concilium Afric. c. 90.

M m m m iij

piscopus negligens fuerit aduersus hæreticos, conueniatur a vicinis episcopis diligentibus, & ei sua negligentia demonstretur, vt se exculare non possit. Quod si ex die quo conuenitur, intra sex menses, si in eius prouincia executio fuerit, & non eos ad vnitatem catholicam conuertendos curauerit; non ei communicetur, donec adimpleat. Si autem executor ad loca non venerit, non adscribatur episcopo.

De episcopis, qui Donatistas communicasse mentiti fuerint.

CXXIV.

Concilium Mileuit. II. cap. 25.
Concilium Afric. c. 91.

Si autem probatum fuerit, cum de communione illorum fuisse mentitum, dicendo eos communicasse, quos eo sciente non communicasse constiterit, etiam episcopatum amittat.

De presbyteris & clericis, vt non appellent nisi ad Africana Concilia.

CXXV.

Concilium Mileuit. II. cap. 22.
Concilium Afric. c. 92.

Item placuit, vt presbyteri, diaconi, vel ceteri inferiores clerici, in causis quas habuerint, si de iudiciis episcoporum suorum questi fuerint, vicini episcopi eos audiant, & inter eos quidquid est finiant, adhibiti ab eis ex consensu episcoporum suorum. Quod si & ab eis prouocandum putauerint, non prouocent nisi ad Africana Concilia, vel ad primates prouinciarum suarum: ad transmarina autem qui putauerit appellandum, a nullo intra

πρὸς δὲ τὰ πέτραν τῆς θαλάσσης ὁ βουλόμηνος ἐκκαλεῖσθαι, ἵνα

πῶς καθεδραὶ ἐπίσκοποι ἀμελήσῃ
γῆνται καὶ τῶν αἰρετικῶν, ὑπομνη-
δαίη δὲ τῶν γῆντιῶντων ἐπισκόπων
ἐπιμελῶν, καὶ ὑποδραχθεῖν αὐτῶν ἢ ἰδίᾳ
ὑπεφρόνησις πρὸς τὸ μὴ ἔλθιν δπο-
λογίαν. ἐὰν δὲ ἀφ' ἧς ἡμέρας ὑπομνη-
δαίη, ἐν τὸς μῶν ἐξ ἐν τῇ αὐτῇ ἐπι-
χία διάγων, μὴ τῶν ὀφειλόντων πρὸς
πῶν καθολικῶν ἐνόητα ἐπιστραφῆ-
ναι πῶν φρονίδια ποιήσεται τῶ ποιού-
τω μὴ συκοινωνῆσθαι, ἕως οὗ ἴδωτο πλη-

περὶ τῶν δὲ δονατιστῶν κοινωνῆσαι
ψυχοδύμων ἐπισκόπων.

ρκεδ.

Εὰν δὲ δποδραχθῆ ἢ ποιοῦτον ψυχο-
δύμων πρὸς τὸ ἐκείνων κοινωνίας, ἐν τῶ
λέγειν αὐτῶν κεκοινωνηκέναι, οὐδέ
κρυταμ σπειδῆσθαι αὐτῶν μὴ κοινωνῆσαι,
καὶ πῶν ἐπισκοπῶν ἐπι μῶν δπολεσθ.

Περὶ πρεσβυτέρων καὶ κληρικῶν, ἵνα
μὴ ἐκκαλῶνται, εἰ μὴ πρὸς τὰς
τῆς Αφρικῆς συνόδους.

ρκε.

Ομοίως ἤρρεσεν, ἵνα πρεσβύτεροι,
διάκονοι, καὶ οἱ λοιποὶ κατώτεροι κλη-
ρικοὶ, ἐν αἷς ἔλθουσιν αἰτίαι, ἐὰν πρὸς
τὸ ψήφου δὲ ἰδίῳ ἐπισκόποις μέμ-
φονται, οἱ γῆντιῶντες ἐπίσκοποι τού-
των ἀκροάσονται, καὶ τὰ μεταξὺ τού-
των πρᾶπῶσων οἱ πρὸ αὐτῶν καὶ σω-
ἀνεσιν τῶν ἰδίων αὐτῶν ἐπισκόπων
πρῶσλαμβανόμενοι. ἐὰν δὲ καὶ ἀπὸ
αὐτῶν ἐκκαλεῖσθαι θελήσῃσι, μὴ
ἐκκαλέσονται, εἰ μὴ πρὸς τὰς τῆς Α-
φρικῆς συνόδους, ἢ πρὸς δὲ πρῶσ-
τῶντας τῶν ἰδίων αὐτῶν ἐπιτρίων.

ἀνός ἐν Αφρικῇ δεχθῆναι εἰς κοινω-
νίαν.

Africam in communionem sus-
cipiatur.

Γερεζίνων μικρῶν ἐπὶ μιλῶ
καλυπτεῶν.

De virginibus etiam minoribus
velandis.

ρκςʹ.

CXXVI.

Ομοίως ἤρεσεν ἵνα ὅστις δὴποτε τῆς
ἐπισκοπῶν δι' ἀνάγκην τῆς παρδει-
κῆς σωφροσύνης κινδυνεύσῃς, ὅτε ἢ
ἐρασιῆς διωατὸς, ἢ ἄρπαξ τῆς ὄβρις ἐν
ὑποψία, ἢ ἐπὶ μιλῶ ὑπὸ τινος θανατη-
φόρου κινδύνου αὐτῆ ἐσηται νυχθεῖ-
σα, ἢ ἀκαλωπῶν ἢ τῶν γυνεῶν αὐ-
τῆς, ἢ ὧν τῆ φροντίδι ἀνάκειται, διὰ τὸ
μὴ χωρὶς τῆς χήματος τελειωθῆναι,
καλύψῃ παρδεικόν, ἢ ἐκάλυψαν ἐν τῶς
καίρας ἐνιαυτῶν εἰκοσιπέντε, μηδὲν
πιοδοτῶν βλάβῃ ἢ πῶς πύτου ἔαλει-
θμοδῶν ἐνιαυτῶν κατὰ σατυρῶν σιμόδοις.

Item placuit, vt quicumque
episcoporum necessitate peri-
clitantis pudicitia virginalis,
cum vel petitor potens, vel ra-
ptor aliquis formidatur; vel si
etiam aliquo mortis periculoso
scrupulo compuncta fuerit, ne
non velata moriatur; aut exigen-
tibus parentibus, aut his ad quo-
rum curam pertinet, velauerit
virginem, seu velauit intra vi-
nginti quinque annos aetatis, non
ei obfit Concilium, quod de isto
annorum numero constitutum
est.

Concilium
Mileuit. I I.
cap. 26.
Concilium
Afric. c. 93.

Διὰ τὸ μὴ εἶναι ἐπισκοποῦς ἐπιπολῶ
ἐν τῇ σιμόδῳ κατέχευται, ἔξ ἐκά-
στης ἐπαρχίας ἀπὸ τρεῖς ἐπιλέ-
ξωνται δικασταί.

Ne diutius episcopi teneantur in
Concilio, ternos ex se singu-
larum prouinciarum iudices
eligant.

ρκζʹ.

CXXVII.

Ομοίως ἤρεσε πᾶσι τῇ σιμόδῳ,
διὰ τὸ μὴ ἐπιπολῶ εἶναι πᾶσι τῶν σιμό-
δων σιμαχθέντας ἐπισκοποῦς σύμ-
παντας κατέχευται, ἔξ ἐκάστης ἐπαρ-
χίας ἀπὸ τρεῖς ἐπιλεγῶνται δικασταί.
καὶ ἐπελέγησαν, ἐκ τῆς ἐν Καρχηδονί
ἐκκλησίας, Βικέντιος, Φουρτωαλια-
νός, καὶ Κλάριος ἐκ τῆς Νομιδικῆς
ἐπαρχίας, Αλύπιος, Αὐγουστίνος, καὶ
Ρεστῖτιος ἐκ τῆς Βυζακτικῆς ἐπαρ-
χίας, μὲν τῶν ἀνωτάτου γέροντος Δο-
ναλιανοῦ τῶν πρεσβυτέρων, Κρεσκώ-
νιος, Ιουκουῶδος, καὶ Αἰμιλιανός ἐκ
τῆς Μαυριτανίας Σιλιφένσης, Σεβη-
ριανός, Ασιαλικός, καὶ Δονάτος ἐκ
τῆς Τριπολιτανῆς ἐπαρχίας, Πλαύπος, ὁ καὶ τὸ ἔθος εἰς τοποτηρησίαν πεμ-

Item placuit, ne diutius vni-
uersi episcopi, qui ad Concilium
congregati sunt, tenerentur, ab
vniuerso Concilio iudices ter-
nos de singulis prouinciis eligi.
Et electi sunt de prouincia Car-
thaginensi, Vincentius, Fortu-
natianus & Clarus: de prouincia
Numidia, Alypius, Augustinus
& Restitutus: de prouincia By-
zacena, cum sancto sene Dona-
tiano primate, Cresconius, Io-
cundus & Æmilianus: de Mau-
ritania Sitiphensi, Seuerianus,
Asiaticus & Donatus: de pro-
uincia Tripolitana, Plautius, qui
ex more legatus vnus est mis-

Concilium
Mileuit. II.
cap. 27.
Concilium
Afric. c. 94.

fus; qui omnes cum sancto sene Aurelio vniuersa cognoscant: a quo petiit vniuersum Conciliū, vt cunctis siue gestis quæ confecta iam sunt, seu epistolis ipse subscribat. Et subscripserunt. Aurelius episcopus ecclesie Carthaginensis, huic decreto confenti, & prælecto subscripsi. similiter & ceteri subscripserunt.

ὁμοίως καὶ ὅλοιποι ἐπίσκοποι ὑπέγραψαν.

Item huic Concilio interfuit ecclesie Romanæ legatio.

Post consulatū gloriosissimorum imperatorum Honorii XII. & Theodosii VIII. Augustorum, III. Kalendas Iunias Carthagine in secretario basilicæ Restitutæ, cū Aurelius episcopus vna cum Faustino ecclesie Potentinae, prouinciæ Italiae Piceni, legato Romanæ ecclesie, Vincentio Culusitano, Fortunatiano Neapolitano, Mariano Vzipparenti, Adeodato Simidico, Pentadio Carpitano, Rufiniano Muzucensi, Prætextato Sicilibensi, Quoduultdeo Verensi, Candido Abbiritano, Galloniano Vticensi, legatis prouinciæ proconsularis: Alypio Thagastensi, Augustino Hipponensium Reg. & Possidio Calamensi, legatis prouinciæ Numidiæ: Maximiano Aquensi, Iocundo Suffetulensi, & Hilariano Horreocellorum, legatis prouinciæ Byzacenæ: Nouato Sitiphensi, & Leone Motensi, legatis prouinciæ Mauritanie Sitiphensis: Ninello Ru-

ἐκ τῆς αὐτῆς, καὶ Ἰλαριανῶ πρὸς Ὀρρέοκελίον, τοῖς τοποτηρηταῖς τῆς Βυζακτικῆς χώρας: Νοβάτω Σιπφενσιῶτι, καὶ Λέοντι Οππενσιανῶ, τοῖς τοποτηρηταῖς τῆς Μαυριτανικῆς χώρας τῆς Σιφιφένσης: Νινέλλῳ Ρουσουρ-

φθεις· οἱ ἄλλοι πάντες μὲν τῶν ἀγιωτάτου γέροντος Αὐρηλίου σύμπτωσιν ἀποπέποιον· ἄφ' ἧς ἤθησε σύμπτωσιν ἡ σωὸδος, ἵνα πᾶσιν εἴτε πεπερασμένοις τοῖς ἤδη ἐκτελεθεῖσιν, εἴτε ὀπίσθαις, αὐτὸς ὑπογράψῃ. καὶ ὑπέγραψαν. Αὐρηλιος ἐπίσκοπος τῆς ἐν Καρχηδὸνι ἐκκλησίας τῶν ἁγίων ψηφίσματα σωήνεσα, καὶ ἀναγνωθέντι ὑπέγραψα.

Πάλιν ἐν ταύτῃ τῇ σωὸδῳ παρὼ τῆς Ρωμαϊκῆς ἐκκλησίας ἡ τοποτηρησία.

Μετὰ τὴν ὑπατείαν τῆς ἐξοχότητων βασιλείων, Ονωρίου τοῦ δωδέκατον, καὶ Θεοδοσίου τοῦ ὀκτώτου, τῆς Αὐγούστων, τῇ περὶ τειῶν καλαυδῶν Ιουνίων, ἐν Καρχηδὸνι εἰς τὸ σῆκητον τῆς Ρεσιπούτης ἐκκλησίας, Αὐρηλίου τῆς ἐπισκόπου ἅμα Φαυστίνῳ Γικένου τῆς Γοσπέντης ἐκκλησίας τῆς Ἰταλῶν χώρας, τοποτηρητῆ τῆς Ρωμαϊκῆς ἐκκλησίας, Βικεντίῳ Κουλοισιταῶ, Φουρτωαλιανῶ Νεαπολίτη, Μαυριανῶ Οὐζιπαρενσιῶτι, Αδεδάτω Σιμηδικίτη, Γενταδῶ Καρπιτανῶ, Ρουφιανῶ Μουζουενσιανῶ, Πραιπέτῳ Σικηλιβενσιῶτι, Κουοδουλτδέῳ Οὐκρενσιανῶ, Κουδιδῶ Αββιριανῶ, Γαλωνίῳ Οὐπκενσιῶτι, τοῖς τοποτηρηταῖς τῆς ἀδύναλαιανῆς χώρας: Αλυπίῳ Θαγαβενσιανῶ, Αὐγουστίνῳ Ἰππωνηρεσιανῶ, Ποπειδῶ Καλαμυρσιανῶ, τοῖς τοποτηρηταῖς τῆς Νουμιδικῆς χώρας: Μαξιμιανῶ Ακυρεχουσιῶτι, Ιουκουῶδῳ Σουφφετουλενσιανῶ, Μαξιμιανῶ

πενσι-

πενσιανώ, Λαυρεντίω Ικοσιτανώ, και Νυμεριανώ Ρυσουρωσιώτη, τοις ποποληταις τ' Καισαρηδωνης Μαυριτανων χωρας, εκ πασης της συνόδου κριταις επιλεγεισι, πρεσβυτων τ' διακόνων, παρακαθισαντες και των δευθεντων, πολλων δε επισκοπων επι τοις λοιποις εξημερομηροιοις πρελκειν οδυρομηρων, και υποφerein μη δυναμηρων, δια τ' προς τας ιδιας επερχομαι εκκλησιας ηρεσε συμπαση τη συνόδω, ωσε λοπο παντων επιλεγειναι εκ μιας εκαστης εκ της οφειλοντας λοποκαθισαι χαριν τω λοιπα πραιτωσαι, η εγγρετο, ωσε πρεειναι, αν υπογραφα των αυτων πρελοισαν μητρονονται.

furrensi, Laurentio Icositano, & Numeriano Rufgunienfi, legatis prouinciæ Mauritanie Cæsaricnfis, ab vniuersali Concilio iudicibus delectis, adstantibus diaconis, confedisset; & quibusdam peractis, multi episcopi ceterorum peragendorum moras se conquererentur sustinere non posse, & ad proprias ecclesias festinarent: placuit vniuerso Concilio, vt ab omnibus eligerentur de singulis quibusque prouinciis, qui propter alia peragenda residerent. Et factum est vt hi adessent, quorum subscriptiones eos adfuisse testantur.

Οτι εδοτο κοινωνίας οντες, εις κατηγορειαν εκ οφειλοισι παροδεχθωαι.

Quod excommunicati ad accusationem admitti non debeant.

ρκη.

CXXVIII.

Ηρεσε τοίνω πασιν, επεδη τοις ανωφροις τησ συνόδων ψηφισμασι περ παροσωπων κληρικων τ' μη οφειλοντων εις κατηγορειαν παροδεχθωαι, ωλεθη, η εκ επεξεργασθη, ποια παροσωπα μη παροδεχθωσι δια τωπο οριζομηρο τ' τον ορθωσ παροσ κατηγορειαν μη εισδεχθωαι, οτις μη τ' λοπο κοινωνίας ημεται, εν αυτω επ τω αφορσισμαλ υπαρχη, ετε κληρικος ειν, ετε λαικος, ο κατηγορησαι βουλομηρος.

Placuitque omnibus, quoniã superioribus Conciliorũ decretis de personis quæ admittendæ non sunt ad accusationem clericorum, iam constitutum est, & quæ personæ non admitterentur, non expressum est: idcirco definimus eum rite ad accusationem non admitti, qui posteaquã excommunicatus fuerit, in ipsa adhuc excommunicatione constitutus, siue sit clericus, siue laicus, accusare voluerit.

Concilium Carth. VII. cap. 1. Concilium Afric. c. 95.

Οτι δοδλοι και απελθυθεροι, εκ παντα τα ηπωμηροια παροσωπα, κατηγορειν εκ οφειλοισιν.

Quod serui & liberti, omnesque infames personæ non debeant accusare.

ρκθ.

CXXIX.

Ομοίως ηρεσεν, ινα παντες οι δοδλοι και οι ιδιοι απελθυθεροι, εις κατηγορειαν μη δεχθωσι η παντες, οισ παροσ κατηγορητα εγγληματα οι δημησοισι Concil. Tom. 4.

Item placuit, vt omnes serui, vel proprii liberti ad accusationem non admittantur; vel omnes, quos ad accusanda publica Nnn

Concilium Carth. VII. cap. 2. Concilium Afric. c. 96.

crimina leges publicæ non admittunt: omnes etiam infamiae maculis aspersi, id est histriones, ac turpitudinibus subiectæ personæ, hæretici etiam, siue pagani, seu Iudæi: sed tamen omnibus, quibus accusatio denegatur, in causis propriis accusandi licentia non neganda.

Vt qui unum crimen non probauerit, ad alterum admitti non debeat.

CXXX.

Concilium
Carth. VII.
cap. 3.
Concilium
Afric. c. 97.

Item placuit, vt quotiescumq; clericis ab accusatoribus multa crimina obiiciuntur, & vnum ex ipsis, de quo prius egerint, probare non valuerint, ad cetera iam non admittantur.

Qui ad testimonium admittendi sint.

CXXXI.

Concilium
Carth. VII.
cap. 4.
Concilium
Afric. c. 98.

Testes autem ad testimonium non admittendos, qui nec ad accusationem admitti, præcepti sunt, vel etiam quos ipse accusator de sua domo produxerit. Ad testimonium autem intra annos XIII. ætatis suæ non admittantur.

De episcopo, qui excommunicatum, quem sibi soli crimen dicit esse confessum.

CXXXII.

Concilium
Carth. VII.
cap. 5.
Concilium
Afric. c. 99.

Item placuit, vt si quando episcopus dicit aliquē sibi soli proprium crimen fuisse confessum, atque ille neget, & poenitere noluerit; non putet ad iniuriam suam episcopus pertinere, quod illi soli non creditur, et si scrupulo propriæ conscientiæ se dicit neganti nolle communicare. *συνειδήσεως λέγη μὴ δέλειν ἐαυτὸν*

νόμοι ἢ προσδέξοντο· πάντες ἐπὶ μὲν οἱ ποῖς ἢ ἀπιμίας ἀπίλοις ἐρραπισμένοι, τὸν ἔστι μῦθοι, καὶ ὅσα ταῖς ἀχρεότοις ὑποβέβηκται) περὶ ὧν παῖ αἰρέτικοὶ ἐπὶ μὲν, εἴτε Ἑλλήνες, εἴτε Ἰουδαῖοι· πλὴν ὁμῶς πᾶσιν οἷς ἢ ποιαύτη κατηγορεῖται, εἴτε ταῖς ἰδίαις ἀπίαις πλὴν τῶν κατηγορεῖται ἀθέταν μὴ ὀφείλῃν δεχεῖσθαι.

Ἰνα ὁ περὶ ἐνὸς ἐκλήματος διποδεῖξαι μὴ διωδάμνος, περὶς ἔσσον μὴ εἰσδέχθῃ.

ρλʹ.

Ομοίως ἤρεσεν, ἵνα ὁσάκις δήποτε κληρικῶς διπὸ κατηγοροῦ πολλά ἐκλήματα ὑποβάλλωνται, καὶ ἑδὴ ἕξ* ἕξ* αὐτὸν περὶ οὐ περὶ τὸν ἐπείροισι, διποδεχθῶσι ἐκ ἡδονῆς, περὶς τὰ λοιπα μὴ ταῦτα μὴ περὶ δεχθῶσι.

Τίνας δεῖ περὶ δεχθῶσι εἰς μδρτυρίας.

ρλβʹ.

Μαρτυρίας ἢ εἰς μδρτυρίαν μὴ εἰσδέχεται, ἡ δὲ μὴ περὶ κατηγορεῖται εἰσδέχεται ὑπερβαλόντας, ἢ ἐπὶ μὲν οὐ αὐτὸς ὁ κατηγορὸς ἐκ ἴδιου οἴκου περὶσκομίσθαι. μδρτυρία δὲ ἐν τὸς κείρας ἐν αὐτῶν δεκατεσσάρων μὴ περὶ δεχθῶσι.

Ἐπεὶ ὁππιοκόπου ἢ διπὸ κοινωνίας ποιουῦτος ὅ αὐτὰ μόνῳ τῷ ἴδιον ἐκλήμα ὁμολογήσαντα.

ρλβʹ.

Ομοίως ἤρεσεν, ἵνα ἐάν ποτε ὁππιοκοπος λέγη ἵνα αὐτὰ μόνῳ τῷ ἴδιον ἐκλήμα ὁμολογήσῃ, καὶ ἐκεῖνος δερνήται, μὴ λογίσθῃ οὐδὲ ὁππιοκοπος εἰς ἴδιαν ὑβριν σιωπεῖν, ὅτι αὐτὸς μόνος οὐ πείθειται, εἰ καὶ τῷ σκινδαλμῶ τῷ ἴδιῳ κοινωνεῖν τῷ δερνομεμῶ.

ἵνα μὴ ὡς ἐτυχέ ἵνα σερήσει τῆς κοινω-
νίας ὁ Ἐπίσκοπος.

*Vt non temere quemquam com-
munione priuet episcopus.*

ρλγ'.

CXXXIII.

Ἐφ' ὅσον τῷ ἀφωρεσμένῳ μὴ κοι-
ωνεῖ ὁ ἴδιος Ἐπίσκοπος, τῷ αὐτῷ Ἐπι-
σκοπῷ ἄλλοι μὴ συνκοινωνήσοισιν ἐπί-
σκοποι, ὡς ἑ μᾶλλον ᾧραφυλάττειας
τῷ ἐπίσκοπον μὴ λέγειν κατὰ ἴανος, ὅτι
ἀποδείξει μὴ ἐλέγξει παρ' ἐξῆς.

Quamdiu excommunicato
non communicauerit suus epi-
scopus, eidem episcopo ab aliis
non comunicetur episcopis,
vt magis caueat episcopus, ne
dicat in quemquam, quod aliis
documentis conuincere non po-
test.

Concilium
Carth. VII.
cap. 5.
Concilium
Afric. c. 99.

Αὐρήλιος Ἐπίσκοπος εἶπεν· κτ' τα
ὀριθέντα τῇ γνώμῃ πάσης τῆς σωμα-
θεοιδείσης σωόδου κτ' ἐμῆς μετρίο-
πιως, δέξει, πάντων τ' ᾧραγματων
τῆς ᾧραδηλωθέντος ὀλοπελοῖς ἡπλου
ποιήσῃ τὸ συμπᾶσμα, ἔτ' συζητήσιν
τ' διατυπώσεως τῆς παρουσίας ἡμέρας
τὰ ἐκκλησιαστικὰ πεᾧραγματὰ ἀνα-
δέξωνται· ἅπανα δὲ ἀμυλῶ ἐκ ἐπέξερ-
γάσῃσαν, τῇ ἐξῆς ἡμέρᾳ διὰ τ' ἀδελ-
φῶν ἡμῶν Φαυστίνου τῆς Ἐπισκόπου,
Φιλίππου κτ' Ἀσέλλου τ' πρεσβυτέρων,
τῶ ᾧρασκουητῶ ἀδελφῶ ἔσῃ σῃπε-
σκόπῳ ἡμῶν Βονιφάτῳ ἀνιπράψο-
μῳ καὶ ὑπέγραψαν.

Aurelius episcopus dixit: Iux-
ta statuta totius Concilii con-
gregati, & meæ mediocritatis
sententiam placet, facere rerum
omnium conclusionem, vniuersi
tituli designati, & digesti huius
dici tractatum ecclesiæ gesta sus-
cipiant: quæ vero adhuc expref-
sa non sunt, die sequenti per fra-
tres nostros Faustinum episco-
pum, Philippum & Asellum
presbyteros, venerabili fratri &
coepiscopo nostro Bonifacio re-
scribemus. & subscripserunt.

Concilium
Afric. c. 100.

Αὐρήλιος Ἐπίσκοπος τοῖς ᾧραδοσι
τῶ ὅσον πεᾧραγμένοις τοῖς ᾧρ ἡμῶν
ἐραμῶσις ὑπέγραψα.

Aurelius episcopus his gestis
statutorum apud nos habitis
subscripsi.

Βαλεντίνος τ' ᾧραότης καδέδρας
Ἐπίσκοπος τ' Νουμιδικῆς χώρας, τοῖς
ᾧραδοσι πεᾧραγμένοις ὑπέγραψα.

Valentinus primæ sedis epi-
scopus prouinciæ Numidiæ, his
gestis subscripsi.

Φαυστίνος Ἐπίσκοπος τ' Ποτηνῆς
ἐκκλησίας, ἐᾧραχίας Πικένου, τοποτη-
ρητῆς τῆς Ρωμαϊκῆς ἐκκλησίας, τοῖς
παροδοσι πεᾧραγμένοις ὑπέγραψα.

Faustinus episcopus ecclesiæ
Potentinæ prouinciæ Piceni, le-
gatus ecclesiæ Romanæ, his ge-
stis subscripsi.

Αλύπιος Ἐπίσκοπος Θυγατένης,
τοποτηρητῆς τ' Νουμιδικῆς χώρας, τοῖς
παροδοσι πεᾧραγμένοις ὑπέγραψα.

Alypius episcopus Thaga-
stenfis, legatus prouinciæ Nu-
midia, his gestis subscripsi.

Αὐγουστίνος Ἐπίσκοπος Ἰππώνης,
τοποτηρητῆς τῆς Νουμιδικῆς ἐᾧραχίας,
τοῖς ᾧραδοσι πεᾧραγμένοις ὑπέγραψα.

Augustinus episcopus Hippo-
nensis, legatus prouinciæ Numi-
diæ, his gestis subscripsi.

Concil. Tom. 4.

Nnnn ij

Possidius episcopus Calamen-
fis, legatus prouinciæ Numidiæ,
his gestis subscripsi.

Vincentius Culufitanus, his
gestis subscripsi.

Fortunatianus Neapolitanus,
his gestis subscripsi.

Pentadius Carpetanus, his
gestis subscripsi.

Rufianus Maxensis, his gestis
subscripsi.

Prætextatus Sicilibensis, his
gestis subscripsi.

Quodualtdeus Verensis, his
gestis subscripsi.

Candidus Germaniæ, his ge-
stis subscripsi.

Gallonius Vticensis, his gestis
subscripsi.

Maximianus Aquensis, his ge-
stis subscripsi.

Iocundus Suffetulensis, lega-
tus prouinciæ Byzacenæ, his ge-
stis subscripsi.

Maximus, legatus prouinciæ
Byzacenæ, his gestis subscripsi.

Hilarianus Horreocellenfis,
legatus prouinciæ Byzacenæ,
his gestis subscripsi.

Nouatus Sitiphenfis, legatus
prouinciæ eiusdem, his gestis
subscripsi.

Ninellus Rururrianensis, le-
gatus prouinciæ Cæsariensis, his
gestis subscripsi.

Laurentius Icositanus, lega-
tus prouinciæ Cæsariensis, his
gestis subscripsi.

Ποσείδιος Ἐπίσκοπος Καλαμύ-
σης, τοποτηρητὴς τῆς Νομηδικῆς ἐπαρ-
χίας, τοῖς ᾄροδοσι πεπραγμένοις ὑπέ-
γραψα.

Βικένπος Κυλοισιταῖος, τοῖς ᾄρ-
οδοσι πεπραγμένοις ὑπέγραψα.

Φερτωαλιανὸς Νεαπολίτης, τοῖς
παροδοσι πεπραγμένοις ὑπέγραψα.

Γεντιάδιος Καρπετανός, τοῖς παρ-
οδοσι πεπραγμένοις ὑπέγραψα.

Ρουφίανος Μουζουενσιμὸς, τοῖς
παροδοσι πεπραγμένοις ὑπέγραψα.

Γραυτιζιάδης Σικηλιθένης, τοῖς
ᾄροδοσι πεπραγμένοις ὑπέγραψα.

Κουδούλτδὲ Βερίσης, τοῖς
παροδοσι πεπραγμένοις ὑπέγραψα.

Καυδίδος Γερμανίας, τοῖς ᾄροδοσι
πεπραγμένοις ὑπέγραψα.

Γαλλάνιος Ουπκένσης, τοῖς ᾄρ-
οδοσι πεπραγμένοις ὑπέγραψα.

Μαξιμιανὸς Ακυρεχγισιώτης, τοῖς
ᾄροδοσι πεπραγμένοις ὑπέγραψα.

Ιουκουῶδης Σιφουλένης, το-
ποτηρητὴς τῆς Βυζακλιῆς ἐπαρχίας,
τοῖς ᾄροδοσι πεπραγμένοις ὑπέγραψα.

Μαξιμιανὸς, τοποτηρητὴς τῆς Βυ-
ζακλιῆς ἐπαρχίας, τοῖς ᾄροδοσι πε-
πραγμένοις ὑπέγραψα.

Ιλαριανὸς Ορρέοκίλης, τοποτηρη-
τὴς τῆς Βυζακλιῆς χώρας, τοῖς παρ-
οδοσι πεπραγμένοις ὑπέγραψα.

Νοβάτος Σιπφενσιώτης, τοποτη-
ρητὴς τῆς Βυζακλιῆς ἐπαρχίας, τοῖς
ᾄροδοσι πεπραγμένοις ὑπέγραψα.

Νινέλλος Ρουσουρβηναίτης, τῆς
Καισαρείανῆς χώρας τοποτηρητὴς, τοῖς
παροδοσι πεπραγμένοις ὑπέγραψα.

Λαυρένπος Ικοσιτανός, τῆς Και-
σαρείανῆς χώρας τοποτηρητὴς, τοῖς
παροδοσι πεπραγμένοις ὑπέγραψα.

Νουμειανός Ρουσουριανός - της, τῆς Καισαρειανῆς χώρας τοποτηρητής, τοῖς παροδοσι πεπραγμένοις ὑπέγραψα.

Λέων δὲ τὸ Μόκτις, ἡ Καισαρειανῆς χώρας τοποτηρητής, τοῖς παροδοσι πεπραγμένοις ὑπέγραψα.

Ἄλλος Λέων, ἡ Σιτιφένσις ἐπαρχίας τοποτηρητής, τοῖς παροδοσι πεπραγμένοις ὑπέγραψα.

Καὶ οἱ λοιποὶ ἑπισκοποὶ διακόσιοι δεκαεπτά, ὁμοίως ὑπέγραψαν.

Φίλιππος πρεσβύτερος, τοποτηρητής τῆς Ρωμαϊκῆς ἐκκλησίας, τοῖς παροδοσι πεπραγμένοις ἀφ' ἡμῶν ἀναγνωθεῖσιν ὑπέγραψα.

Ἀσελλος πρεσβύτερος, τοποτηρητής τῆς Ρωμαϊκῆς ἐκκλησίας, τοῖς παροδοσι πεπραγμένοις ὑπέγραψα, τοῖς δὲ ἡμῶν ἄποσταλεῖσιν.

Numerianus Rufguriensis, legatus provinciae Caesariensis, his gestis subscripsi.

Leo Mocensis, legatus provinciae Caesariensis, his gestis subscripsi.

Alius Leo, legatus provinciae Siphensis, his gestis subscripsi.

Et ceteri episcopi CCXVII. subscripserunt.

Philippus presbyter, legatus ecclesiae Romanae, his gestis a nobis recollectis subscripsi.

Asellus presbyter, legatus ecclesiae Romanae, his gestis subscripsi, quae per nos directa sunt.

Ἡ δὲ τῶν πάσης τῆς ἐκκλησίας ἀφ' ἡμῶν ἀποσταλεῖσα ἐπιστολὴ ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Βονηφάκιου, ἐπισκόπου τῆς πόλεως τῆς Ῥώμης, καὶ τοῦ ἀδελφοῦ Φαυστίνου ἐπισκόπου, Φιλίππου καὶ Ἀσελλοῦ πρεσβυτέρου, τῶν τοποτηρητῶν τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐκκλησίας, ἄποσταλεῖσα ἐπιστολή.

ρλδ'.

Δεσπότη μακαριώτατῳ καὶ ἡμιώτατῳ ἀδελφῷ Βονηφάκιῳ, Αὐρήλιος, Βαλεντίνος τῆς πόλεως καθεδρᾶς τῆς Νουμιδικῆς ἐπαρχίας, καὶ οἱ λοιποὶ οἱ παρευρόμενοι ἐλευθερῶν διακόσιοι δεκαεπτά, ἐκ πάσης τῆς ἐκκλησίας.

ΕΠΕΙΔΗ τῶν κειμένων ἦρσαν, ἵνα ὡς ἀνὰ ἅμα ἡμῖν διεπραξάντο οἱ ἀγιώτατοι ἀδελφοὶ ἡμῶν, Φαυστίνος

Incipit epistola ab omni Concilio Africano ad Bonifacium urbis Romae episcopum, per Faustinum episcopum, Philippum & Asellum presbyteros, legatos ecclesiae Romanae, directa.

CXXXIV.

Domino beatissimo & honorabili fratri Bonifacio Aurelius, Valentinus primae sedis provinciae Numidiae, & ceteri qui praesentes adsumus, numero CCXVII. ex omni Concilio Africae.

QUONIAM Domino placuit, ut de his quae nobiscum egerunt sancti fratres nostri, coepiscopus Faustinus, & Nnnn iij

Concilium Afric. c. 101.

compresbyteri Philippus & Asellus, non beatæ memoriæ episcopo Zosimo, a quo ad nos mandata & literas attulerunt, sed tuæ venerationi, qui in eius locum es diuinitus constitutus, humilitas nostra rescriberet, ea breuiter insinuare debemus, quæ utrumque concordia terminata sunt, non ea quæ prolixis gestorum voluminibus continentur, in quibus, salua quidem caritate, non tamen sine paruo altercationis labore demorati sumus, ea gestis deliberantes, quæ nunc ad causam pertinent. Quamquam & ille, si adhuc esset in corpore, hoc acciperet gratius, quod videret pacatius terminatum, domine frater. Apiarius presbyter, de cuius & ordinatione, & excommunicatione fuerat exortum non solum Siccensi, verum etiam totius Africanæ ecclesiæ non leue scandalum, de omnibus erratis suis veniam petens, communioni est restitutus. Prior autem coepiscopus noster Siccensis Urbanus, quod in eo corrigendum visum est, sine vlla dubitatione correxerat: quia vero paci & quieti ecclesiæ non tantum ad præfens, sed etiam in posterum prospiciendum fuit, quoniam talia multa præcesserant, ut vel similia, vel etiam grauiora deinceps præcaueri oporteret: placuit nobis, ut de Siccensi ecclesia, retento scilicet honore gradus sui, presbyter remoueretur Apiarius, & accepto epistolio, vbicumque alibi vellet & posset, presbyterii munere fungeretur. Quod eidem ipsi per literas

λαμβάνων Ἐπιστολῶν, ὅπου δὴ ποτε ἄλλα χρὸ βεβληθεῖν ἐδωκηθεῖν, τῶ καθήκοντι ἔπρεσβυτηρίε λεγερῆσθαι. ὅπρ τῶ αὐτῷ Απαρίῳ δι' οἰκείων Γραμμάτων

ὁ σὺνεπίσκοπος, καὶ οἱ συμπρεσβυτήροι Φίλιππος καὶ Ἀσελλος, μὴ τῷ τῆς μακαρίας μνήμης Ζωσίμου τῷ Ἐπισκόπῳ, ἀφ' οὗ πρὸς ἡμᾶς γραμμάτα ἐντολαὶ ἦσαν, ἀλλὰ τῇ ἡμετέρῃ πρὸς τοὺς ἐκείνους τόπον δοθέν καταδείξει ἢ ἡμετέρῃ βραχυτέρας ἀντιγράψῃ, τὰ τῇ ἐκατέρῳ ἡμῶν ὁμοιοῦσα περατωθέντα ὁφείλομεν διὰ βραχέων ἐμφανῆ καταστήσαι, ἵνα μὴ τὰ τοῖς ἐκτεταμένοις τῷ πεπραγμένῳ κυλίσμασι κατερόμεθα· ἐν οἷς σωζομένης μὲν τῆς ἀγάπης, οὐ χωρεῖς ἢ μικροῦ τῆς ἀμφισβητήσεως καμάτου ἀφ' ἑκείνων, σκεπτόμενοι τὰ εἰς τὸ πρᾶγμα σωθέντα, τοῖς πεπραγμένοις ἐνδείναι. κακείνος γὰρ, εἰ ἐπὶ τῷ σὺν μακαρίου τῷ χειριστέῳ εἰδέχεται, ὅπρ ἔβλεπεν εἰρηνικῶς πρὸς τὸν ἀδελφόν, κῆρυξ ἀδελφόν. Απάριος ὁ πρεσβύτερος, οὗ τινος καὶ πρὸς τὴν ἁφροσύνην καὶ τὴν ἀκοινωνησίαν καὶ ἀσεκλήσεως ἀνεφύη οὐ μόνον τῇ ἐν Σίκη, ἀλλὰ καὶ τῇ ἐν πάσῃ τῇ Ἀφρικῇ ἐκκλησίᾳ, ἕνα μικρὸν σκάνδαλον, πρὸ πάντων ὧν ἐπληρώθη, συγνώμην αἰτήσας, τῇ κοινῇ ἀποκατέστη. πρὸς δὲ ὁ σὺνεπίσκοπος ἡμῶν Οὐρβανὸς ὁ ἐν Σίχῃ, ὅσον τῷ ἐν αὐτῷ διορθωτέον, ἀναμφιβόλως διορθώσασθαι. ἐπειδὴ ἢ τῆς ἐκκλησιαστικῆς εἰρήνης καὶ ἡσυχίας οὐ μόνον πρὸς τὸ παρόν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς εἰς πρόνοιαν ποιήσασθαι, ὅτι πολλὰ ποιεῖται πρὸς τὸν ἀδελφόν, ὅπως ἀπὸ τῶν ὁμοίων ἢ βαρυτέρων τῶν ταῦτα πρὸς τὸν ἀδελφόν λαζώμεθα ἤρῃσεν ἡμῖν ἵνα ἐκ τῆς ἐν Σίχῃ ἐκκλησίας ἀποκηθῆται ὁ πρεσβύτερος Απαρίος, Φυλακίου μὲν αὐτῶν δηλονότι τῆς μῆτις ἕνα βαθμὸς αὐτῶν καὶ

αἰτήσαντε χωρὶς ἕνος δυσχερείας συν-
 χωρήσαμεν. ὡς δὲ ἡ αἰτία αὐτῆ
 τῶ ποιούτω πρῶτα ἑραδοῦν, μεταξὺ
 τῶν ἄλλων, ἅ ἕνα διωκέσι διαγνώ-
 σεσιν ἀνεσρέφοις, αὐτῶν τῶ λόγῳ ἀ-
 πατήσαντες, ὡς τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς
 πεπερασμένοις ζητήσαι ἡμᾶς ἑρῶν τῶ
 ἀδελφῶν ἡμῶν Φαυσίνου τῶ σωεπι-
 σκόπου, καὶ Φιλίππου καὶ Ασέλλου τῶ
 συμπρεσβυτέρων, ἵνα περνεκώσιν
 ἐπὶ δὴ ποτε ἡμῶν αὐτοῖς ἅμα ἡμῖν περα-
 κτέον ἵππιασπῆν, πῶ μὲν ἀρεῶφως
 διὰ λόγων ἐπέξεργάσαντο ἡμῶν δὲ
 ἀπατησάντων ὅπῃ ἐπέφεροντο ἔφερα-
 φον κομμονιτώερον, τῶ το πῶσῃ γα-
 ρον ὅπῃ ἀναγνωστέον ἑρῶ ἡμῶν, τοῖς
 πεπερασμένοις ἐπὶ μὲν ἐνετάγῃ, τοῖς
 καὶ πῶσῃ ἡμᾶς δι' αὐτῶν ἵππιασπῆν
 τῶ φερομένοισι. ἐν ὅ ἅ τῶσῃ αὐτοῖς
 ἵνα ἅμα ἡμῖν περακτέα ἐνετάγῃσαν
 ἐν πῶσῃ ἐκλήτων ἵππιασπῆν πῶσῃ τῶ
 πῶσῃ Ρωμῶν ἐκκλησίας ἱερέα δὴ τε-
 ρρον, ἵνα ἵππιασπῆν κομμονιτώερον
 οἷς ἐτυχε μὴ πῶσῃ τῶσῃ, πῶσῃ
 τῶσῃ, τῶσῃ αἰτίας τῶσῃ περνεκώσιν καὶ δια-
 κόνων ζῆτεῖσῃ ἑρῶ τοῖς ὁμόροισι ἵππια-
 σκόποις, ἐὰν ὅκ τῶσῃ ἱδῶν δὴ κοινω-
 νίας περνεκώσιν γῶσῃ τεταρτῶ,
 πῶσῃ Οὐρβανὸς τῶ ἵππιασπῆν δὴ το-
 κοινωνιτέου, ἢ ἐπὶ μὲν ἐν Ρώμῃ κλη-
 τέα, ἐῖ μὴ τῶσῃ δὴ διορθώσῃ,
 διορθώσῃ. ὅτῃ ὅν πῶσῃ πῶσῃ τῶ
 πῶσῃ τῶσῃ τῶσῃ, τῶσῃ ἵνα ἐξέσῃ
 εἰς Ρώμῃ τοῖς ἵππιασκόποις ἐκκαλεῖ-
 σῃ, καὶ ὅτῃ τῶ κληρικῶν αἰ αἰτίας ἑρῶ
 τοῖς τῶσῃ ἑρῶ αὐτοῖς ἵππιασκόποις πε-
 ρατῶν, ἢ δὴ ἐν τῶσῃ πῶσῃ ἐνιαυ-
 τῶ γράμμασῃ ἐπὶ μὲν ἡμετέροισι πε-
 φθεῖσι τῶσῃ αὐτῶν τῶσῃ περνεκώσῃ
 μηνῆς Ζωσίμου τῶ ἵππιασκόπου ἑσπουδα-
 σαμεν ἐμφανίσαι, ἵνα τῶσῃ τῶσῃ ἕνος ἕβρεως αὐτῶν πῶσῃ ὀλίγων φυλά-

proprias postulanti sine difficul-
 tate concessimus. Sane prius-
 quam hæc causa isto termino
 clauderetur, inter alia quæ diu-
 turnis disceptationibus versaba-
 mus, quia ratio ipsa poscebat vt
 apud acta ecclesiastica a fratri-
 bus nostris Faustino coepiscopo,
 & Philippo & Asello com-
 presbyteris quæreremus, vt pro-
 merent quidquid eis nobiscum
 agendum fuisset iniunctū, non-
 nulla quidem sine vlllo scripto
 profecuti sunt verbis: sed cum id
 potius flagitarem, quod in li-
 teris ferrent, monitorium
 protulerunt, quod recitatum
 nobis, etiam gestis quæ secum ad
 nos deferunt, est allegatum. In
 quo eis quatuor quædam nobiscum
 gerenda mandata sunt; v-
 num de appellationibus episco-
 porum ad Romanæ ecclesiæ sa-
 cerdotem; alterum, ne ad comi-
 tatum episcopi importune nau-
 gent; tertium de tractandis pre-
 byterorum & diaconorum cau-
 sis apud finitimos episcopos, si a
 suis excommunicati perperam
 fuerint: quartum de Urbano e-
 piscopo excommunicando, vel
 etiam Romæ vocando, nisi ea
 quæ videbantur corrigenda, cor-
 rigeret. Quorum omnium de
 primo & tertio, id est, vt Romæ
 liceat episcopis prouocare, &
 vt clericorum causæ apud sua-
 rum prouinciæ episcopos fi-
 niantur, iam priore anno etiam
 literis nostris ad eundem vene-
 rabilis memoriæ Zosimum epi-
 scopum datis, insinuare curau-
 imus, vt ea seruare sine vlla
 iniuria paulisper sineremus, vs-

* ἵ. αὐτῶν

que ad inquisitionem statutorum Concilii Nicæni. Et nunc de tua potestatis sanctitate, ut quemadmodum ea apud Nicæam a patribus acta vel constituta sunt, sic ea a nobis facias custodiri, & ibi apud vos ista quæ in commonitorio attulerunt, facias exerceri: id est: Si episcopus accusatus fuerit, & iudicauerint congregati episcopi regionis ipsius, & de gradu suo deiecerint eum, & appellasse videatur, & confugerit ad beatissimum ecclesiæ Romanæ episcopum, & voluerit audiri, & iustum putauerit ut renouetur examen; scribere his episcopis dignetur, qui in finitima & propinqua provincia sunt, ut ipsi diligenter omnia requirant, & iuxta fidem veritatis definiant. Quod si is qui rogat causam suam iterum audiri, deprecatione sua mouerit episcopum Romanum, ut e latere suo presbyterum mittat; erit in potestate quid velit, & quid æstimet. Et si decreuerit, mittendos esse qui præsentibus cum episcopis iudicent, habentes auctoritatem eius a quo destinati sunt, erit in suo arbitrio. Si vero crediderit sufficere episcopos, ut negotio terminum imponant: faciat quod sapientissimo suo consilio iudicauerit. Item de presbyteris & diaconis. Si episcopus quis iracundus (quod esse non debet) cito aut alpere commoueat aduersus presbyterum siue diaconum suum, & exterminare eum de ecclesia voluerit, prouidendum est, ne innocens damnetur, aut

κινήσῃ καὶ πρεσβυτέρου ἢ διακόνου ἰδίου, καὶ θελήσῃ τῆτον ἐκ τῆς ἰδίας ἐξο-
είσαι ἐκκλησίας· θεωρητέον ὅστιν, ἵνα μὴ ἀδίκως καὶ ἀδικαδίῃ ἢ ἀπολέσῃ
τίω

ξωμένη, ἕως οὗ ζήτησις γένηται τῶ ὄρον
τῆς ἐν Νικαίᾳ συνόδου. Ἐν τῷ δὲ ἀπὸ
τῆς σῆς ἀπολύμθα ἀγιστάτης, ἵνα ὄν
ἔχον τὰ πάντα τὰ ἐν Νικαίᾳ ἀπὸ τῆς
πατέρων ἐπαχθησαν καὶ ὠλεθροῦν,
οὕτως αὐτὰ παρ' ἡμῶν φυλαχθῆναι
ποιήσῃς, καὶ αὐτόθι παρ' ὑμῖν τὰ ἐν
τῷ αὐτῷ κείμενα κομμονιτωεῖα γυ-
μνασθῆναι ποιήσῃς· τὰ τ' ἐστίν, ἐὰν ἐπί-
σκοπος κατηγορηθῆ, καὶ οἱ σιωελόντες
* ἐπισκόπων τ' αὐτῶν ἐπαρχίας κρίνω-
σι, ἔκ τῶ βαθμοῦ αὐτῶν κατέλωσιν
αὐτῶν, ὅταν δόξῃ ἐκκαλεῖσθαι, ἔπειθ
ἡ μακαρώτατον τῆς Ῥωμαίων ἐκ-
κλησίας ἐπίσκοπον κατὰ φύσιν· ἐὰν
συνείδη αὐτῶν ἀκουσθῆναι, καὶ δίκαιον
λογίσσῃται, ὥστε ἀνεπαρξίως τὴν κρί-
σιν, γράψαι κατὰ ἐξίωσιν τοῖς ἐν τῇ ὁμό-
ρω καὶ ἐπίζουσι ἐπαρχία καθεσῶσιν
ἐπισκόποις, ἵνα αὐτοὶ πάντα ἐπιμε-
λῶς ἀναζητήσωσι, ἔκ τ' ἰδίω πίστιν τῆς
ἀληθείας πρᾶτώσωσιν. ἐὰν δὲ καὶ ὁ
παρακαλῶν τὴν ἀπίδον αὐτῶν ἀνώθεν
ἀκουσθῆναι, ἰδίω ἐκείνη κινήσῃ τῆ Ῥω-
μαϊκὸν ἐπίσκοπον, ἵνα ἐκ τῶ ἰδικοῦ
αὐτῶν πληροῦ πρεσβυτέρων ἀποστείλῃ,
ἐν τῇ ἐξοίᾳ τὰ τ' ἐστὶ τῶ ἐπισκόπου,
ἢ βουλῆσθαι ἔκ τῆ κρίσι. καὶ ἐὰν ἡμφί-
σηται ἑὸν ὀφείλοντας μὲν τῶ ἐπισκό-
πων παρόντας κρίναι, ἔχοντας τ' ἀ-
δειπίαν αὐτῶν ἔξ οὗ ἀπεσάλησαν, ἔσται
ἐν τῇ κρίσει αὐτῶν· ἐὰν δὲ καὶ πρᾶσι
ἄρκειν ἑὸν ἐπισκόποις πρὸς τὸ πρᾶ-
τώσαι τὰ τῶ πρᾶσιματος, ποιήσῃ ὅπρ
τῶ σφωτάτω αὐτῶν συνείδη βουλεύ-
ματι. ὁμοίως πρὸς πρεσβυτέρων καὶ
διακόνων, ἐὰν ἕως ἐπίσκοπος ὀργίλος·
ὅπρ ἔσθ' ἐκ ὀφείλει· ταχέως ἢ στραχέως
τίω

ἢ κοινωνίαν. καὶ ἐχέτω ὁ ἐκκλησιαστικὸς ὁμοθυμαδὸν προσελθὼν τοῖς ὁμοροδοτοῖς, καὶ ἢ ἀγία αὐτῶν ἀκουσθῆναι, καὶ ὀπίμμελες τὸν ζήτησιν ὅτι ἐκ ὀφείλει ἀρακαλοῦν ἢ ἀπὸ τῆς ἀκρόασις ἀρνηθῆναι. καὶ κείνος δὲ ὁ ὀπίσκοπος ὁ ἢ δικαίως ἢ ἀδικῶς ἐκβαλὼν, δι' ἐξικακῶς κατὰ δέξεται τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς ὅτι ἐξετάσεται, ἵνα ἢ κυρωθῆναι ἢ διορθωθῆναι ἢ γνώμη αὐτῶν ταῦτα δηλονότι ἕως τῆς παροισίας τῆς ἀληθείας τῶν ἐξέμπτων τῆς ἐν Νικαίᾳ συνόδου, τοῖς περὶ τὸν ἀρετῆς ἐνεβλήθησαν, ἅπαντα, ἐὰν ἐκεῖ ὄντος ἐν αὐτῶν τῶν κομμονιτωρῶν περὶ ἐχρονται, τῶν ἡμῶν διὰ τῆς ἀποσταλέντων ἀδελφῶν ἐκ τῆς ἀποστολικῆς κατὰ τὴν ἐμφανισθέντων, καὶ ἄλλοι ὑμῶν τῆς αὐτῆς τάξεως ἐν Ἰταλίᾳ φυλακισθῶν, οὐδαμῶς ἔφημεῖς τῶν τοιοῦτων μεμνησθῶν βουλόμεθα ἢ οὐχ ὑποφείρεται ἐπιγνώμεθα, ἀλλὰ πρὸς ὅσον ὅτι βουλοῦμεθα τῶν ἐλέους κυρίου τῶν θεοῦ ἡμῶν, τῆς ἀγαθῆς ἀρετῆς ἀποστολικῆς ἐκκλησίας, οὐδέποτε λοιπὸν ὑπομνήσθημεν τῶν τῶν φυλακισθῶν ὅτι ἡμεῖς ἅπαντα καὶ μὴ λαλοῦμεν ἡμῶν ὀφείλοισι φυλακισθῶν ἀδελφικῆς ἀγάπης, ἀπὸ καὶ τῆς σοφίας ἔδικαιώσωμεν, ἵνα ὅτι ὁ ὑψιστος ἐδώρησάτω, καὶ αὐτὸς ἐπιμνήσθη σωθεῖς ὀφείλει φυλακισθῶν, ἐὰν τῶν ἄλλοιῶς ἔχουσιν οἱ καινότες τῶν ἐν Νικαίᾳ συνόδου. ἡμεῖς γὰρ πλείους ἐντυχάνοντες βιβλίους, οὐδαμῶς ἀνεγνωμεν εἰς τῶν ἐν Νικαίᾳ συνόδου ἐν Ρωμαϊκοῖς βιβλίους, ὄντος ἐν τῶν ἀρετῶν ἡμεῶν κομμονιτωρῶν αὐτῶν ἀπεσταλῆσαν. ὁμοίως, ἐπεὶ δὴ ἐν ταῦτα εἰς οὐδὲν βιβλίον Γραικῶν ταῦτα εἶρεν ἠδωκῆμεν, ἐκ τῶν ἀνατολικῶν ἐκκλησιῶν, ἐντα λέγονται τὰ αὐτὰ ψήφισμα ἔδικαιώθη τὰ ἀδελφικὰ ἐπιμνήσθημεν ἀρετῶν.

Concil. Tom. 4.

Οοοο

perdat communionē. Et habeat potestatem eiectus ut finitimos interpellet, & causa eius audiat, & diligentius tractetur, quia non oportet ei negari audientiam roganti: & ille episcopus qui aut iuste aut iniuste eum reiecit, patienter accipiat, ut negotia discutiantur, ut aut probetur eius aut emendetur sententia. Hæc utique usque ad adventum verifimorum exemplariorum Nicæni Concilii, inserta gestis sunt: quæ si ibi, quemadmodum ipso quod apud nos fratres ex apostolica sede directi commonitorio allegauerunt, continentur, eoque ordine, vel apud vos in Italia custodiuntur, nullo modo nos talia, qualia commemorata iam nolumus, vel tolerare cogemur: sed credimus adiuuante misericordia Domini Dei nostri, quod tua sanctitate Romanæ ecclesiæ præsidente, non fumus iam istum typhum passuri. Et seruabuntur erga nos, quæ nobis etiam non differentibus custodiri debeant cum fraterna caritate, quæ secundum sapientiam atque iustitiam, quam tibi donauit altissimus, etiam ipse perspicis esse seruanda, si forte aliter se habent Canones Concilii Nicæni. Quamuis enim plurimos codices legeremus, sed nunquam in Nicæno Concilio, in Latinis codicibus legimus, quemadmodum in supradicto commonitorio inde directa sunt. Tamen quia hic in nullo codice Græco ea potuimus inuenire, ex orientalibus ecclesiis, ubi perhibentur eadem decreta posse etiam authentica reperiri, magis

nobis desideramus afferri. Pro qua re tuam quoque venerationem obsecramus, vt scribere etiā ipse digneris ad illarum partium sacerdotes, hoc est ecclesiarum Antiochenarum, Alexandrinarum, & Constantinopolitanarum, & si aliis etiā tuarum placuerit sanctitati, vt inde ad nos iidem Canones apud Nicænam ciuitatem a patribus constituti veniant, te potissimum hoc beneficium cunctis occidentalibus ecclesiis in Domini adiutorio conferente. Quis enim dubitet exemplaria esse verissima Concilii Nicæni in Græcia congregati, quæ de tam diuersis locis, & de nobilibus Græcis ecclesiis allata, & comparata concordant? Quod donec fiat, hæc quæ in commonitorio supradicto nobis allegata sunt de appellationibus episcoporum ad Romanarum ecclesiarum sacerdotem, & de clericorum causis apud suarum prouinciarum episcopos terminandis, nos vsque ad probationem seruaturos esse profiteamur, & beatitudinem tuam ad hoc nos adiuturam in Dei voluntate confidimus. Cetera vero, quæ in nostra Synodo gesta vel confirmata sunt, quoniam supradicti fratres nostri, Faustinus coepiscopus, Philippus & Asellus presbyteri secum ferunt, si dignatus fueris, tuarum nota facient sanctitati. & alia manu. Dominus noster te nobis annis plurimis custodiat, beatissime frater. Subscripserunt quoque Alypius, Augustinus, Possidius, Marinus, & ceteri episcopi.

σε ἡμῖν ἐπὶ πλείοις χρόνοις, μακαριώτατε ἀδελφέ. ὑπέγραψαν ὁμοίως, Ἀλύπιος, Αὐγουστίνος, Ποσειδῆος, Μαρίνος, & οἱ λοιποὶ ἐπίσκοποι.

μαλλον ποδοδμυ. διὸ καὶ τὸ σὺν σεβασμιότι(α) δυσωποδμυ, ἵνα γραψαὶ καὶ αὐτὸς ἐπὶ μὲν κατὰ ξιώσης πρὸς τὸν ἐκείνων τὸ μερῶν ἱερεῖς, τὸ τ' ἐστὶ τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐκκλησίας, καὶ τὸ Ἀλεξανδρέων, καὶ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει, & ἄλλοις ὃ, εἰὰν ᾤρασθῇ τῆ σὴ ἀγιοσωμῆ, ὅπως ἐκείθεν πρὸς ἡμᾶς οἱ ἐν Νικαίᾳ ᾤρα τὸ ἀγίων πατέρων ὁμοειδέντες ἐλθῶσι κανόνες, σοὶ κατ' ἐξείρετον τὴν ἀεργισίαν τῶν τῶν πάσης ταῖς δυλικαῖς ἐκκλησίαις, τῆ τῆ κυρίου βοηθείᾳ, σωφροσύνης. ἵνα γὰρ ἀμφιβάλλει τὰ ἴσα ἀληθῆ(α) ἐπὶ ἐν Γραικοῖς τῆς ἐν Νικαίᾳ συναθροισίσης συνόδου, ἅπαντα δὲ οὕτως διαφόρον τῶν καὶ ἐπισήμων Γραικῶν ἐκκλησιῶν πρὸς ἐνεχθέν(α) καὶ συληθέντα ὁμοιοδοσί; ὅπρ' ἕως οὐ γνήματα, τὰ ἐν τῶ πρὸς ἐνεχθέν(α) κομμονιτωρῶ ἡμῖν πρὸς ἐνεχθέντα πρὸ τ' πρὸς τῆς Ρωμαϊκῆς ἐκκλησίας ἱερέα ἐκκλητῶν τ' ἐπισκόπων, καὶ πρὸ τῶν ἀγίων τῶν κληρικῶν, τῶν ὀφειλουσῶν πρὸ τῶν ἀμα πρὸ τῶν ἰδίων αὐτῶν ἐπὶ ἁγίων ἐπισκόποις, ἡμεῖς ὁμοιοδοσί καὶ φυλάξοντες ἕως τ' ἐπὶ πρὸς ἐνεχθέν(α), καὶ τ' ὑμετέρῳ μακαριότι(α), δέλοντος τῆ θεοῦ, πρὸς τὸ ἡμῖν βοηθήσουσαν διαρροδμυ. τὰ δὲ λοιπὰ τὰ ἐν τῆ ἡμετέρεσσιν ὁμοίως πρὸς ἐνεχθέντα & βεβαιωθέντα, ἐπειδὴ οἱ πρὸς ἐνεχθέντες ἀδελφοὶ ἡμῶν Φαυστίνος ὁ συνεπίσκοπος, Φίλιππος καὶ Ἀσελλος οἱ πρὸς ἐνεχθέν(α), μὴ εἰατῶν ἐπὶ φέρονται, εἰὰν κατὰ ξιώσητε, γωσὰ ποιήσουσι τῆ ὑμετέρῳ ἀγιοσωμῆ. καὶ ὑπέγραψαν. ὁ κύριος ἡμῶν φυλάξει

Αρχαί τε παρὰ τὴν ἐν Αφρικῇ
 συνόδον ἀπὸ γραφῶν Κυρίλλου ἑ
 ἑ Ἀλεξανδρείων Ἐπισκόπου, ἐν οἷς
 τὰ αὐθεντικά ἑ ἐν Νικαίᾳ συνό
 δου ὑπὸ Γραμμοῦ μεταβληθέντα
 διὰ Ἰννοκентίου πρεσβυτέρου ἀπέ
 σταν ἀγνῆς Ἐπιστολῆς μὲν τῆς ἐν
 Νικαίᾳ συνόδου διὰ ἑ μνημονω
 θέντος Ἰννοκентίου πρεσβυτέρου,
 καὶ Μαρκελλοῦ ὑποδιακόνου τῆς
 ἐν Καρχηδονί ἐκκλησίας, τῶ ἀ
 γιωτάτῳ Βονιφάτιῳ Ἐπισκόπῳ
 τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐκκλησίας, τῆ παρὰ
 ἑξ καλανδῶν δεκεμβρίων ἀπέ
 στάλησαν.

*Incipiunt rescripta ad Conci
 lium Africanum Cyrilli A
 lexandrini episcopi, ubi au
 thentica Concilii Nicæni
 translata de Græco per In
 nocentium presbyterū trans
 misit : quæ etiam epistola
 cum eodem Concilio Nicæno
 per memoratum presbyterum
 Innocentium & Marcellum
 subdiaconum ecclesiæ Car
 thaginenfis, sancto Bonifacio
 episcopo ecclesiæ Romanæ
 sub die VI. Kalendas Decem
 bris anno CCCCXIX. sunt
 directæ.*

ρλέ.

CXXXV.

Κυρίως ἡμῶν ταῖς καὶ ἀγιοτάτοις
 ἀδελφοῖς καὶ συνεπισκόποις, Αὐρη
 λίῳ, Βαλεντίνῳ, καὶ πάσῃ τῇ ἐν
 Καρχηδονί συναθροισίῃ ἀγιο
 τῆ συνόδου, Κύριλλος ἀπασιζο
 μῆτος ἐν κυρίῳ τῶ ὑμετέρῳ ἀ
 γάπῳ.

*Dominis honorabilibus, sanctis
 fratribus & coepiscopis, Au
 relio, Valentino, sed & omni
 sanctæ congregationi in Car
 thaginensi Synodo congrega
 ta, Cyrillus salutans in Deo
 caritatem vestram.*

ΤΑ γραφέντα παρὰ τῆς ὑμετέρας
 ἐπιότου πολλὰ ἔχοντα εὐφρο
 σκείδου, μὲν πάσης χαρᾶς διὰ ἑ τέκνου
 ἡμῶν Ἰννοκентίου τῆ πρεσβυτέρου ἐδε
 ξάμεν. πύτων δὲ παρὰ ἡμῶν ἐλπ
 δέντων, ὥστε ἐν τῇ τῆς ἡμετέρας ἐκ
 κλησίας σκευῶν τὰ δημόσια ἵσα ἑ
 ἐν τῇ Νικαίᾳ μητροπόλει τῆς Βιθυν
 νίας αὐθεντικῆς συνόδου, τὰ παρὰ τῆς
 ἀγίων πατέρων ὀρειθέντα καὶ βεβαιω
 θέντα, ὑποκίπτω τῆς ὁμολογίας τῆς
 ἡμετέρας πίστεως, τῆ ὑμετέρας ἀγά
 πῃ ἡμᾶς ὑποσειλάει, ἀνακαίῳ ἡγ
 σάμεν, κύριοι ἡμῶν ταῖς ἀδελφοί, ἀπασιμοῦ πατριάρχου, διὰ
 Concil. Tom. 4.

SCRIPTA venerationis ve
 stræ multam habentia pie
 tatem, cum omni lætitia per fi
 lium nostrum Innocentium pre
 sbyterum suscepi, quibus a no
 bis speratis, vt de scrinio no
 stræ ecclesiæ verissima exempla
 ria ex authentica Synodo apud
 Nicæam ciuitatem, metropolim
 Bithyniæ, a sanctis patribus con
 stituta atque firmata, sub nostræ
 fidei professione vestræ dilectio
 ni porrigamus. Vnde enim, do
 mini honorabiles fratres, salute
 præeunte, necesse habui per ha
 CCCCXIX. Concilium
 Afric. c. 102.
 Oooo ij

rum latorem filium nostrum Innocentium presbyterum, fidelissima exemplaria ex authentica Synodo in Nicæna ciuitate Bithyniæ habita, vestræ caritati dirigere. Quod & in ecclesiastica historia requirentes, inuenietis. De Pascha vero, vt scripsistis, nuntiamus vobis XVII. Kalendas Maias nos futura indictione celebrare. & alia manu. Deus & Dominus noster sanctam vestram congregationem custodiat, quod optamus, carissimi fratres.

Incipit epistola Attici episcopi Constantinopolitani ad eosdem.

CXXXVI.

Dominis sanctis, merito beatissimis fratribus & coepiscopis, Aurelio, Valentino, vel ceteris carissimis in Synodo apud Carthaginē habita constitutis, Atticus episcopus.

Concilium
Afti. c. 107.

PER filium nostrum Marcellum subdiaconum vestrum scripta vestræ dilectionis cum omni gratiarum actione suscepi, Domino gratias agens, quod merui tantorum fratrum benedictione perfrui. Domini beatissimi fratres, scripsistis sane, vt verissimos Canones apud Nicænam ciuitatem, metropolim Bithyniæ, a patribus constitutos sub fidei ad stipulatione dirigam. Et quis est, qui communem fidem, vel statuta a patribus firmata suis fratribus deneget? Quæ de re per eundem filium meum Marcellum, subdiaconum vestrois χερσῶν υἱός; ὁ δὲν διὰ τῆς αὐτῆς τέκνου ἡμῶν Μαρκέλλου ἔσ' ὑποδιακόνου

ἔσ' αὐτῆς τέκνου ἡμῶν Ἰννοκεντίου ἔσ' πρεσβυτέρου, τὰ πιστότατα ἴσα τὰ τῆς αὐθεντικῆς συνόδου τῆς ἐν τῇ Νικαίων πόλει τῆς Βιθυνίας ἐχόμενα, τῇ ὑμετέρᾳ ἀποστείλῃ ἀγάπῃ ὅσῳ καὶ ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ ζητούμετες εὐρήσασθε. ὡς δὲ τῶν πατέρων, ὡς ἐγράψατε, ἀγγέλλομεν ὑμῖν, τῇ πατρὶ δεκαετηρίᾳ καλανδῶν Μαΐων ἡμᾶς ἑπιτελέσοντες τῇ ὑπεισερχομένη ἰνδικτιῶνι. ἡ ὑπογραφή. ὁ θεὸς καὶ ὁ κύριος ἡμῶν πλεῖν ἁγίαν ὑμῶν συνόδον φυλάξῃ, ὅσῳ εὐχόμεθα, πρῶτα τοῖς ἀδελφοῖς.

Ἀρχεται ἡ ἐπιστολὴ Ἀττικῶς τῆς ἐπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως, πρὸς τοὺς αὐτοὺς.

ρλς'.

Τοῖς κυρίοις ἡμῶν πατέρι καὶ μακαριωτάτοις ἀδελφοῖς καὶ συνεπισκόποις, Αὐρηλίῳ, Βαλεντίνῳ, καὶ τοῖς λοιποῖς τοῖς ἐν τῇ Ἀφρικῇ συνελεθροσὶ συνόδῳ, Ἀττικὸς ἐπίσκοπος.

ΔΙΑ τῆς τέκνου ἡμῶν Μαρκέλλου ἔσ' ὑποδιακόνου ὑμῶν, γραμμάτια τῆς ὑμετέρας ἀγάπης μὲν πάσης εὐχαριστίας ἐδέξαμεν, τῶν κυρίων εὐχαριστῶν, ὅτι ἡξιώσθη ποσούτων ἀδελφῶν ἐλογίας ἀπολαύσαι. κύριοι μακαριώτατοι ἀδελφοί, ἐγράψατε δηλαδὴ, ἵνα τοῖς ἀληθινῶν κανόνας τοῖς ἐν τῇ Νικαίων μητροπόλει τῆς Βιθυνίας πατρὶ πατέρον ὁριθέντας μὲν πλεῖν τῆς πίστεως ἐκδοσὶν ἀποστείλω. Ἐπεὶ ὅστιν ὁ ἑκοινῶν πῆσιν καὶ τοῖς ὅροις τοῖς ἀπὸ τῶν πατέρων βεβαιωθέντας τοῖς ἰδίῳις ἀδελ-

ἡμῶν πάντων ἀδελφῶν, καὶ οἱ ἐν Νικαίᾳ διὰ τῶν πατέρων ὡς ἐλάσσετε, ἀπένετα, αἱ τῶν ἡμετέρων ἀγίων συνόδων ὑπὲρ ἐμοῦ πλείους βίβλας κατέξιθασι. ἡ ὑπογραφή, ὁ κύριος ἡμῶν φυλάξει τὴν ἡμετέραν ἀγίωσιν, ὅπως βίβλα, ἀγίωτα ἰσὶ ἀδελφοί.

Ἀρχεται τὰ ἴσα τῆς ἐν Νικαίᾳ συνόδου, τὰ δευτερεύοντα τῆς αὐτῆς ἐκκλησιῶν Δεκεμβρίου, μὲν τῆς ὑπατίας τῶν ἐνδοξοτάτων βασιλέων Ονωλεου τοῦ δωδέκατου, ἔθειοδοςίου τοῦ ἑνατοῦ, τῶν Αὐγούρων, Βονιφατίου τῶν ἑπισκόπων Ρώμης.

Incipiunt exemplaria Concilii Nicæni directa sub die VI. Kalendas Decembris, anno CCCCXIX. post consulatum gloriosissimorum imperatorum Honorii XII. et Theodosii IX. Augustorū, Bonifacio urbis Romæ episcopo.

ρλζ.

CXXXVII.

ΠΙΣΤΕΥΟΜΕΝ εἰς ἓνα θεόν πατέρα παντοκράτορα, ὁρατῶν τε καὶ ἀορατῶν ποιητήν. καὶ εἰς ἓνα κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν ἕκτον, τὸν γεννηθέντα ἐκ τοῦ πατρὸς μονογενῆ, ὅτι ἐστὶν ἐκ τοῦ ἰσίου καὶ πατρὸς θεοῦ ἐκ τοῦ αὐτοῦ φωτός, θεὸν ἀληθινὸν ἐκ τοῦ αὐτοῦ αὐθεντικῶς γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ πατρί. δι' ἃ τὰ πάντα ἐγένετο, τὰ ἐν οὐρανῷ καὶ τὰ ἐν τῇ γῆ. δι' ἡμᾶς ὁδὸν ἀνθρώπων, καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθὼν καὶ σαρκωθέντα καὶ ἐνανθρωπήσαντα. παθόντα, καὶ τῆς τέτης ἡμέρας ἀναστάντα, καὶ ἀνελθόντα εἰς οὐρανοὺς, καὶ πάλιν ἐρχόμενον κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς. ἔτι εἰς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον. ὁδὸν δὲ λέγοντας, ἡμετέροις ὅτι ἐκ τοῦ καὶ ὅτι ὁδὸν ἐκ τῶν ὄντων ἐγένετο, ἢ ὁδὸν ἐκ τῶν ὑποστάσεων ἢ οὐσίας, ἢ ὁδὸν πρὸς τὸν ἄλλοιωτὸν ἢ ὁδὸν τοῦ θεοῦ. ὁδὸν τοιοῦτοις ἀναθεματίζει ἡ καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ ἐκκλησία.

CREDIMUS IN VNUM DEUM Patrem omnipotentem, visibilium, necnon & invisibilium creatorem. Et in vnum Dominum nostrum Iesum Christum, filium Dei, natum ex Patre unigenitum, hoc est, ex substantia Patris, Deum ex Deo, lumen ex lumine, Deum verum ex Deo vero: natum non creatum, eiusdem cum Patre substantiæ, per quem omnia facta sunt, cælestia & terrena. Qui propter nos homines, & propter nostram salutem descendit, & incarnatus est, & homo factus, passus est. Et surrexit tertia die, ascendit in cælum, venturus inde iudicare vivos & mortuos. Et in Spiritu sanctum. Eos vero qui dicunt, erat tempus quando non erat, & qui ex nihilo factum, vel ex alia substantia vel essentia esse, aut mutabilem, aut conuertibilem filium Dei, anathematizat catholica & apostolica ecclesia.

O o o o iij

Concilium Afri. c. 104

Huic symbolo fidei etiam exemplaria statutorum eiusdem Concilii Nicæni a memoratis pontificibus annexa sunt, sicut superius per omnia continentur; quæ nos hic iterum conscribi necessarium non esse credidimus.

Incipit epistola Concilii Africani ad papam Cælestinum urbis Romæ episcopum.

CXXXVIII.

Domino dilectissimo & honorabili fratri Cælestino, Aurelius, Palatinus, Antonius, Totus, Seruus dei, Terentius, Fortunatus, Martinus, Ianuarius, Optatus, Celticius, Donatus, Theasius, Vincentius, Fortunatianus, & ceteri, qui in vniuersali Africano Concilio Carthaginis adfuimus.

Concilium
Afric. c. 105.

OPTAREMVS, vt quemadmodum sanctitas tua de aduentu Apiarii lætatos vos fuisse, missis per compresbyterum nostrum Leonem literis, intimauit, ita nos quoque de eius purgatione hæc scripta cum lætitia mitteremus. Esset profecto & nostra & vestra modo alacritas certior, nec festinata, nec præpropera videretur, quæ adhuc tam de audiendo, quam de auditu præcesserat. Adueniente sane ad nos sancto fratre & coepiscopo nostro Faustino, Concilium congregauimus, & credidimus ideo cum illo missum, quoniã sicut per eius operam presbytero

τῶ θρόνῳ συμβόλων τῆς πίστεως καὶ τὰ ἴσα τῆς ὁρθῆς τῆς αὐτῆς ἐν Νικαίᾳ συνόδου ἐν τῆς μνημονωθέντων ἱερέων προσεβλήθησαν, ὡς ἀνωτέρω ἐν πᾶσι περιέχονται ἀπὸ ἡμῶν ἐνταῦθα πάλιν τὰ αὐτὰ γραφῶμαι ἀγαγεῖν οὐχ ἠγνοσάμεθα.

Ἀρχεται ἡ ἐπιστολὴ τῆς ἐν Ἀφρικῇ συνόδου πρὸς Κελεστίνον τὸ πάπαν, τῆς Ρωμαίων πόλεως ἐπίσκοπον.

ρλῆ.

Δεσπότη ἀγαπητῷ καὶ πρῶτῳ ἀδελφῷ Κελεστίνῳ, Αὐρήλιος, Παλατίνος, Αντώνιος, Τοδῆτος, Σερούσθεϊ, Τερέντιος, Φουρτουάτῳ, Μαρτῖνῳ, Ιαννουάειῳ, Οπιάτος, Κελτίκιος, Δονάτος, Θεάσιος, Βικέντιος, Φουρτουάπανος, καὶ λοιποὶ ἐν πάσῃ τῇ συνόδῳ τῆς Καρχηδόνος ὄντες.

ΗΥΧΟΜΕΘΑ ὃν θρόνον ἡ σὴ ἀγασσὴν πρὸς τῆς θρονοῦσας Ἐπαφροδίτου χαρίεντας ὑμᾶς ἐδήλωσε, γραμματίων πεμφθέντων διὰ ἑσμεπρεσβυτέρου ἡμῶν Λέοντος, οὕτως καὶ ἡμεῖς ὁμοίως πρὸς τὴν καθαρῶς καὶ ἀντὶ τῶν θρόνων γραμματίων χαρῶν ἀπεπέλαμεν. ἡ γὰρ δηλαδὴ καὶ ἡμετέρα καὶ ἡμετέρα προσθυμία ἀσφαλές ἐστι, καὶ οὐδὲ ἀσβλήνη ἐδόκει ἡ ἐπὶ τῆς ἀκμῆς ἀκουστέου, ἡπὸ ὡς πρὸς ἀκουσθέντων προσηρησάμεν. παραγρομῆδου πόνων πρὸς ἡμᾶς ἔαζωπάτου ἀδελφοῦ καὶ συνεποκόπου ἡμῶν Φαυστίνου, συνήξαμεν συνόδον, καὶ ἐπιστάμεν διὰ ἑσπο αὐτὸν μὲν ἐκεῖ * ἱεροῦσας * πρὸς ὑμᾶς * ἀποσδῆ τῶν * πρὸς ὑμᾶς * ἐπι

ἀπεδότη, οὕτως ἐ νυῖ διωχθῆ τῶ ἀ-
 τῆ σκοπῶ ἐκ τῆς ἁγίας ἐν θαλάσσει-
 κλημαῖς ὑποβληθέντων ποσούτων ἐγ-
 κλημάτων καθαρῶταί· οὐ λινος τὰ
 ποσῶτα κὶ οὕτως παμμεγέθη ἀποπή-
 ματα ἢ πληθὺς κατὰ δραμοῦσα τῆς
 ἡμετέρας συνόδου ἔδρεν, ὅτι ἐ τῆς μνη-
 μονυθέντος τῶ πατρωνίαν μάλλον
 ἢ τῆς κρίσιν, καὶ τῶ ὡς ἐκ δίκου σπου-
 δῶ μάλλον ἢ τῆς διαγνώστου δικαιο-
 σῶν ὑπερέβησεν. ὡς ἔστιν ἰδῆ ἡ
 ἀντίση μεγάλως πάση τῇ συνόδῳ δια-
 φόροις ὑβρεις ἐπιφύερον, ὡσανεὶ τὰ
 περιβιλέγια τῆς Ρωμαϊκῆς ἐκκλησίας
 διεκδικῶν, κὶ ἔελων αὐτὸν παρ' ἡμῶν
 εἰς κοινωνίῳ δεχθῆναι, ὃν ἡ σὴ ἀγίω-
 σωμὴ πσιδύσασα ἐκκαλεῖσθαι, ὅτι ἁγίω-
 δεῖξαι ἐκ ἡδυνήθη, τῇ κοινωνίᾳ ἀπο-
 δέδωκεν. ὁμοίως ἢ πῶν αὐτῶ τῆς ἐξ-
 ἠγύετο, ὅτι ἐπ' ἡμῶν τῆς ἀναγνώστου τῆς
 πεπερασμένων κρείττονος γνοίης. τε-
 ημέρου ἡμῶν τῆς δίκης ἐπὶ μέχθου κινη-
 τίσης, ἐν ὅσῳ τὰ διαφορὰ τῶ αὐτῶ
 ὑποβληθέντα σωτελεόμενοι ἐζητή-
 μην, ὁ θεὸς ὁ δίκαιος κριτὴς, ὁ ἰσχυρὸς κὶ
 μακρόθυμος, τὰς τε παρολκας ἔσω-
 ἐποκόπου ἡμῶν Φανσίνου, ἐ τὰς τε-
 φεργίας τῆς αὐτῆς Ἀπαλείου, οἷς τὰς
 ἀδειμίτοις αὐτῆς ἀγροπίας συγκαλύ-
 ψαι ἐπιτρέδου, μεγάλη σωτριά ἐτε-
 με, τῆς σιχαρτῆς δηλαδὴ κὶ δυσωδέστ-
 ρας ἐπιμονῆς κατὰργησίσης, καὶ τῆς
 ἀναγκωπίας τῆς δρηήσεως, δι' ἧς τῆς
 ποσούτων ἡδονῶν βόρβορον ἐβού-
 λετο καταλυθῆσαι. τῆς γὰρ θεοῦ ἡμῶν τῆ
 σωείδου αὐτῆς ἐνοχωρήσαντος, κὶ τὰ
 ἐν τῇ καρδίᾳ κρυπτά ὡς ἐν ἰλύϊ τῆς ἐκ-
 κλημάτων ἡδὴ κατὰ δεδικασμένα, πᾶσιν ἐπ' ἡμῶν τοῖς ἀίθερσι δημοσιώ-
 σαντος, ἀφινδίας εἰς ὁμολογίῳ πάντων τῆς ὑποβληθέντων αὐτῶ ἐκκλημά-
 των ὁ δόλιος δρηήτης ἐξέβρηξεν. καὶ μάλιστα ποτὲ πᾶντων τῶ ἀπιδῶν

rio antea redditus fuerat, ita nūc
 posset de tantis criminibus a
 Tabracenis obiectis, eo laboran-
 te, purgari: cuius tanta ac tam
 immania flagitia decursū nostri
 Concilii examen inuenit, vt &
 memorati patrociniū potius
 quam iudiciū, ac defensoris
 magis operam, quam discepta-
 toris iusticiam superarent. Nam
 primum, quantū obstiterit om-
 ni congregationi diuerfas iniu-
 rias ingerendo, quasi ecclesiae
 Romanae asserens priuilegia, &
 volens eum a nobis in commu-
 nionem suscipi, quem tua san-
 ctitas credens appellasse, quod
 probare non potuit, communio-
 ni reddiderat: quod minime ta-
 men licuit, quod etiam gesto-
 rum ex lectione melius cognos-
 feces. Triduano tamen laboriosis-
 simo agitato iudicio, cum diuer-
 sa eide obiecta afflictissimi qua-
 reremus, vel moras coepiscopi
 nostri Faustini, vel tergiuerfatio-
 nes ipsius Apiarii, quibus nefan-
 das turpitudines occultere con-
 batur, *Deus iudex iustus, fortis & Psalm. 7.*
longanimis, magno compendio
 refecauit. Tetriciore quippe ac pu-
 tidiore obstinatione compressa,
 qua tantum libidinum cœnum
 impudentia negationis volebat
 obruere, Deo nostro eius con-
 scientiam coarctante, & occul-
 ta, quæ in illius corde tamquam
 in volutabro criminū iam dam-
 nabat, etiam hominibus publi-
 cante, repente in confessionem
 cunctorum obiectorum flagitio-
 rum dolofus negator erupit. Et
 tandem de omnibus incredibili-

Modū pro-
sequendæ
appellatio-
nis alium in-
stitui ro-
gant.

Nicæni
Concil. c. 6.

bus opprobriis vltro neus se ipse conuicit, atque ipsam quoque nostram spem, qua eum & credebamus & optabamus de tam pudendis maculis posse purgari, conuertit in gemitus: nisi quoniam istam nostram mœsticiam vno tantum solatio mitigauit, quod & nos labore diurnioris quæstionis absoluit, & suis vulneribus qualemcumque medellam, etsi inuite, ac sua conscientia reluctantè, confessione prouidit, domine frater. Prefato itaque debita salutationis officio, impendio deprecamur, vt deinceps ad vestras aures hinc venientes non facilius admittatis, nec a nobis excommunicatos in communionem vltra velitis excipere: quia hoc etiam Nicæno Concilio definitum facile aduertet venerabilitas tua. Nam & si de inferioribus clericis vel laicis videtur ibi præcaueri, quanto magis hoc de episcopis voluit obseruari, ne in sua provincia a communionem suspensæ, a tua sanctitate vel festinato, vel præpropere, vel indebite videantur communioni restitui? Presbyterorum quoque & frequentium clericorum improba refugia, sicuti te dignum est, repellat sanctitas tua: quia & nulla patrum definitione hoc ecclesiæ derogatum est Africanæ, & decreta Nicæna siue inferioris gradus clericos, siue ipsos episcopos, suis metropolitanis apertissime cômiserunt. Prudentissime enim iustissimeq; prouiderunt, quæcumq; negotia in suis locis, cū Nicæna synodo, èτε κληρικοί τῶ κατωτέρου βαθμοῦ, èτε αὐτῶν τῶν Ἐπισκόπων τοῖς ἰδίοις μητροπολίταις φανερότατα κατέπεψαν. σιωπῶς γὰρ καὶ δικαίως σιωεῖδεν, ἀπνα δὴποτε παρὰ τὰ αἰαφύσι, ταῦτα

ὄνειδῶν ἐκοντὶ αὐτὸς ἑαυτὸν ἡλεγεῖ, καὶ αὐτὸν ὁμοίως τῶν ἡμετέρων ἐλπίδα, ἢ ἵνι καὶ Ἐπιστάμενον αὐτὸν, καὶ ἡρώμεθα ἐν τῷ οὕτως ἐπαχρωμένων αἰώνων διώσασθαι καθαρθῆναι, μετέσχεψεν εἰς στεναγμοῖς· εἰ μὴ ὅτι τῶν τῶν ἡμετέρων λυπῶν μᾶλλον ἢ ἄλλῃ παρὰ τὴν ἰδίαν κατεπεψάνεν, ὅτι ἡμεῖς τῶν ὀδυρμῶν τῶν διωκτικῶν καμᾶτου βέλῳ τῶν καὶ τοῖς ἰδίοις τραύμασιν ὅτε δὴ ποτε ἴασιν, εἰ καὶ ἀκοισίως, καὶ τῆς ἰδίας σιωεῖδῆστος ἀπημαχομένης, ὁμολογήσας παρενοήσατο, κώρει ἀδελφέ. ἐν παρῶν τῶν πόνων τῶ καθῆκοντος τῶ ὀφειλομένης παροικιότητος ἐκπληρουμένης, ἰκατόμενον, ἵνα τῶ λοιποῦ πρὸς τὰς ἡμετέρας ἀκοῆς ἑστὶ ἐν τῶν παρανομίαις διχρήσας μὴ προσδέχασθε, μηδὲ ἑστὶ τῶν ἡμετέρων ἁποικιωνηπέοις εἰς κοινωνίαν τῶν λοιποῦ δελήσῃτε δεξασθαι· ἐπεὶ δὲ τῶ καὶ τῆ ἐν Νικαῖα συνόδῳ ὁμοίως διχρήσας ἄροι ἢ σὴ σεβασμιότης, εἰ γὰρ καὶ πρὸ κατωτέρων κληρικῶν καὶ πρὸ λαϊκῶν φανερούται ἐκεῖ παρὰ φυλάσσειν, πόσω μάλλον τῶ πρὸ Ἐπισκόπων βούλεται παρὰ φυλάσσειν; μὴ οὐκοῦν ἐν τῆ ἰδίᾳ ἐπαρξάσθαι τῶν κοινωνίας ἀναρτηθέντες, πρὸ τῶ σὴ ἀγιστικῆς σπουδαίως καὶ κατὰ μὴ χεῖρ φανώσιν ἁποκαθιστάμενοι τῆ κοινωνία. καὶ τῶν πρὸ ἐπισκόπων δὲ ὁμοίως, καὶ τῶ ἐπιμετῶν κληρικῶν τὰς ἀμείβεῖς ἁποφυγὰς, ὡς ἐστὶ τοῦ ἀξίον, ἁποδιώξει ἢ ἀγιστικῆ ἢ σὴ· ἐπεὶ δὲ οὐ διά τινος ὄρου τῶ πρὸ τῶν τῶ ἀπηγόρευται τῶ ἐν Ἀφρική ἐκκλησία, καὶ τὰ ἡμετέρας τῶ πρὸ σιωπῶς γὰρ καὶ δικαίως σιωεῖδεν, ἀπνα δὴποτε παρὰ τὰ αἰαφύσι, ταῦτα

ἐν τοῖς ἰδίοις ὀφείλειν ἡφατῶσαι τό-
 ποις. οὐτε γὰρ μιᾶ καὶ ἐκάστη παρονοία
 ἐλογίσαντο ἐλλείπειν τὴν χάριν τοῦ ἀγίου
 πνεύματος, δι' ἧς ἡ δικαιοσύνη διὰ
 τῆς τοῦ Χριστοῦ ἱερέων καὶ ὁραταὶ φρο-
 νίμως, καὶ κατέχεται σαδέως· μά-
 λις, ὅτι ἐνὶ καὶ ἐκάστῳ συγκεχώρη-
 ται, ἐὰν ἀπὸ τῆς δίκης τῆς διαγνώ-
 σῶν παροίσαται ἀπὸ παρὸς τὰς σωό-
 δοις τῆς ἰδίας ἐπιχρίας, ἢ ἐπι μὲν εἰς
 οἰκουμένην σωόδον ἐκκαλέσασθαι·
 εἰ μὴ ἀρετὴς ὅστις, ὅστις πτωχὸς, ἐνὶ
 ὀπιδηποτε δυνάσται (W) θεὸν ἡμῶν
 ἐμπνέσαι πῶν δικαιοσύνην, τοῖς δὲ
 δυνάστησιν εἰς σωόδον συνηθε-
 σμένοις ἱερέσιν δρεῖσθαι. πῶς δ' αὖ-
 τι ἡ ἡραμαλικὴ κρίσις βεβαία ἐσται,
 παρὸς τὴν τῆς μὲν τῶν πα ἀναγκάια
 παρὸς τὴν, ἢ διὰ τῶν τῆς φύσεως, ἢ
 διὰ τῶν τῆς γέφυρας ἀδνεϊαν, ἢ πολ-
 λοις ἄλλοις ἐμποδισμοῖς ἐνεχθῶναι
 οὐ δύναται; ἀλλὰ γὰρ ἔπειτα ὡσανεὶ ἐκ
 τῆς πληροῦς τῆς ἁγιοσύνης πέμ-
 πεσται, οὐδεμίᾳ τῆς πατέρων σωό-
 δοῦ ὁρεδὸν ἐξέλοκομεν. ἐπειδὴ ὅτι
 πάλας διὰ τῆς αὐτῆς συνεπισκόπου ἡ-
 μῶν Φαυστίνου, ὡσανεὶ ἐκ μέρους τῆς
 ἐν Νικαίᾳ σωόδου αὐτόθεν ἀπέσταλ-
 το ἐν ταῖς ἀληθετέραις ἀπογραφαῖς
 τῆς ἐν Νικαίᾳ, ἀσπὲρ ἐδεξάμεθα διὰ
 τῆς ἀγιοτάτου Κυρίλλου τῆς τῆς Αλε-
 ξανδρείων ἐκκλησίας συνεπισκόπου ἡ-
 μῶν, καὶ ἀπὸ τῆς παροικουμένης Ατ-
 τικοῦ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπι-
 σκόπου, πεμφθείσας ἐκ τῆς αὐθεν-
 τικῶν· αἱ ἕντες ἐπι μὲν παρὸς τούτου
 διὰ Ἰννοκετίου τῆς πρεσβυτέρου, καὶ
 Μαρκέλλου τῆς ὑποδιακόνου, δι' ὧν παρὸς ἡμᾶς παρ' ἐμείνων ἀπεστά-
 λησαν, τῶν τῆς παροικουμένης μηνύμας Βονιφατίου τῶν ἐπισκόπου τῶν παροικου-
 γισαμῶν ὑμᾶς παρ' ἡμῶν ἐξεπέμφθησαν, τοιοῦτό τι ποτε ἐκ ἡδωθήθη-
 Concil. Tom. 4.

vbi orta sunt, finienda. Nec vni-
 cuique; prouidentia gratia sancti
 spiritus defuturam: quae equi-
 tas a Christi sacerdotibus & pru-
 denter videatur, & constantissi-
 me teneatur: maxime, quia vni-
 cuique concessum est, si iudicio
 offensus fuerit cognitorum, ad
 Concilia suae prouinciae, vel etiam
 vniuersale prouocare. Nisi forte
 quisquam est qui credat, vnicui-
 liber posse Deum nostrum exa-
 minis inspirare iustitiam, & in-
 numerabilibus congregatis in
 Concilium sacerdotibus dene-
 gare. Aut quomodo ipsum trans-
 marinum iudicium ratum erit,
 ad quod testium necessariae per-
 sonae, vel propter sexus, vel pro-
 pter senectutis infirmitatem,
 multis aliis intercurrentibus im-
 pedimentis, adduci non pote-
 runt? Nam vt aliqui tamquam a
 tuae sanctitatis latere mittantur,
 nulla inuenimus patrum Syno-
 do constitutum. Quia illud quod
 pridem per eundem coepiscopo-
 num nostrum Faustinum, tam-
 quam ex parte Niceni Concilii,
 exinde transmifistis, in Conciliis
 verioribus quae accipiuntur Ni-
 ceni, a sancto Cyrillo coepiscopo
 nostro Alexandrinae ecclesiae,
 & a venerabili Attico Constan-
 tinopolitano antistite, ex au-
 thentico missis, quae etiam ante
 hoc per Innocentium presbyterum
 & Marcellum subdiaconum,
 per quos ad nos ab eis directa
 sunt, venerabilis memoriae Boni-
 facio episcopo praedecessori ve-
 stro a nobis transmiffa sunt, in
 quibus tale aliquid non potui-

Niceni
Concil. c. 5.

Pppp

mus reperire. Executores etiam clericos vestros quibusque pententibus nolite mittere, nolite concedere, ne fumosum typhū sæculi in ecclesiam Christi, quæ lucem simplicitatis & humilitatis diem Deum videre cupientibus præfert, videamur inducere. Nam de fratre nostro Faustino (amotio iam pro suis nefandis nequitii de Christi ecclesia dolendo Apiario) securi sumus, quod eum probitate ac moderatione tuæ sanctitatis, salua fraterna caritate, vltius Africa minime sustinere patiat. Et alia manu: Dominus noster sanctitatem vestram æuo longiore orantem pro nobis custodiat, domine frater.

ἡμεῖς ὁ Φυλαξοῦντες ὑπὲρ ἡμῶν ἀγαθῶν, κἀκεῖ ἀδελφεῖ.

μὲν εἶρεν. ἐκβίβασαὶ ποίνῃ κληρ-
κοῖς * ἡμῶν ἱερῶν ἀγνῶτων, μὴ θέλετε * al. ὁ
δοστέλλειν, μὴτε ὑφραζοῦν, ἵνα
καπνώδη τίφον τῆς κόσμου δόξωμεν
εἰσαγγῆ τῆς Χριστοῦ ἐκκλησίας, ἥπερ
τὸ φῶς τῆ ἀπλότητος καὶ τῆ ταπεινοφρο-
σύνης τῆ ἡμέραν τοῖς τῶν θεῶν ἰδεῖν Ἰπ-
συμοδοσι προσφέρει. τῆ γὰρ κλαυσί-
μου Απαρίου ἡδὴ λατὸ τῆ ἀδελφοδ
ἡμῶν Φαυστίνου καὶ τῆ ἰδέας ἀδεμίτοις
ἀρχειοσωσίας ἐκ τῆς Ἰ Χριστοῦ ἐκκλη-
σίας ἀποκηνηθέντες, ὅτι τῆτον τῆ δοκι-
μῆ καὶ ῥυθμίσι τῆς οἰκῆς ἀγιστοσύνης ἐν
τῶ σὺζεῶσαι τῶν ἀδελφικῶν ἀγά-
πῃ, πᾶσι τῶν ἡ ΑΦελικῆ οὐδαμῶς
ὑπομείνη. ἡ ὑπογραφή ὁ θεὸς ἡμῶν
τῶ ἀγιστοσύνῃ ἡμῶν Ἰππὶ μήκιστος

NOTÆ IN CONCILIVM AFRICANVM.

Africanum
non vnum
est, sed ex
multis col-
lectum.
Causa Cō-
cilii.

* *Concilium Africanum.*] Ita dictum est, quod (sicut in eius exordio declaratur) quæcumque Concilia sub Aurelio Carthaginensi illic celebrata fuerunt, per epitomen sunt collecta. Quinquennalem illam controuersiam Africanorum de modo prosequendæ appellationis ad sedem apostolicam interpositam, tempore Zosimi pontificis exortam, huic Concilio conueniendi causam dedisse, indicant epistolæ synodicae ad Bonifacium & Cælestinum pontificem scriptæ. Horum quatuor priora, sub pontificatu Siricii: tria sequentia, sub Anastasii pontificatu: octo sub Innocentio; reliqua sub Zosimo, Bonifacio & Cælestino pontificibus celebrata fuerunt, vt patet ex notis Conciliorum eorum, quæ supra sub prædictis pontificibus posita fuerunt. Quo tempore, quamve ob causam singula habita fuerint, ex marginalibus notis, lector, cognoscere poteris. Plurimorum Conciliorum idem initium causam dedit, quod præter morem ea in margine notauerimus.

Quo tem-
pore cele-
bratum
fuerit.

^b *Tempore Bonifacii & Cælestini.*] Hoc aperte indicant synodales epistolæ in eadem Apiarii & prosequendæ appellationis causa scriptæ. Hac itaque ratione inductus, conuenientius esse putavi, vt hoc Concilium, quod prioribus editionibus sub Bonifacio collocatum fuit, ad primum annum Cælestini pontificis referrem. Vt id facilius & libentius præstarem, animum addidit Baronius, qui in additionibus suis ad annum 397. ita fieri debere expresse asseruit.